

АЛИСЪН НОЕЛ ТЪМЕН ПЛАМЪК

Част 4 от „Безсмъртните“

Превод от английски: Яна Маркова, 2010

chitanka.info

*На Роуз Хилиърд —
защото е невероятна и
без нея нямаше да се справя*

*И аз видях несретника — ужасното
чудовище, създадено от мен самия*

*Мери
„Франкенщайн“*

Шели

ПЪРВА ГЛАВА

— *Какво, по дяволите?!*

Хевън изпуска кексчето с розова глазура, което стиска допреди секунда. Силно гримираните ѝ очи се вглеждат напрегнато в моите, а аз започвам трескаво да се озъртам. Търговският център е пълен с хора. Потръпвам, на секундата съжалила за решението си да дойдем тук. Как можах да проявя глупостта да предположа, че това ще бъде най-добрият начин да ѝ поднеса новината? Че да я доведа в любимата ѝ сладкарница в подобен чудесен летен ден ще е достатъчно? Сякаш малкото ягодово кексче би могло да подслади съобщението. В момента ми се иска просто да си бяхме останали в колата.

— Ш-ш-т! Говори по-тихо, моля те! — опитвам се да го направя внимателно, но осъзнавам, че всъщност звуча като раздражителна учителка.

Затова млъквам и просто я наблюдавам, когато се привежда, прибира дългия платинен кичур зад ухото си и присвива очи:

— Извинявай... ама ти сериозно ли?! Тоест... Пускаш върху ми такава невероятна бомба — и имам предвид наистина огромна — а ушите ми все още бучат и буквално ми се вие свят! И искам непременно да повториш онова, което каза преди малко — просто за да се уверя, че съм те чула правилно. А единственото, което те интересува, е да не говоря твърде високо?! *Ама ти шегуваш ли се?*

Поклащам глава и се озъртам. Подготвям се да посрещна всички последици и превключвам на вълна „ограничаване на щетите“:

— Просто... никой не бива да разбира. Трябва да запазиш тайната! Това е от първостепенна важност!

Малко късно осъзнавам, че разговарям с момиче, което никога не е било в състояние да пази тайни, дори животът му да зависи от това. Моите, чуждите, още по-малко пък — своите.

Тя въздъхва тежко, намръщва се и се отпуска на стола си. Вглеждам се внимателно в нея, докато мърмори под нос възраженията си. Ужасена съм, когато забелязвам, че всички признаци са вече

налице: бледата ѝ кожа е станала гладка и лъскава, цветът ѝ е чудесен и на практика не виждам пори; чупливата ѝ кафява коса с единствен светлорус кичур блести и се вие покрай лицето ѝ — спокойно би могла да участва в реклама на скъп шампоан. Дори зъбите ѝ са по-прави, бели и здрави. Бързината, с която настъпва промяната в нея, е плашеща — при мен отне толкова дълго време. И всичко това само от няколко глътки еликсир.

Очите ми я гледат все така настойчиво, но вече няма път за отстъпление. Поемам си дълбоко въздух и се гмуркам. Пренебрегвам клетвата си да не подслушвам съкровени мисли на приятелката си и се напрягам, за да я видя по-добре, да възприема и разчета по-ясно енергията ѝ и думите, които не произнася. В този миг слухтенето е позволено и оправдано.

Вместо да се озова на обичайното си място, на първите редове, се сблъсквам с каменна стена, която не ми позволява да премина. Дори след като леко потупвам с пръсти ръката ѝ — преструвам се, че ме е заинтригувал сребърният пръстен под формата на череп — не виждам нищо. Бъдещето ѝ сега е скрито от мен.

— Това е толкова... просто е... — тя преглъща и започва да се оглежда с широко отворени очи.

Сякаш възприема по нов начин бликащия наблизко фонтан, младата майка, която бута бебешка количка покрай него и едновременно с това крещи по телефона си, групата момичета, които излизат от магазина за бански костюми, въодушевени и натоварени с купища чанти. А може би просто се опитва да избегне погледа ми?

— Зная, че те натоварих с твърде много информация за прекалено кратко време, но все пак...

Млъквам за миг. Със сигурност трябва да измисля някакво по-добро обяснение, но просто не знам какво и как точно да ѝ кажа.

— *Твърде много информация?* Така ли виждаш нещата?!

Тя поклаща глава и започва да барабани с пръсти по облегалката на зеления метален стол, на който е седнала. Погледът ѝ бавно се плъзга по мен. Не мога да разгадая мислите ѝ.

Въздишам. Иска ми се да се бях справила по-добре с предаването на съобщението, а най-вече ми се иска да не се налагаше да го правя изобщо. Безсмислено е обаче да съжалявам — прекалено късно е за

това. Нямам друг избор, трябва да се погрижа за кашата, която *сама* забърках.

— Май просто се надяхах да го възприемеш по този начин — свивам рамене примирено. — Лудост. Зная.

Хевън си поема дълбоко въздух. Лицето ѝ обаче не се променя — то е напълно спокойно, безизразно. Не мога да разгадая изражението ѝ. Тишината, надвиснала над нас, се сгъстява. Напрежението е осезаемо, а мълчанието се проточва толкова дълго, че решавам да опитам отново. Точно отварям уста — каня се да помоля за прошка — когато тя избухва:

— Ама ти сериозно ли говориш? Направила си ме безсмъртна? *Наистина ли?*

Кимам. Стомахът ми се свива на топка от нерви, но изправям рамене и изпъвам гръб на стола. Подготвям се за удара, който със сигурност ще последва. Каквото и да ми причини — независимо дали с думи, или чисто физически — длъжна съм да го понеса. Не заслужавам милост. В крайна сметка аз съм онази, която разруши живота ѝ.

— Аз просто... — Тя рязко издишва и примигва няколко пъти.

Сега, когато я направих като себе си, аурата ѝ е невидима за мен и съответно нямам никаква представа какво е настроението ѝ.

— Ами, не знам, но май съм изпаднала в шок. Наистина. Нямам представа как да отвърна.

Стисвам устни и отпускам ръце в скута си. Пръстите ми несъзнателно се заиграват с кристалната подкова, висяща на гривничката, която никога не свалям. Прочиствам гърлото си и проговарям:

— Хевън, чуй ме — много съжалявам. Наистина... *страшно много съжалявам!* Даже не можеш да си представиш колко. Аз само... — тръсвам глава.

Зная, че трябва да мина към същността на нещата, но ми се иска да направя последен опит и да обясня случилото се от своята гледна точка. Да ѝ разкажа за ужасния избор, който бях принудена да направя — двата пътя, от които да избирам. Да споделя, че не можех да я гледам толкова бледа, така безпомощна, животът ѝ да изтича от нея и с всяко накъсано поемане на въздух да се приближава все повече към смъртта.

Преди обаче да изразя всичко това с думи, тя се накланя напред, като почти става от стола си. Широко отворените ѝ очи се приковават в моите:

— Абе, ти луда ли си?! — и започва неистово да клати глава.

— Наистина ли ми се извиняваш? Седя пред теб и имам чувството, че ме е поразил гръм! Изгубила съм ума и думата и не мога да оформя едно смислено изречение, камо ли пък да се сетя как да ти се *от-бла-го-да-ря!*

Ъ-ъ-ъ, я пак?!

— Божичко, това е толкова яко! — Тя се е ухилила от ухо до ухо и подскача на стола си от въодушевление. Лицето ѝ грее.

— Това категорично е най, ама най-страхотното нещо, което ми се е случвало! И го дължа изцяло на теб.

Преглъщам и започвам нервно да се озъртам. Нямам никаква представа какво да сторя оттук нататък. Това изобщо не е реакцията, която очаквах. Въобще не съм подготвена да се справя с подобно нещо. Макар че именно за тази възможност ме предупреди Деймън.

Деймън. Моят най-добър приятел, вечната ми половинка, любовта на живота ми. Моят невероятно привлекателен, сексапилен, умен, талантлив, търпелив и разбиращ приятел, който знаеше, че това ще се случи, и именно поради тази причина ме умоляваше да дойде с мен. Аз обаче бях прекалено упорита. Настоявах да се справя сама. Та нали аз я превърнах... аз я накарах да изпие еликсира. Следователно задачата да ѝ обясня беше моя.

Само че събитията не се развиват, както предполагах. Въобще.

— Чакай малко, това не е ли като да си вампир? Трябва да е нещо подобно, само дето няма нужда да пиеш кръв! — Блестящите ѝ нетърпеливи очи се впиват в моите.

Изръмжавам сърдито. Това трябва да спре сега. Трябва да върна влака обратно на релсите, преди да е дерайлирал напълно.

Не съм произнесла и звук обаче, когато тя продължава:

— А, да — и без ковчезите! А и едва ли има нужда да се крия от слънцето! — гласът ѝ се извисява поне няколко октави. — Това е направо *велико!* Като сбъдната мечта! Всичко, което някога съм искала, най-сетне ми се случва! Аз съм вампир! Красив, безсмъртен вампир, без обаче да страдам от гадните странични ефекти!

— Не си вампир — отсичам тихо и с неочаквано равнодушие.

Чудя се как се стигна дотук.

— Вампири не съществуват.

Не, няма вампири, нито върколаци, елфи или феи. Само безсмъртни, чиито редици — благодарение на Роман и мен — бързо се увеличават.

— Ще мога ли пак да ям кексчета? — махва тя с ръка към нахапания ягодов сладкиш — напълно смачкан от едната страна и все още апетитен и пухкав от другата. — Или има нещо друго, което трябва да погълщам.

Очите ѝ рязко се разширяват, когато проумява истината. Не ми дава време да отговоря, толкова бързо реагира — навежда се напред, удря с длан по масата и изпищява:

— Леле, Бож-е-е! Онзи сок е, нали? Червеният нектар, който ти и Деймън непрекъснато пиете! Той е, нали? Добре, де — какво чакаш? Дай ми го веднага, нямам търпение да го обявя официално и да започна новия си живот!

— Не нося със себе си — отвърщам.

На лицето ѝ се изписва толкова силно разочарование, че бързам да добавя:

— Виж какво, ясно ми е, че смяташ всичко за много готино и прочее — и някои неща наистина са такива, не отричам. Например никога няма да остарееш, няма да ти се появяват пъпки и краищата на косата ти няма да цъфтят, ще се сдобиеш с мускули, без да ходиш на фитнес, и може даже да пораснеш на височина. Има обаче и друга страна, неща, които трябва да ти обясня и да разбереш, и да запомниш добре, за да...

Думите обаче замират на устните ми нечути. Тя скача на крака, светкавично и грациозно като котка — демонстрация на още един от страничните ефекти на безсмъртието. После нехайно подхвърля:

— Стига, моля те! Какво толкова има да разбирам? Щом мога да скачам по-високо, да тичам по-бързо, щом няма никога да остареея, нито да умра — от какво друго бих могла да се нуждая? Струва ми се, че и така съм достатъчно добре подготвена за вечността!

Оглеждам се нервно край себе си. Определено трябва да обуздая ентузиазма ѝ, преди да извърши нещо лудо, с което да привлече към нас нежелано и опасно внимание.

— Хевън, моля те! *Седни*. Това е сериозно. Има още много неща, които трябва да ти разкажа и обясня. Наистина са много — заявявам с твърд, спокоен глас, който обаче няма никакъв ефект върху нея.

Тя просто стои пред мен и клати невярващо, но въодушевено глава. Няма никакво намерение да се подчини и да отстъпи. Толкова е опиянена от новопридобитата си сила на безсмъртна, че необмислено минава от отбранителна позиция направо в нападателна.

— За теб *всичко* е сериозно, Евър! Абсолютно всяко нещо, което правиш и казваш, е толкова сериозно, че чак ми се гади! Ама наистина — помисли си само — има ли някаква логика? Връчваш ми ключовете за това приказно кралство, а после ми нареждаш да стоя кротко и да изчакам да ме предупредиш за тъмната страна? Това е адски откачено!

Тя прави сърдита физиономия, после продължава:

— Хайде, отпусни се малко, де! Нека да изпробвам тая сила, да видя как е, да придобия опит от първа ръка. Може даже да се надбягваме! Първата, която стигне от тротоара до библиотеката, печели!

Тръсвам глава и въздъхвам дълбоко. Искане ми се да имаше и друг начин, но няма. След като желае да изпробва възможностите на безсмъртието, ще се наложи да ѝ покажа някои неща... например малко телекинеза. Наистина трябва да схване — и то от самото начало — кой командва парада.

Присвивам очи и се съсредоточавам върху стола ѝ. Той се понася по пода с невъобразима скорост, невидима за човешкото око, удря се в коленете ѝ и тя тупва на него.

— Ей, заболя ме! — Хевън потрива крака си и сърдито се вторачва в мен.

Аз обаче само свивам рамене. И без това няма да ѝ стане нищо, синината ще изчезне след секунди — сега е безсмъртна все пак. Трябва да ѝ кажа още много неща, а времето наистина е малко. Ако продължава да се държи по този начин, няма да стигнем доникъде.

Уверявам се, че съм привлякла вниманието ѝ, навеждам се напред и поставям ръце на страничните облегалки на стола ѝ:

— Виж какво, не можеш да играеш играта, ако не познаваш правилата ѝ. А ако не знаеш правилата, някой определено ще пострада.

ВТОРА ГЛАВА

Хевън се мята в колата ми, притиска се силно във вратата и качва краката си върху седалката. Не спира да се мръщи, да ме гледа лошо и да мърмори. Аз се измъквам от паркинга, докато върху главата ми се изсипват камара оплаквания, и излизам на платното.

— Първо правило — отмятам дългата си руса коса от лицето и твърдо се вглеждам в нея, решена да не обръщам внимание на откровено враждебния ѝ поглед. — *Няма... да казваш... на никого!*

Правя кратка пауза, за да има време да възприеме думите ми, след което продължавам:

— Говоря напълно сериозно. Не бива да казваш на майка си, на баща си, на братчето си дори.

— Моля те!

От начина, по който се върти, кръстосва и отпуска крака, подръпвайки дрехите си — всъщност направо се гърчи от нетърпение — ми става ясно, че едва се побира в кожата си, дотолкова ѝ е неприятно да е затворена в това малко пространство заедно с мен.

— Та аз почти не си говоря с тях. — После се намръщва. — Освен това се повтаряш. Тези неща вече ги чух, при това кристално ясно. Така че, хайде, продължавай нататък — давай да приключваме с всичко, за да мога да изляза оттук и да започна новия си живот!

Преглъщам. Наистина ми е трудно, но отказвам да бъда пришпорвана или отклонявана от целта си. Възползвам се от светофара, на който спираме, за да се вгледам отново в нея.

Наистина е наложително да разбере колко е важно онова, което ѝ казвам.

— Това включва и Майлс. При никакви, абсолютно никакви, обстоятелства не може да му казваш!

Тя въздиша пресилено и започва да си играе с пръстена си. Имам чувството, че сериозно се изкушава да го свали от средния си пръст и да го запокити по мен.

— Добре, де! Няма да казвам на никого. Разбрах — измърморва накрая. — Какво е следващото?

— Все още можеш да ядеш истинска храна. — Прекосявам кръстовището и започвам да ускорявам. — Няма обаче да ти се иска, защото еликсирът ще те засища напълно и ще ти осигурява всички хранителни вещества, от които се нуждаеш. Въпреки това — поне когато си сред други хора — е много важно да поддържаш фасадата. Тоест, ще ти се наложи поне да се преструваш, че ядеш, независимо дали го правиш в действителност.

— А-а, като теб ли!? — едната ѝ вежда отхвърча подигравателно нагоре, а устните ѝ се извиват в самодоволна усмивка. — Говоря за начина, по който — докато уж обядваме — чупиш сандвича си на малки парченца, правиш пържените картофи на трохи и си мислиш, че никой не забелязва. Това ли било? *Поддържала си фасадата?* Щото с Майлс просто решихме, че имаш проблеми с храненето — анорексия или нещо подобно.

Поемам си дълбоко въздух и се съсредоточавам върху шофирането. Поддържам скоростта в разумни граници и категорично отказвам да се поддам на провокацията ѝ. Това е кармата, за която Деймън непрекъснато говори — иначе казано, всяко наше действие има и съответното противодействие. Дотук ме доведоха собствените ми действия. Освен това, дори да бе възможно да се върна назад и да преповторя всичко, пак нямаше да сторя нещо по-различно. Щях да направя абсолютно същия избор, както тогава. Защото, колкото и странно, и неприятно да е случващото се в момента, при всички положения е по-добре, отколкото да присъствам на погребението ѝ.

— Олеле, Боже! — челюстта ѝ увисва, очите ѝ срещат моите и се разширяват, а гласът ѝ става висок и писклив — Мисля... мисля, че чух това!

Погледът ми се впира в нейния невярващо. И независимо че гюрукът е свален и жежкото слънце на Южна Калифорния гори точно над главите ни, по кожата ми пролазват ледени тръпки.

Това не е хубаво. Това изобищо не е хубаво!

— *Мислите* ти! Ти си помисли нещо от рода на... ами, че си доволна, че не ти се е наложило да ходиш на погребението ми — *нали?!* Искам да кажа, че наистина чух мислите ти в главата си. Направо страхотно!

Моментално издигам защитната си стена и препречвам всякакъв достъп до съзнанието си — както и до енергията и мислите си. Обгръщам абсолютно всичко с щита си. Малко е да се каже, че съм стресната — тя е в състояние да чува мислите ми, независимо че аз изобщо не долавям нейните. А дори още не съм ѝ показала как да ги защитава.

— Значи всъщност не сте се шегували, когато говорехте за телепатия, нали? Ти и Деймън наистина си четете мислите.

Кимам бавно и с нежелание, докато очите ѝ — които никога не са били толкова ярки и блестящи — ме изучават внимателно. Не мога да не отвърна на погледа ѝ и да не забележа цвета им. На мястото на предишното обикновено, да не кажа банално, кафяво (често прикривано от контактни лещи в странен цвят), сега се преливат прекрасни златисти, кехлибарени и бронзови отблясъци. Още един страничен ефект на безсмъртието.

— Винаги съм знаела, че сте странни. Това обаче е нещо съвсем различно. Придава нов смисъл на думата „странен“. А пък сега се оказва, че и аз мога да го правя! Божичко, иска ми се Майлс да беше тук!

Затварям очи и започвам да клатя глава. Боря се да запазя спокойствие и търпение. Чудя се още колко ли пъти ще ми се наложи да повтарям едно и също нещо. Спирам на пешеходна пътека и докато изчаквам хората да пресекат, се обръщам към нея:

— Само дето не можеш да кажеш на Майлс — забрави ли?! Вече ти обясних!

Тя свива рамене. Думите ми сякаш отскачат от нея, като че ли внезапно се е сдобила с непробиваема — и еластична броня. В момента е заета да навива кичур от бляскавата си кестенява коса около показалеца си. Зад нас спира лъскаво черно бентли и тя се усмихва на момчето зад волана. Мисля, че го разпознавам от училище.

— Добре. Добре! Наистина, схванах — няма да му казвам! Хайде успокой се вече, става ли? — И веднага след това фокусира цялото си внимание върху момчето — усмихва се и флиртува с него, а накрая дори му изпраща няколко въздушни целувки, като се размива от сърце на закъснялата му реакция. — Тайната е в пълна безопасност. Просто съм свикнала да му казвам винаги, когато се случи нещо интересно. Само навик, нищо повече. Сигурна съм, че ще го преодолеея. Въпреки

това трябва да признаеш, че е супер яко! Не си ли съгласна? Всъщност... ти как реагира, когато разбра за първи път? Сигурно направо си откачила!

Поглежда ме изпитателно и после добавя с иронична усмивка — явно си мисли за прякора ми:

— Нямам предвид буквално, разбира се.

Намръщвам се и натискам педала на газта по-силно, отколкото възнамерявах. Колата се втурва напред, а умът ми се насочва към онзи първи ден — по-точно към първия път, когато Деймън се опита да ми съобщи новините, които щяха да променят живота ми — там, на паркинга до училището. Само дете тогава изобщо не бях настроена да го слушам. И определено не бях въодушевена. После пък, когато повторно настоя да ми разкаже и обясни всичко за дългото ни общо минало, аз отново не успях да реша какво точно чувствам. Тоест, от една страна, наистина бе прекрасно, че най-сетне ще сме заедно, след вековете на раздяла. От друга обаче, наистина трябваше да приема и преглътна твърде много неща и от твърде много да се откажа.

Освен това има и още нещо, макар първоначално да смятахме, че изборът е изцяло мой — да продължа да пия еликсира и да прегърна безсмъртието или да го пренебрегна напълно и да изживея живота си, като в крайна сметка се предам на смъртта някъде далеч напред в бъдещето. Сега вече е различно.

Сега знаем истината. Наясно сме какво се случва с безсмъртните след смъртта им.

Научихме за Шадоуленд, страната на сенките.

Безкрайната пустош.

Вечната бездна.

Мястото, където безсмъртните блуждаят — без душа и в пълна самота — през остатъка от вечността.

Място, което определено трябва да избягваме.

— Ъ-ъ-ъ, извинявай, ще се връщаш ли скоро на земята? — разсмива се тя.

Аз обаче само свивам рамене. Това е единственият отговор, който възнамерявам да ѝ дам.

Впрочем той само я подтиква да се приведе към мен и да продължи:

— Виж какво, изобщо не те разбирам! — Настойчиво ме измерва с поглед. — Това е най-прекрасният ден през *целия ми живот* — а единственото, което ти искаш, е да се занимаваме с отрицателните страни на случилото се! Вземи се осъзнай вече! Ясновидски сили... невероятни физически способности... безкрайна младост и неувяхваща красота — наистина ли тези неща нямат никакво значение за теб?!

— Хевън, съвсем не всичко е забавление, още по-малко пък игра, ами...

— Да-а, бе, да!

Тя повдига вежди отегчено и се обляга назад на седалката, после присвива колене към гърдите си, обгръща ги с ръце и измърморва:

— Има правила, има и недостатъци. Разбрах вече, всичко ми е напълно ясно!

Намръщва се и стисва в шепа косата си, която след това започва да увива около ръката си като бляскаво кафяво въже.

— Божичко, не се ли уморяваш понякога? Винаги ли трябва да си толкова обременена и потисната, все едно носиш тежестта на целия свят на раменете си? Толкова ли не можеш да видиш, че имаш най-прекрасния живот? Ти си красива, руса, синеока, имаш страхотна фигура и невероятни дарби — а, и да не забравяме — най-готиният и сексапилен мъж на планетата е лудо влюбен в теб! — въздиша дълбоко, явно недоумяваща как може да съм толкова сляпа за истината. — Дай да си го кажем направо — водиш живот, за който другите могат само да мечтаят. Обаче се държиш така, все едно е най-гадното нещо на света! И — съжалявам, че ти го казвам — ама смятам, че това е лудост! Защото, честно казано, аз самата се чувствам великолепно! Направо съм като наелектризирана от възбуда! Имам усещането, че през цялото ми тяло минават светкавици и ме изпълват с енергия от главата до петите. И нямам никакво намерение да те съпровождам по пътя към света на скръбта, по който вървиш! В никакъв случай няма да се прокрадвам из училището с нахлупена на главата отвратителна качулка, слънчеви очила и да не се разделям с айпода си — така както правеше ти. Да, сега наистина схващам защо ти бе необходимо — за да избягаш от гласовете и мислите на хората, нали? Аз обаче няма да живея така, по дяволите! Възнамерявам да прегърна този нов живот с двете си ръце! Освен това смятам да сритам задниците на Стейша,

Онър и Крейг — само да посмеят да ме закачат отново, мен или приятелите ми!

После се накланя напред с подпрени на коленете лакти и опасен поглед.

— Само като си представя всички гадости, на които те подлагаха... и това, че ти просто подаваше и другата си буза и се примиряваше с всичко... — Прехапва устни. — Наистина не разбирам.

Поглеждам я. Зная, че мога просто да сваля щита си и да помисля отговора — тя ще чуе думите в главата ми. Много по-въздействащо ще е обаче, ако ги произнеса на глас, затова обяснявам:

— Предполагам, че за мен е така, защото цената бе прекалено висока. Изгубих цялото си семейство и така и не успях да премина.

Млъквам за секунда, защото не съм съвсем сигурна как точно да оформя онова, което трябва още да ѝ кажа. Не знам как да ѝ опиша Съмърленд, великолепното мистично измерение между измеренията, нито как да ѝ разкажа за моста, който отвежда смъртните *отвъд*. Най-малкото, все още не съм в състояние да го направя. Но... едно по едно.

— Просто аз винаги ще бъда *тук*. Никога няма да премина *оттамък* и да видя семейството си отново... — Тръсвам глава.

— А за мен това е наистина огромна тежест. Имам чувството, че изтърпявам ужасно наказание.

Тя се протяга към мен, а на лицето ѝ се изписва смешно и едновременно с това сладко изражение — като на тъжно изоставено кученце. Почти веднага обаче се отдръпва:

— Уф, извинявай! Забравих, че мразиш да те докосват. — Сбърчва нос и разсеяно затъква зад окиченото си с множество обици ухо един кичур коса.

— Не че мразя да ме докосват — свивам рамене. — Просто понякога... ами, човек може да се разкрие прекалено много.

— Дали и при мен ще е същото?

Поглеждам я несигурно. Наистина нямам представа какви дарби ще прояви. Вече стигна толкова далеч — и то само от една бутилка еликсир. Кой знае какво ще се случи, когато изпие повече.

— Не мога да предположа — отговарям ѝ откровено. — Част от моите способности се дължат на факта, че умрях и се озовах в...

Тя присвива очи — напънга се да прочете мислите ми. Разбира се, не успява да проникне през щита, който съм издигнала.

— Ами, нека просто кажем, че бях много близо до смъртта и преживяването ме промени... така се получава обикновено. В този миг се озоваваме на нейната улица.

Тя втренчва в мен поглед, а пръстите ѝ мързеливо чоплят малка дупка на клина ѝ.

— Струва ми се, че подхождаш много избирателно спрямо нещата, които трябва да знам — едната ѝ вежда отскача нагоре, сякаш ме предизвиква да отрека.

Аз обаче не го правя. Само затварям очи и кимвам. Толкова съм уморена непрекъснато да лъжа и да се прикривам. Приятно е най-сетне да мога да призная истината пред някого — дори и не цялата.

— Ще ми кажеш ли причината?

Повдигам рамене и си поемам дълбоко въздух, след което се насилвам да срещна погледа ѝ:

— Всичко е прекалено много, за да ти го сервирам накуп. Някои неща трябва да се изпитат, за да ги разбереш, докато други... е, повечето могат да почакаат. Има едно нещо обаче, което ще ти кажа веднага.

Паркирам на алеята пред къщата ѝ и започвам да ровя в чантата си. След малко вадя от нея сребриста торбичка — същата като онази, която Деймън ми даде.

— Какво е това? — Тя я отваря и вади от вътрешността ѝ шепа разноцветни камъни, прикрепени един към друг с тънки златни жички и закачени на връв от черна коприна.

— Това е талисман — кимам в потвърждение на въпросителния ѝ поглед. — Много е... много е важно да го носиш непрекъснато. Тоест — всеки ден.

Хевън започва да поклаща амулета напред-назад пред лицето си и да следи с присвити очи пречупената и отразена от камъните слънчева светлина.

— И аз имам такъв — измъквам своя изпод тениската си и ѝ го показвам.

— Само че моят е различен. Защо? — Тя мести погледа си между двата талисмана — сравнява ги и като че ли се опитва да прецени кой е по-хубав.

— Защото няма два еднакви. Всеки има различни... нужди. Ако ги носим, тези талисмани ще ни предпазват от опасности.

Тя само ме поглежда.

— Наистина имат защитна функция — свивам рамене и млъквам, защото усещам, че навлизам в опасна територия: именно на тази тема спорихме с Деймън.

Хевън накланя глава настрани и изкривява лицето си в гримаса. Може би се нервира, че не може да разчете мислите ми, макар да разбира, че определено крия нещо.

— Точно от какво се предполага да ни пазят? В крайна сметка сме безсмъртни, нали? Това, ако не се лъжа, означава, че ще живеем вечно. А сега ти ми казваш, че въпреки това имаме нужда от защита? От амулети, които да ни предпазват от опасности?! — Тръсва глава раздражено. — Извинявай, Евър, ама това просто няма смисъл! От какво — или от кого — точно трябва да се пазя?

Поемам си дълбоко въздух, като се старая да убедя сама себе си, че това е единственото правилно решение — независимо от мнението на Деймън. Надявам се, че ще ми прости.

— Трябва да се *пазиш* от Роман.

Тя скръства ръце пред гърдите си и започва невярващо да клати глава:

— Роман?! Пълни глупости! Роман никога не би ме наранил.

Ахвам. Направо не вярвам на ушите си — как може да изтърси нещо подобно след всичко, което ѝ разказах?!

— Виж какво, Евър, съжалявам, че няма да се съглася с теб, но Роман ми е *приятел*. И не че ти влиза в работата, но много скоро ще бъдем нещо доста по-сериозно от приятели. За никого не е тайна, че ти го мразиш от първия ден, когато го видя — така че думите ти въобще не ме изненадват. Малко ме натъжават, разбира се — но не ме учудват.

— Да не би да си измислям?!

Отпускам рамене и правя напразен опит да запазя спокойствие. Разбирам напълно, че ако повиша глас и се опитам насила да я накарам да види моята гледна точка, няма да постигна нищо. Прекалено голям инат е. Безсмислено е да я принуждавам.

— Добре, де. Може би си права — може би наистина просто не го харесвам. Като се има предвид обаче, че се опита да те убие... е, дори и да ме сметнеш за луда, за мен това е напълно достатъчна причина! Имам дори и свидетели — знаеш много добре, че не бях сама там!

Тя ми хвърля кос поглед, а пръстите ѝ нервно потропват по дръжката на вратата:

— Виж какво, нека изясним това. Значи Роман се опита да ме отрови с някакъв странен чай.

— Беладона — позната още и като смъртоносното „лудо биле“.

— Добре, както и да е — тя махва с ръка и отпъжда думите ми като досадна муха. — Имах предвид това: значи ти твърдиш, че се е опитал да ме убие, така ли? И вместо да се обадиш на полицията, ти се втурваш към дома му, за да се увериш с очите си! Как трябва да разбирам действията ти? Мисля, че е очевидно — изобщо не си го възприела сериозно! Защо трябва аз да го правя?

— Опитах се да се обадя, но... ами, беше... *сложно*. — Тръсвам глава и опитвам отново. — Трябваше да направя *избор* между нещо, от което наистина имам нужда, и теб. И както виждаш, избрах теб.

Тя ме стрелва с внезапно разширени очи. Почти виждам как умът ѝ препуска, обмисля, преценява, но... не казва нищо.

— Роман обеща да ми даде онова, което ми *трябва*, ако те оставя да умреш. Аз обаче не можах да го направя... Така че — махвам с ръка към нея — сега си не само жива, но и безсмъртна.

Тя започва да клати глава. Оглежда се край себе си, сякаш за пръв път вижда обстановката. Погледът ѝ се спира върху група съседски деца, които карат модифицирана количка за голф нагоре-надолу по улицата. Мълчанието се проточва толкова, че започвам да изпитвам нужда да кажа нещо. Най-накрая Хевън проговаря:

— Съжалявам, че не си получила онова, което си искала, Евър. Наистина. Само че грешиш за Роман. Той в никакъв случай не би ме оставил да умра. Доколкото разбрах от разказа ти, той през цялото време е държал еликсир и е бил готов да го използва, ако ти избереш другата възможност. Освен това си мисля, че познавам Роман малко по-добре от теб. Той много добре знаеше колко съм нещастна и какво се случва в семейството ми... — свива рамене, сякаш изводът е логичен. — Вероятно е искал да ме направи безсмъртна, за да ме измъкне от цялата тази каша — но е предпочел да си спести отговорността на „родителя“, ако е възможно. Изобщо не се съмнявам, че ако ти не ме бе накарала да пия, щеше да се намеси. Приеми истината, Евър: направила си *грешния* избор. Трябвало е да разбереш, че блъфира.

Тръсвам глава и пробвам отново:

— Не е така... — гласът ми заглъхва, защото е безполезно да продължавам: тя вече е отклонила погледа си, убедена, че е права, а аз греша.

И тъй като се опитах да я предупредя за всички опасности — за него — Деймън няма причина да ме вини за думите, които изричам:

— Добре. Вярвай, в каквото искаш, но ми направи една услуга. След като толкова държиш, срещай се с Роман, но те моля винаги да носиш амулета си. Говоря сериозно. Никога не го сваляй — и по никакъв повод. И още нещо...

Тя се обръща и отвърща на погледа ми с едно-единствено повдигане на веждата си. Ясно долавям нетърпението ѝ да изхвърчи от колата и да се отдалечи възможно най-много от мен.

— Ако наистина искаш да ми се отплатиш за това, че те направих безсмъртна...

Очите ни се срещат.

— У Роман има нещо, от което отчаяно се нуждая. Ти можеш да го вземеш.

ТРЕТА ГЛАВА

— Как мина?

Деймън отваря вратата, преди да успея да почукам. Върви след мен и усещам напрегнатия му и сериозен поглед. Във всекидневната се отпускам на покритата с плюш кушетка и изритвам на пода чехлите си. Той сяда до мен, а аз внимателно отбягвам очите му, независимо че обикновено се държа съвсем различно. По принцип съм в състояние просто да си седя и цяла вечност да го наблюдавам — фините черти на лицето му... изсечените му скули, плътните му подканващи устни, извивката на веждите му, тъмната му чуплива коса и гъстите мигли, прикриващи очите му, но не и днес.

Днес предпочитам да гледам всичко друго, но не и него.

— Е, каза ли й?

Пръстите му обхождат ръба на челюстта ми, бузата, извивката на ухото ми. От докосването му в мен се разгаря пламък и сякаш цялото ми тяло започва да гори, въпреки че ни разделя — както винаги напоследък — воалът от потрепваща енергия.

— Успя ли да я разсееш с кексчето, както се надяваше? — Устните му се спускат надолу към открития ми врат.

Отпускам се на възглавниците и затварям очи — симулирам, че изведнъж ме е налегнала ужасна умора. Истината е, че не искам да ме *вижда* в момента, нито да му давам възможност да ме наблюдава прекалено отблизо. Не желая да усети мислите ми, присъствието ми, енергията ми — този странен, като че *чужд пулс*, който бие с непознат ритъм в кръвта ми през последните няколко дни.

— Нищо такова — въздъхвам тежко. — Общо взето, игнорира го. Предполагам, че сега е като нас... и то далеч не само в това отношение.

Усещам тежестта на изучаващия му поглед.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш малко по-подробно?

Смъквам се още по-надолу в прегръдките на възглавниците и прехвърлям крак върху неговия. Дъхът ми — накъсан и треперлив

допреди малко — бавно се уталожва и забавя, докато топлината на тялото и енергията му ме обгръщат.

— Тя просто... не знам, толкова е напреднала. Видът ѝ е изцяло като на... Не знам как да се изразя — просто изглежда по онзи свръхестествен, безупречен и великолепен начин, който е характерен само за безсмъртните. Дори успя да ми чуе мислите! Наложил се да ги блокирам. — Намръщвам се и започвам да клатя глава.

— „Свръхестествен“? Какво... нещо като „фантастичен“ ли? Така ли го виждаш, така ли *ни* възприемаш? — Думите ми очевидно са го притеснили.

— Ами... не, не точно „фантастичен“... — млъквам за секунда, докато се чудя защо се изразих именно по този начин. — По-скоро имах предвид... „необичаен“. В смисъл... ами, съмнявам се, че дори супермоделите изглеждат толкова съвършени, поне не и през цялото време. А какво ще правим, ако вземе да порасне с десет сантиметра само за една нощ, както се случи с мен? Как може да се обясни подобно нещо?

— По същия начин, по който направихме с теб — отвърща ми той с присвити очи и внимателен поглед.

Очевидно е, че се интересува повече от думите, които премълчавам, а не от онези, които изричам.

— Нарича се „ускорен растеж“. Не е необичаен сред хората, както добре знаеш — гласът му се извисява в неуспешен опит за разведряване на обстановката.

Отклонявам погледа си и го плъзгам по стените. Правя се, че съм изключително заинтригувана от лавиците, по които са наредени подвързани с кожа първи издания, и разположените до тях маслени абстрактни картини повечето от които безценни оригинали. Не си въобразявам, че успявам — със сигурност е забелязал. Наясно е, че нещо става. Само се надявам, че не може да усети колко сериозно е положението.

— И? Какво стана? Наистина ли те мрази, както се страхуваше? — гласът му е спокоен, равномерен и дълбок.

Но аз чувам онзи съвсем лек нюанс, който друг не би забелязал — сякаш в думите му има още някакъв скрит смисъл.

Хвърлям му бърз поглед, с който отпечатвам отново образа му в съзнанието си. Пред мен е този невероятен, великолепен мъж, който ме

е обичал през последните четиристотин години — и продължава да ме обича, независимо от ужасните грешки, които правя една след друга, и *въпреки* всичките ми недостатъци и провали. И ще ме обича винаги — независимо от това колко живота проваля още. Въздъхвам победено и затварям очи. Проявявам единично червено лале и веднага му го подавам. В този случай то представлява не само символ на неумиращата ни любов, но и наградата на победителя от баса, на който се хванахме.

— Ти беше прав... и печелиш — тръсвам нервно глава при спомена за реакцията ѝ — именно такава, каквато предсказа той. — Въодушевляването ѝ минава всякакви разумни граници. Не спря да ми благодари. Чувства се като рокзвезда. Не, всъщност — *много по-добре* от рокзвезда. По-скоро като звезда вампир! Само че как да кажа... някакъв нов и подобрен вариант — без разните неудобства, като нуждата да смуче кръв или да спи в ковчег.

Отново поклащам глава и се размивам против волята си при спомена.

— Нов член на митичните немъртви? — Деймън се сгърчва от отвращение, дотолкова неприятна му е аналогията. — Не мисля, че това ми харесва особено.

— О, сигурна съм, че това е просто страничен ефект от готическата фаза, през която премина наскоро. Нещата ще се уталожат впоследствие и тръпката ще изчезне. Няма начин да не се случи, когато осъзнае реалността.

— Така ли е при теб? — пита ме той и повдига с пръст брадичката ми, за да го погледна в очите. — Наистина ли чувствата се уталожват... може би дори са изчезнали?

Погледът му е дълбок и разбиращ. Деймън осъзнава всяка промяна в настроението ми.

— Заради това ли ти е толкова трудно да ме гледаш в момента?

— Не! — разпалено клатя глава.

Хванал ме е на местопрестъплението и сега трябва много бързо да го разубедя.

— Просто съм уморена. Напоследък се чувствам някак... напрегната и неспокойна. Това е всичко.

После се притискам към него и заравям лице в ямката на врата му — точно до връвта, на която виси талисманът му. И онова дразнещо

напрежение, което ме притеснява от дни, започва да намалява и изчезва, разтопено от топлия му мускусен аромат.

— Защо не може непрекъснато да е така? — измърморвам.

Онова, което имам предвид обаче, е *защо не може винаги да се чувствам по този начин?*

Защо всичко се променя?

— Може — свива рамене той. — Няма никаква реална причина да е невъзможно.

Отдръпвам се и срещам очите му:

— О-о, сецам се веднага за поне две много реални причини!

След което кимам в посока на Роми и Райни — ужасните близначки, за които се грижим и които в този момент подскачат надолу по стълбите... право към нас. Изглеждат напълно еднакви с тъмните си, прави и неравно подстригани бретони, бледа кожа и огромни тъмни очи. Като индивидуалности обаче са много различни, което ясно личи от избора им на дрехи: Роми носи сладка розова рокличка с презрамки, които се връзват на раменете, и подходящи като цвят чехли, докато Райни е боса и облечена изцяло в черно. На рамото ѝ доволно се е настанила Луна — черното им котенце. И двете насочват към Деймън щастливи приветствени усмивки — и сърдити погледи към мен. Всичко това е напълно обичайно... всъщност май е единственото нещо, което *не се е* променило изобщо.

— Ще се поправят... няма винаги да се държат така, сигурен съм.

— Напротив. Това просто няма как да се случи! — въздъхвам тежко и протягам крака към чехлите си. — Впрочем не мога да отрека, че имат основание за поведението си.

Нахлузвам чехлите и го поглеждам.

— Тръгваш ли си вече? — пита той.

Кимам и отклонявам очи:

— Сабина приготвя вечеря, защото Миноз ще идва на гости — нещо, свързано със засилване на връзките... като че ли. Тя иска двамата с него да се опознаем по-добре. Нали се сецаш, да се държим по-малко като ученик и учител и повече като роднини, макар и не кръвни... — След тези думи малко ми остава да си прехапя езика, защото осъзнавам, че трябваше да поканя и него.

Изключително нетактично е да го изключвам по този начин. Само че присъствието му определено би объркало останалите ми планове за вечерта. Онези, за които може би подозира — но чието изпълнение в никакъв случай не бива да види. Особено след като така откровено ми разясни какво мисли за набезите ми в света на магията. Затова добавям неловко:

— Така че нали разбираш... — после млъквам и оставям изречението да виси недовършено във внезапно настъпилата неловка атмосфера.

— Ами Роман?

Поемам си дълбоко въздух и срещам погледа му. Моментът, от който се боях и който отбягвах, най-сетне настъпи.

— Предупреди ли Хевън? Каза ли й какво направи той?

Кимам и започвам да си припомням речта, която упражнявах през целия път насам — за това, че Хевън е може би най-добрият ни шанс да получим от Роман онова, от което имаме нужда. Надявам се, че на него ще му прозвучи поне малко по-добре, отколкото на мен.

— И? Какво стана?

Прочиствам гърлото си, но не казвам нищо. Той ме чака да продължа с характерното си, придобито за шестстотин години, търпение. Отварям уста да изстрелям речта си, но не го правя. Просто не мога, той ме познава прекалено добре. Вместо това само повдигам рамене и въздишам. Думите са напълно излишни — отговорът се е изписал на лицето ми.

— Разбирам — кимва той леко. Тонът му е равен, мек и в него няма и следа от неодобрение, което донякъде ме разочарова. В крайна сметка аз самата се осъждам — той защо не го прави?

— Само че... наистина не е, каквото си мислиш — опитвам се да обясня. — Не че не се опитах да я предупредя — просто тя отказа да ме слуша. Така че реших да не се занимавам. След като така и така иска да бъде близо до Роман, какво пречи да се опита да измъкне противоотровата от него? И... да, знам, че го смяташ за грешка — вече толкова пъти говорихме по въпроса. Аз обаче не мисля, че е кой знае какъв проблем.

Лицето му остава напълно спокойно и неподвижно. Не мога да разчета мислите му по изражението.

— Освен това нямаме никакво доказателство, че наистина щеше да я остави да умре. Тоест, противоотровата бе у него през цялото време, а той знаеше какво ще избира — нали сам каза, че правя всичко точно според очакванията му. Дори обаче да ме бе преценил неправилно и да бях избрала другата възможност, не знаем дали нямаше той самият да ѝ даде еликсира — поемам си дълбоко въздух, изненадана сама на себе си: в момента използвам същия довод, който не приех от Хевън. — А пък след това... може би дори щеше да се опита да обърне всичко и да представи нещата наопаки! Например да ѝ каже, че сме били готови да я оставим да умре, и в крайна сметка да я настрои срещу нас. Хрумвал ли ти е този вариант?!

— Не. Наистина не съм се сещал за подобна възможност — отвърща той с присвити очи, а на лицето му се изписва загриженост.

— Освен това нямам намерение да наблюдавам ситуацията. Искам да съм сигурна, че е в безопасност. Но тя има своя воля, нали разбираш? Не можем да подбираме приятелите ѝ вместо нея. Така че...

— А какво ще кажеш за чувствата, които Хевън изпитва към Роман? Замисляла ли си се за това?

Свивам рамене. Опитвам се да придам на думите си увереност, каквато всъщност не чувствам:

— И към теб изпитваше чувства, ако си спомняш. Струва ми се, че доста бързо ги преодоля. Да не забравяме и Джош — това е същото момче, за което тя твърдеше, че е нейната „духовна половинка“ — обаче го заряза заради някакво си котенце. А в момента, общо взето, може да има каквото — или когото — поиска, така че... — млъквам само за секунда, която обаче не му е достатъчна, за да ме прекъсне. — Сигурна съм, че Роман скоро ще изгуби привлекателността си в очите ѝ и бързо ще се смъкне надолу в списъка ѝ. Знам, че изглежда някак... крехка. Всъщност е много по-силна, отколкото си мислиш.

Изправям се, с което слагам край на разговора. Стореното е сторено. Не искам да чувам нищо повече, което би могло да разколебае позицията ми спрямо взаимоотношенията на Хевън и Роман. Достатъчно притеснена съм и без това.

Той се поколебава за миг, през който погледът му ме обгръща, сякаш иска да потвърди нещо. После се изправя с едно-единствено стремително, но плавно движение, сграбчва ръката ми и ме повежда към вратата, където ме спира и притиска устни към моите. Целувката

се проточва, разтапяща и обсебваща. Никой от двамата ни не иска да я прекъсва и да се отдръпне първи.

Притискам се силно към него. Очертанията на тялото му са леко замъглени и податливи заради воала от енергия, който трепти между нас. Широките му гърди, вдлъбнатината под тях, плоският му корем — всеки сантиметър от него се допира толкова плътно до мен, че е почти невъзможно да се разбере къде завършва той и къде започвам аз. Неистово искам тази целувка да можеше да стори невъзможното — да изтрие глупавите ми грешки и странния начин, по който се чувствам, и да прогони мрачния гневен облак, който ме следва навсякъде напоследък.

— Трябва да вървя — прошепвам.

Нямам избор и затова нарушавам магията първа. Болезнено осъзнавам пламъка, който се разгаря помежду ни. Настойчивият повик на телата ни жестоко напомня, че — поне засега — няма начин да стигнем по-далеч.

Точно когато вече съм се настанила в колата, а Деймън е влязъл обратно вътре, се появява Райни с Луна на рамото. Роми веднага наднича зад гърба ѝ.

— Тази нощ е *точната*. Луната ще премине в нова фаза — обявява тя с присвити очи и безжалостно стиснати устни.

Не са нужни повече думи. И трите знаем какво означава това.

Кимам и включвам на задна скорост, за да изляза от алеята, но тя ме спира с думите:

— Знаеш какво да правиш, нали? Помниш ли плана ни?

Кимвам отново. Ненавиждам ситуацията, в която съм поставена в момента. Освен това знам, че според тях никога няма да изкупя стореното.

Излизам на улицата, а мислите им ме преследват, влизат в ума ми и отказват да го напуснат: *Грешно е да използваш магията за постигане на егоистичните си и нечестиви цели. Кармата изисква да се плати цената... и то тройно.*

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стигам до собствената си къща и първото нещо, което виждам на алеята, е сребристата тойота „Приус“ на Миноз. Ако трябва да съм честна, това предизвиква у мен желание да обърна и да подкарам в противоположна посока. Но не го правя. Само въздишам и влизам в гаража. Зная, че нямам друг избор — трябва да посрещна онова, което предстои.

Трябва да приема факта, че леля ми — а също и мой законен настойник — наистина си пада по учителя ми по история.

И да приема още, че определено е много по-добре да седим заедно на масата *за вечеря*, отколкото *за закуска* — което, ако нещата продължат да се развиват с настоящите светкавични темпове, предстои съвсем скоро. И ще трябва да кажа „сбогом“ на *господин Миноз* — и „добре дошъл“ на *чичо Пол*. А аз видях това да се случва. Следователно е неизбежно. В момента просто чакам те самите да го осъзнаят.

Вмъквам се през страничната врата и се прокрадвам на пръсти с надеждата да се добера до стаята си, без да ме забележат. Така ще имам време за себе си — време, от което отчаяно се нуждая, за да си изясня и подредя някои неща.

Точно се готвя да изтичам нагоре по стълбите, когато Сабина показва глава иззад ъгъла и възкликва:

— О, чудесно! Стори ми се, че чух колата ти в гаража. Ще вечеряме след около половин час, но защо преди това не дойдеш да ни правиш компания?

Надничам над рамото ѝ, но заради стената, която ни отделя от всекидневната, не успявам да видя Миноз. Мярвам само мъжки крака с кожени сандали, качени върху облегалката на дивана толкова небрежно и спокойно, все едно това е най-нормалното нещо на света — и най-подходящото място за тях. Извързвам се към нея и я оглеждам внимателно: русата коса, стигаща до раменете ѝ, руменината, избила по бузите ѝ, и блясъка в очите ѝ... И подновявам отново обета си да

съм щастлива, когато тя е щастлива — макар да не съм особено доволна от конкретната причина за щастието ѝ.

— Ще... сляза след малко — отвърщам с принудена усмивка. — Искам само да се поизмия и...

Погледът ми се връща към Миноз като привлечен от магнит. Не мога да откъсна очи. Сериозно — защо, за Бога?! Трябва ли да гледам краката на учител у дома си само защото е лято?

— Да, да, добре. Само не се бави много. — Тя се кани да ми обърне гръб, но се сеца за нещо и спира. — А, да — за малко да забравя! Това е за теб, пристигна преди малко.

Взема от масичката до стената кремав плик и ми го подава. В горния ляв ъгъл с лилави букви е напечатано „Мистикс & Муунбиймс“, а в средата под тях с ъгловатия почерк на Джуд са изписани името и адресът ми.

Стоя и го гледам втренчено. Знам, че мога просто да го взема, да поставя ръка върху него и да разчета съдържанието му, без изобщо да го отварям. Само че не желая да го докосвам. Не искам да имам нищо общо с плика и писмото в него, с бившата си работа... или пък с Джуд — бившия си началник. Който — просто по една случайност — е играл значителна роля във всичките ми предишни животи. Появявал се е отново и отново и всеки път е успявал да спечели чувствата ми, след което идвал Деймън и ме открадвал от него. Вековен любовен триъгълник, който обаче приключи в секундата, в която съзрях татуировката му на Уроборос. Това се случи миналия четвъртък.

И макар че Деймън твърди, че много хора имат такива татуировки — че първоначално съвсем не са имали подобно злокобно значение, а Роман и Дрина са им го придали впоследствие — не мога да рискувам. Възможно е и да греша.

Не мога да приема на доверие идеята, че Джуд не е един от тях — защото си мисля, че е.

— Евър? — Сабина накланя главата си встрани и ме стрелва с характерния си поглед, който сякаш казва: „Няма значение колко книги съм прочела по въпроса, тийнейджърите си остават пълна загадка за мен — все едно са извънземни!“

Този поглед ми е познат до болка.

Именно той ме провокира да грабна плика от ръката ѝ — внимавам да го докосвам само по ъглите — и с несигурна усмивка да

се отправя нагоре по стълбите. Ръцете ми треперят, а в кръвта ми сякаш започват да бият барабани. Въпреки това съдържанието не може да остане скрито: чекът със заплата ми — определено е заслужен, но няма да го осребрявам — и кратка бележка, с която ме моли да го уведомя, ако наистина нямам намерение да се връщам, за да може да наеме друга ясновидка на мое място.

Това е всичко.

Няма „Какво, по дяволите, стана?!“.

Нито пък „Какво те накара да промениш поведението си — след като почти ме целуна, внезапно ме хвърли на другия край на двора?“

Това, разбира се, означава, че той вече знае. Всъщност е знаел през цялото време. И макар че нямам представа какво *точно* възнамерява да предприеме, съм сигурна, че се кани да направи *нещо*.

Е, възможно е да ме е изпреварил доста в тази игра. Но смятам — незабелязано от него, естествено — да го догоня.

Предполагам, че липсата на отговор спокойно може да послужи като такъв, така че изхвърлям плика в боклука. Той покорно следва създадената от мен сложна хореография — серия от лупинги и кръгове, които завършват с една съвършена осморка — и се приземява в кошчето с едва доловимо тупване.

След това се насочвам към гардероба си и свалям кутията от найгорния рафт. В нея са всичките ми инструменти и средства — всичко, което ми е нужно, за да поправа онова, което сторих.

Моментът сега е правилен — ще ми позволи да започна отначало и начисто. Това е идеалната възможност (всъщност единствената според Роми и Райни) да разваля заклинанието, което направих. Тогава не осъзнавах, че призовавам тъмните сили на помощ. Стана случайно. Сега обаче не е така: в момента луната нараства, което означава, че богинята се въздига. Тоест, сега тя е във възход, а Хеката — онази, която призовах по погрешка предния път — се спуска в подземния свят, където ще остане един месец. После на свой ред ще се въздигне, с което ще завърши цикъла.

Изваждам от кутията свещите, кристалите, билките, маслата и тамяна, от които ще имам нужда. Отделям няколко минути, за да ги наместя спретнато в реда, в който ще ги използвам. След това събличам дрехите си и се потапям във ваната за ритуалното си къпане. Вземам със себе си торбичките с ангелика (има защитни функции и

гони вещиците), хвойна (спира злите същества), седефче (притежава лечебни свойства, подсилва умствените възможности и спомага за развалянето на проклятия). Добавям няколко капки етерично масло от горчив портокал (за което се твърди, че прогонва злото и премахва всяко отрицателно влияние). Потъвам във ваната и опирам крака в другия ѝ край. Водата се издига покрай тялото ми и го залива изцяло. Грабвам няколкото прозрачни планински кристала, които съм оставила на ръба, и ги пускам вътре, като междуременно напявам:

Пречисти и приеми тялото мое,
така че заклинанието ми да подейства.
Духът ми се възражда, готов за полет,
и тази нощ магията ми ще успее.

За разлика от миналия път обаче, когато се увлякох твърде много, сега не си представям Роман. Не искам да го виждам пред себе си, преди да съм напълно готова — преди да е неизбежно. Преди наистина да настъпи време да поправа онова, което сторих.

Не мога да поема риска да го повикам по-рано.

Откакто започнаха сънищата, нямам доверие на себе си. През онази първа нощ се събудих, потънала в студена лепкава пот, а в главата ми танцуваше образът на Роман. Тогава реших, че това е просто резултат от ужасната вечер, която бях преживяла: научих истината за Джуд, дадох на Хевън да пие от еликсира и по този начин я превърнах в безсмъртна.

Само че той продължава да се връща в съня ми — прави го всяка нощ оттогава. Нахлува в ума ми не само нощем, но и през деня — достатъчно е само за миг да се разсея и да се отдам на фантазии. И това е придружено от онзи странен, непознат и органически чужд пулс, който бие непрестанно в кръвта ми. Всички тези неща ме убедиха, че Роми и Райни са прави.

Чувствах се чудесно във времето веднага след завършването на заклинанието. По-късно обаче, когато истината започна да се разкрива, осъзнах, че щетите са наистина огромни. Бях сторила нещо ужасно.

Вместо да привържа Роман към себе си, обвързах себе си с него.

Вместо да го накарам да дойде при мен, за да изпълни всичките ми заповеди, аз самата го търся — безсрамно, безнадеждно и безспирно.

Това е нещо, което Деймън не бива никога да научава. Никой не бива да разбира. То не само доказва, че беше прав да ме предупреждава за тъмната страна на магията и да настоява, че никой не бива да си играе с нея — особено аматьори, които задълбават прекалено и после не успяват да изплуват — но е напълно възможно и да изчерпи търпението му спрямо мен.

Възможно е да се окаже онова малко камъче, което преобръща колата. Само едно е достатъчно.

Поемам си дълбоко въздух и се потапям още повече. Наслаждавам се на водата, която се плиска по брадичката ми, и на усещането, че попивам изцелителната енергия на камъните и билките, които съм сложила в нея. Сигурна съм, че е само въпрос на време да се отърся от отвратителната си мания и всичко да се нареди. Когато водата започва да изстива, изтривам всеки квадратен сантиметър от кожата си с надеждата да отмия тази нова, покварена своя същност и да си върна старата. После се измъквам от ваната и намятам бялата си копринена роба с качулка. Завързвам хлабаво колана ѝ и се насочвам към гардероба, откъдето вадя своето атаме (ритуалния ми нож). Същото, което Роми и Райни така остро критикуваха — твърдяха, че е прекалено остро, че предназначението му е да реже енергия, а не материя, и следователно съм го направила изцяло погрешно. Също така настояваха да го разтопя, докато се превърне в безформено парче метал, и да им го предам, за да довършат ритуала по унищожаването му. Не искаха да доверят подобна сложна и отговорна задача на заблуден новак като мен.

Обаче аз, макар да се съгласих да го обгоря в ритуалния огън — го прокарах през пламъка отново и отново, за да го пречистя — и изобщо не обърнах внимание на останалата част от плана им. Бях убедена, че просто използват възможността да ме изкарат още по-голяма глупачка. В крайна сметка те твърдяха, че наистина сериозният проблем е времето, в което бях избрала да направя заклинанието си — нощта на тъмната луна. При това положение какво значение имаше някакъв си нож?

Този път обаче за по-сигурно добавям няколко камъка на дръжката му: обсидиан, познат още като „сълзите на апачите“ — за защита и късмет (от които близначките смятат, че ще имам нужда в изобилие), хелиотроп — или „кървав камък“ — за смелост, сила и победа (това винаги е добра комбинация), както и тюркоаз — той има способностите да изцелява и усилва чакрите (очевидно вратната чакра, отговаряща за проникателността и разбирането, винаги е била моето най-уязвимо място). След това поръсвам острието със сол, преди да го прокарам през пламъка на три тънки бели свещи, и призовавам елементите — огън, въздух, вода и земя. Те трябва да прогонят мрака и да допуснат светлината; да отблъснат злото и да призват доброто. Повтарям заклинанието три пъти, преди да се обърна към най-висшите магически сили, които да се погрижат да се изпълни. Този път обаче съм сигурна, че се обръщам към правилните магически сили — призовавам Богинята, а не Хеката, триглавата кралица на подземния свят, която има змии вместо коса.

Обикалям три пъти мястото, като по този начин го пречиствам. Вдигнала съм високо едната си ръка, в която държа тамяна; в другата е атамето. Завършвам кръга, като си представям бяла светлина, която протича през мен: тя тръгва от върха на главата ми, преминава през цялото ми тяло, по ръката ми и се излива през атамето в пода. Тънките нишки от най-чиста бяла светлина се завихрят наоколо, въртят се и се извиват, увеличават се, преплитат се и се извисяват, после се обединяват високо над главата ми, докато накрая се оказвам обгърната от сребрист пашкул, изтъкан от най-ярката трептяща светлина, която човек може да си представи.

Коленича на пода на своето пречистено, свято пространство. Протягам лявата си ръка напред и прокарам острието по линията на живота си. Рязко си поемам дъх, когато върхът му се впива дълбоко в плътта ми и струя кръв плисва от раната. Затварям очи и бързо проявявам Роман пред себе си. Той се появява, седнал с кръстосани крака, изкушава ме с неустоимия си поглед и широка подканяща усмивка. Боря се неистово да подмина хипнотизиращата му красота, да се отърся от неоспоримата съблазън, която представлява. Трябва да се насоча направо към кървавата нишка, която плътно обвива врата му.

Нишката е прогизнала от моята кръв.

Аз самата я завързах там — миналия четвъртък, когато изпълних почти същия ритуал. Ритуал, който сякаш действаше... само дете после всичко ужасно се обърка. Този път обаче нещата са различни. *Намеренията ми* са напълно различни. Искам си кръвта обратно. Възнамерявам да се отвържа.

Затова бързам да продължа със заклинанието, преди да е изчезнал:

Като развързвам сега този възел,
пред твоите очи от магията се отърсвам.
Там, дете бе нишката свързана плътно,
нека всичко както преди да се върне.
Повече няма над мен сила!
Отвързвам нишката и се освобождавам —
нека изчезне, без никому да стори зло.
От днес нататък само тази истина е вярна.
Това е моята воля, моята дума и моето желание:
със твоята сила нека тъй да стане!

Присвивам се под напора на свирепия вятър, който се завихря в кръга ми. Той се блъска в стените с такава сила, че те скоро ще започнат да поддават. Над главата ми блясва светкавица и се чува гръм. Дясната ми ръка е вдигната високо с разперена длан: готова, чакаща. Погледът ми е впит в неговия — наум развързвам възела на врата му и призовавам кръвта си обратно.

Обратно при мен, защото от мен произлиза.

Обратно при мен, където ѝ е мястото.

Очите ми се разширяват от въодушевление, когато тя се извива в дъга и се насочва право към центъра на разсечената ми длан. Нишката около врата му изсветлява, избелява, докато накрая става напълно чиста и девствено бяла, каквато бе в деня, преди да започне всичко.

Обаче точно когато се подготвям да го отпратя завинаги и да се освободя напълно от този нечестив съюз, в тялото ми се промъква онзи странен непознат пулс. Този отвратителен натрапник се втурва в мен с такава сила и такъв устрем, превзема ме толкова бързо и окончателно, че просто не успявам да го спра.

Сега чудовището в мен е напълно събудено. Изправя се и се протяга, а настойчивият му, пулсиращ глад изисква насищане — веднага. Сърцето ми е смазано под натиска му, цялото ми тяло се тресе и макар да се боря с всички сили срещу него, не мога да го победя. Сега съм заложник на копнежа му, пленена съм от желанието му — аз самата вече нямам никакво значение. Единственото ми предназначение е да посрещна всичките му нужди. Да се погрижа да бъде задоволено.

Безпомощно наблюдавам повтарянето на цикъла. Кръвта ми се втурва напред и напоява нишката около врата на Роман, която увисва, натежала и червена, а от нея по гърдите му капят едри капки от мен. Независимо какво искам аз, какво правя и колко пъти опитвам, не мога да спра това.

Не мога да възпра силата, с която ме съблазнява погледът му.

Нито пък крайниците си, които сами ме понасят към него.

Не мога да разваля заклинанието, което ме свързва с него.

Тялото му е магнит, който вика само мен. За по-малко от секунда прекосявам пространството, което ни разделя. И сега — когато коленете ни са притиснати плътно едни към други, а челата ни горят — аз съм напълно незащитна... безпомощна... напълно неспособна да обуздая този непоносим стремеж към него.

Той е всичко, което виждам.

Всичко, от което се нуждая.

Целият ми свят в момента е заключен в малкото пространство между моя поглед и неговия. Влажните му полуразтворени устни са на един дъх разстояние от моите. А странният чужд пулс — този нагъл, смел и настойчив нарушител — ме подтиква напред и изисква да се притиснем един към друг, веднага да се вплетем един в друг и да се слеем.

Устните ми се приближават към неговите, все по-близо и по-близо. Но тогава някъде дълбоко в мен, на място, което не мога да видя добре, започва да мъждука споменът за Деймън — лицето му, аромата му. Това е просто моментен проблясък в цялата тази тъмнина — въпреки това е напълно достатъчен да ми припомни *коя* съм и *каква* съм. И истинската причина да съм тук.

Стига ми точно колкото да успея да се измъкна за кратко от ужасяващия кошмар, в който съм попаднала. Отърсвам се с писък:

„Не-е-е!“

Панически се отдръпвам от него... от *това*. Движа се толкова бързо и яростно, че пашкулът около мен се разпада. Свещите изгасват, а Роман се разтапя във въздуха пред самите ми очи.

Единствените следи, които остават след случилото се, са бясно биещото ми сърце, подгизналата от кръв роба и думите, които все още отекуват в гърлото ми:

„Не, не, не-е-е! О, Господи, не!“

— Евър?

Трескаво се оглеждам, а пръстите ми конвулсивно стискат доскоро бялата ми копринена роба — сега напълно съсипана. Надявам се, че тя ще си тръгне, ще ми даде възможност да си поема въздух... малко време, за да се опитам да осъзная...

— Евър... добре ли си? Вечерята е почти готова, добре ще е да слезеш скоро!

— Д-да... аз...

Затварям очи, а после бързо сменям робата си с простичка синя рокля. Нямам представа какво да правя оттук нататък, накъде да тръгна сега. Само едно нещо ми е пределно ясно: не мога да кажа на Роми и Райни. Те вече станаха свидетелки на последния ми провал, а аз никога няма да преживея срама от този. Освен това са прекалено близки с Деймън. Не биха ми простили.

— Слизам след секунда, наистина! — отвърщам ѝ.

Усещам енергията ѝ от другата страна на вратата. Колебае се дали да не влезе в стаята.

— Пет минути! — предава се тя, макар че веднага ме предупреждава. — После ще вляза да те измъкна собственоръчно!

Затварям очи и поклащам глава. След това нахлузвам някакви чехли и прокарвам пръсти през косата си. Наистина се старая да изглеждам чиста, спретната и съвсем нормална — поне на повърхността... защото отвътре без съмнение претърпях ужасна промяна. Вместо да поправам грешката си, я повторих... само дето сега е още по-зле.

ПЕТА ГЛАВА

Измъквам се през страничната порта. В момента, в който излизам на улицата, се впускам в бяг. Тихите весели звуци, които издават Сабина и Миноз, докато се наслаждават на остатъка от виното си край басейна, остават зад гърба ми. Тичам със средна скорост, като внимавам да не ускорявам твърде много — определено не ми е необходимо вниманието на някой случаен наблюдател.

Достатъчно трудно ми бе да обясня на Сабина. Особено като се има предвид, че току-що бях погълнала три четвърти от парчето си пилешки гърди, цяла купчина картофена салата, една царевичка и чаша и половина газирана вода. Явно ми бе проличало, че не се храня с кой знае какво желание (независимо че безропотно си изядох всичко), което в крайна сметка само предизвика нови подозрения.

Гласът ѝ се извиси до неподозирани височини, когато тревожно и пискливо се обърна към мен:

— *Сега?* Съвсем скоро навън ще е *тъмно!* Освен това ти току-що *се нахрани!*

Погледът ѝ, който и без това винаги е предпазлив, се плъзна по мен и в този миг видях съзряването на новата опасност, която се оформяше в представите ѝ — *булимия, придружена от мания за упражнения!*

След като отхвърли анорексията и скучната обикновена булимия като обяснения за странното ми поведение и още по-необичайните ми хранителни навици, сега се е насочила към нещо ново. Без съмнение ще смести в напрегнатата си седмична програма посещение в близката книжарница.

Иска ми се да можех да ѝ обясня. Да я накарам да седне и просто да ѝ кажа: „Успокой се. Изобщо не е, каквото си мислиш. Аз съм безсмъртна. Не са ми нужни друга храна или напитки, освен червения ми нектар. Точно в момента обаче имам сериозен проблем, свързан с разни заклинания, които трябва да поправа... *така че не ме чакай тази вечер!*“

Само че това няма да се случи. Не може да се случи. Деймън бе пределно ясен по отношение на необходимостта да пазим безсмъртието си в тайна. И след като видях какво се случва, когато попадне в неподходящи ръце — вече съм напълно съгласна с него.

Запазването на тази тайна обаче се оказва едно от най-големите предизвикателства, с които съм се сблъсквала някога — и тук на помощ идва тичането. Сега вече официално (или поне доколкото това засяга Сабина и Миноз) съм някой, който навлича тениска, маратонки и къси панталонки и излиза вечер, за да потича.

Това е едно добро и здравословно извинение, благодарение на което мога да се измъкна от къщата и да се отдалеча от Миноз, който, независимо че изобщо нямам желание да го опознавам, е един много приятен човек.

Извинението е подходящо и за пред леля ми, която е толкова мила, загрижена и готова да помогне, че аз не мога да не се чувствам като най-ужасната племенница на света. Причиних ѝ толкова неприятности.

Както казах, това е едно добро и здравословно извинение, с което мога да се отдалеча от двама чудесни мили хора — и да се отдам на друга, много по-мрачна и съвсем нездравословна мания.

Мания, която ме е обсебила напълно.

Мания, която съм решена да превъзмогна.

Рязко завивам наляво, когато стигам следващата улица. Край мен колите, асфалтът, прозорците — всичко е покрито с тънка златиста патина, така характерна за вълшебните часове при изгрев и залез, когато всичко изглежда омекотено и по-топло, окъпано в червеникавите лъчи на слънцето. Мускулите ми се свиват и разпускат, краката ми сами започват да се движат по-бързо. Набирам скорост... независимо че добре знам, че не бива, и се опитвам да намаля — но въпреки това продължавам. Не съм в състояние да спра. Вече не контролирам себе си. Насочвам се към целта си, подобно на стрелката на компас: цялото ми същество е съсредоточено в една конкретна точка. Колите, къщите, хората — всичко край мен се е превърнало в неразлично оранжево петно. Портокалова мъгла обгръща улиците, които прекосявам една сред друга, и с всяка все повече скъсявам разстоянието до крайната си цел. Сърцето ми диво се блъска в гърдите,

но не заради напрежението от тичането — в интерес на истината дори не съм се изпотила — а заради...

Това туптене като от оголена жица се дължи само и единствено на близостта.

На простичкия факт, че съм близо...

И се приближавам все повече...

Почти съм там.

Зове ме като песента на сирена, насочваща моряците към гибелта им... дори имам чувството, че не съм достатъчно бърза.

Спирам в секундата, в която я виждам. Полезрението ми се стеснява и съсредоточава в една точка, сякаш целият свят покрай мен е престанал да съществува. Взирам се във вратата на Роман, докато се опитвам с усилие на волята да подчиня звяра в себе си и да го накарам да се оттегли. Подновявам непоколебимото си решение да надвия този странен чужд пулс, който сега бие в мен. Искам само да се вмъкна там — небрежно, лесно и без конкретен план — и да се изправя още веднъж лице в лице с него, за да можем веднъж завинаги да сложим край на това.

Насилвам се да си поема дълбоко въздух. Вдишвам и издишвам, като призовавам силата, от която още се нуждая. И тъкмо се каня да направя първата крачка натам, когато чувам името си. Вика ме някой, когото се надявах никога повече да не видя.

Той върви към мен бавно и нехайно, с наклонена на една страна глава — хладен и спокоен като летен бриз. Лявата му ръка е гипсирана и виси неподвижно в тъмносиня раменна превръзка. Той спира малко преди да ме достигне — на точно толкова разстояние, че да е извън обсега ми — и пита:

— Какво правиш?

Преглъщам с усилие. Чувствам облекчение, защото пулсът отслабва и почти изчезва; същевременно почти изпадам в ужас, осъзнала, че първата ми инстинктивна реакция при вида му не е да избягам, нито да довърша започнатото и да потроша и останалите му кости — а да излъжа. Да измисля някакво разумно обяснение за присъствието си — разгорещена, задъхана и с буквално стичащи се от устата ми лиги — точно пред вратата на Роман.

— А ти какво правиш? — присвивам очи толкова силно, че се превръщат в цепки, и го оглеждам сурово.

Това, че го срещам тук, едва ли е съвпадение. В крайна сметка те са добри приятели. Членове са на едно и също племе — това на злите безсмъртни.

— А, да — и реквизитът ти е доста добър — посочвам ръката му, за която се предполага, че е наместена след счупване.

Това е доста добро прикритие. Със сигурност ще мине пред онези, които не знаят истината. Твърде зле за него — аз знам.

Той отвърща на погледа ми и със спокоен, нетрепващ и почти убедителен глас се обръща към мен, като същевременно леко клати глава и потрива брадичката си с ръка:

— Евър, добре ли си? Не ми изглеждаш особено...

Тръсвам глава и вдигам многозначително вежди:

— Добър опит, Джуд! Признавам ти го.

Той ми отправя особен поглед, който отчетливо настоява: „За какво, по дяволите, говориш?“, на което отвърщам моментално:

— Сериозно говоря. Преструваш се, че си загрижен за мен, симулираш нараняване... Явно си готов да доведеш играта докрай, така ли?

Той се намръщва. Главата му е наклонена толкова силно встрани, че златистокестенявите кичури падат над рамото му и стигат почти до кръста. Измамно симпатичното му и приятелско лице е напълно сериозно, когато заявява:

— Вярвай ми, изобщо не симулирам. Иска ми се да бе така. Нали се сецаш как ме вдигна като фризби и ме метна през целия двор? — При тези думи леко помръдва с ръка. — Това е резултатът. Имам една-две доста сериозни контузии, включително счупена лъчева кост и няколко разместени фаланги — или поне така каза докторът.

Въздъхвам и поклащам глава. Нямам време за тази шарада. Трябва да се добера до Роман и да му покажа, че не може да ме контролира... че не означава нищо за мен... да му покажа кой командва тук. Сигурна съм, че поне отчасти е виновен за онова, което се случва с мен. Освен това трябва да го убедя да ми даде противоотровата, за да сложим край на тази история.

— Виж какво, ясно ми е, че повечето хора ти вярват напълно. За тях това е съвсем реално. За твое нещастие аз не съм от повечето хора. Зная истината. Впрочем и ти си съвсем наясно, че я знам. Така че дай направо да минем на въпроса, става ли? *Злите не се нараняват.* Или

поне нараняванията им не траят дълго. Имат способността да се изцеляват незабавно, но като се замисля, това вече го знаеш, нали?

Той ме поглежда, а веждите му се сключват в израз на недоумение. После отстъпва крачка назад. Всъщност наистина изглежда объркан — признавам му го.

— За какво говориш? — Оглежда се наоколо и отново спира очи върху мен. — *Злите?* Ама ти сериозно ли?

Въздъхвам подчертано и въобще не крия нетърпеливото барабанене на пръстите по бедрото си:

— Ъ-ъ, *извинявай*, ама на луд ли ми се правиш? *Злите членове от племето на Роман!* Това да ти говори нещо? — Тръсвам глава и повдигам вежди. — Не се преструвай, че не си един от тях! Видях татуировката ти.

Той продължава да се взира в мен със същото объркано и неразбиращо изражение на лицето си. Аз само си казвам: „Божичко, добре, че не е актьор — има направо плашещо тесен диапазон на изразните средства!“

— Хайде, бе! Татуировката на Уроборос на гърба ти?! — Физиономията, която правя, би трябвало да казва всичко, но все пак добавям: — *Видях я*. И ти знаеш, че я видях. Вероятно дори си искал да я видя — защо иначе ще ме убеждаваш да влизам в джакузито с... — Тръсвам глава. — Както и да е. Повече не ми и трябваше: тя ми разкри всичко. Всичко, което ти явно си искал да разбере. Така че спокойно можеш да престанеш с преструвките, вече съм напълно наясно!

Той стои пред мен, свободната му ръка потрива брадичката му, а очите му обхождат околността, сякаш се оглежда за подкрепление. *Като че ли това би му помогнало.*

— Евър, направих си тази татуировка преди години. Всъщност аз...

— О-о, обзалагам се! — кимам, без да му позволя да довърши. — Я ми кажи, преди колко време те превърна Роман? През кой век се случи? Осемнайсети, деветнайсети? Хайде, на мен можеш да кажеш. Вярно, че е било отдавна, но съм сигурна, че такъв момент не се забравя.

Той потрива устни една в друга, при което трапчинките му изскачат все така симпатични, но не успява да ме разсее — това вече

не ми действа. Не че и преди сработваше наистина.

— Слушай! — Личи му, че се напруга да не повиши глас, макар че аурата му ми разкрива всичко — внезапно потъмнява и се разкъсва, от което ми става ясно колко е нервен. — Честно ти казвам, нямам идея за какво говориш. Наистина, Евър, ще го повтора, защото явно не ме чуваш и не можеш да прецениш как звучи отстрани — това е направо откачено! И още нещо... истината е, че независимо от всичко... — тук подръпва превръзката, — бих искал да ти помогна. Само че ти..., хм, как да го кажа... струва ми се, че малко прекаляваш с тия приказки за „злите“, „превръщанията“ и...

Тръсва глава и млъква за секунда.

— Само това ще те попитам — ако тоя тип Роман е толкова лош, колкото твърдиш, защо тогава се спотайваш пред магазина му? Да не споменаваме, че изглеждаш превъзбудена и разгорещена като куче, което очаква собственика си?

Поглеждам от него към вратата, по бузите ми плъзва руменина, а пулсът ми се ускорява. Разбирам, че ме е хванал натясно, но не мога да призная, че е прав.

— Не се спотайвам! Само... — стисвам устни.

Защо, по дяволите, се защитавам, след като съвсем очевидно не аз, а той е намислил нещо? При това не особено добро.

— Впрочем мога да ти задам същия въпрос. Не че е кой знае какъв проблем, ама ти самият какво правиш тук, а?

Погледът ми се стрелва към него и обхожда бронзовата му кожа, малко кривите предни зъби — най-вероятно ги е оставил такива нарочно, за заблуда на наблюдателните... на хора като мен. И тези очи... тези невероятни синьо-зелени очи — същите, в които съм се вглеждала толкова пъти през последните четиристотин години. Но вече не. Не и след като разбрах, че е един от тях. Сега вече официално приключихме.

Той свива рамене и потрива гипса си, сякаш иска да се предпази:

— Нищо престъпно или злокобно. Просто се прибирах, това е всичко. Ако не си спомняш, в събота затваряме рано.

Присвивам очи. Не може да ме заблуди дори за секунда. Всичко това е прекалено правдоподобно. Почти успява да ме убеди. Но не съвсем.

— Живея на тази улица, малко по-нататък — казва и махва към някаква неопределена точка в далечината, към място, което най-вероятно въобще не съществува.

Аз обаче не проследявам посоката, в която сочи ръката му. Погледът ми остава прикован в неговия. Не мога да си позволя да свалям гарда. Дори за секунда не бива да го правя. Да, преди успя да ме заблуди, но сега знам истината. Вече знам какъв е.

Той прави още една стъпка към мен — бавно и предпазливо, като все така внимава да остане на безопасно разстояние извън обсега ми:

— Ако искаш, може да отидем да прием кафе или нещо такова? Да седнем на някое тихо и спокойно място, където да поговорим? Изглеждаш като човек, на когото определено е нужна почивка. Какво ще кажеш?

Продължавам да го изучавам. Упорит е, няма две мнения по въпроса.

— Разбира се! — кимам и се усмихвам. — С удоволствие бих отишла с теб на някое тихо и закътано място, където да изпием по чаша скъпо кафе и да се насладим на приятен дълъг *разговор* — но първо трябва да ми докажеш нещо.

Тялото му се напруга, а аурата му — *фалшивата* му аура — започва да потрепва.

Но аз не се оставям да ме подведе.

— Трябва да ми докажеш, че не си един от тях.

Той се намръщва леко и лицето му потъмнява загрижено:

— Евър, не знам за какво...

Рязко млъква, съзрял атамето в ръката ми. Дръжката му, инкрустирана с камъни, е точно като на другия нож, който използвах само преди няколко часа. Реших, че се нуждая от целия късмет и защита, които мога да получа от камъните — особено ако нещата се развият, както предполагам.

— Има само един начин да се провери със сигурност — казвам с нисък глас и поглед, впит в неговия; правя крачка към него, почти веднага последвана от втора. — Освен това ще разбере, ако се опиташ да ме излъжеш — така че не си го и помисляй. А, да... предполагам, че трябва да те предупредя. Не нося отговорност за действията си, след като докажа, че лъжеш. Но не се притеснявай — както добре знаеш, ще те заболи само за миг.

Той вижда движението ми, съзира, че се хвърлям право към него, но макар да опитва с всички сили да се изплъзне, аз съм прекалено бърза. Достигам го, преди дори да осъзнае какво се случва.

Сграбчвам здравата му ръка и прокарвам атамето по кожата му. Зная, че ще отнеме само секунди, преди кръвта да спре да блика толкова силно и раната да се затвори.

Това е само въпрос на време.

Ще минат само няколко секунди и после...

— О, Боже! — ахвам.

Усещам, че очите ми се разширяват. Устата ми пресъхва. Пред мен той залита, препъва се и почти пада.

Очите му се стрелкат от мен към дълбоката рана, зейнала на ръката му. Всъщност и двамата невярващо гледаме кръвта, която се просмуква в дрехите му и оттам се стича на улицата. В краката ни се образува яркочервена локва, която не спира да нараства.

— Луда ли си? — изкрещява той. — Какво, по дяволите, направи?

— Аз...

От шока челюстта ми увисва. Не съм в състояние да произнеса нито една дума — дори и да измислех какво да кажа. Не съм в състояние да откъсна поглед от разреза, който направих със собствените си ръце.

Защо не зараства? Защо кърви все още? Ох, мамка му, дали...

— Аз... много... съжалявам, толкова съжалявам... Мога да обясня, аз... — Протягам се към него, но той се отдръпва — непохватно и нестабилно, но с явен стремеж да се отдалечи възможно най-много.

— Виж какво, не знам какъв ти е проблемът, нито пък какво се случва с теб, но приключихме. Махай се оттук — веднага!

Поклащам глава:

— Нека те заведе до болницата. Има спешно отделение съвсем наблизо, малко по-надолу по улицата. А аз ще...

Затварям очи и проявявам мека пухкава кърпа, която да притисне към раната, докато намерим професионална помощ. Виждам колко е преbledнял и разбирам, че нямаме никакво време за губене.

Пренебрегвам протестите му, обгръщам с ръка тялото му и го повеждам към колата, която току-що съм материализирала.

Странният настойчив пулс в момента е притихнал, но все пак е достатъчно осезаем, за да ме накара да погледна през рамо — точно навреме, за да видя Роман, който ни наблюдава през прозорчето на вратата. Очите му блестят, а лицето му е сгърчено от смях, докато обръща табелката на магазина.

„Затворено“.

ШЕСТА ГЛАВА

— Как е той?

Хвърлям списанието на малката масичка до крака си и се изправям. Внимавам какво говоря и нарочно се обръщам към сестрата, а не към самия Джуд. Нямам избор — един поглед към ръцете му, бинтовани изцяло в момента — е повече от достатъчен. Аурата му е пламнала в червено от гняв, но дори и да не я виждах, жестокият поглед на присвитите му очи би ми разкрил, че той не желае да има нищо общо с мен отгук нататък.

Сестрата спира, а очите ѝ измерват всичките сто седемдесет и два сантиметра между върха на главата ми и петите. Изучава ме толкова настойчиво и подчертано, че потръпвам нервно. Започвам да се питам какво ли ѝ е казал Джуд.

— Ще се оправи — отвърща ми с остър, напълно делови тон, в който няма и намек за приятелско отношение. — Раната е дълбока, стига чак до костта, която също е одраскана, но е чиста. Ако си пие антибиотика, няма да се получи инфекция. Доста ще го боли, макар че му дадох обезболяващи лекарства. Ако се пази, почива много и не се натоварва, ще се оправи за няколко седмици.

Погледът ѝ се отмества към вратата и моят го следва. През нея тъкмо влизат двама униформени полицаи от управлението на Лагуна Бийч — и се насочват право към мен, а очите им се местят между двама ни с Джуд. Сестрата кима в потвърждение и те спират.

Застивам. В гърлото ми е заседнала буца, която не мога да преглътна напълно. Раменете ми се смъкват под тежестта на враждебния мрачен поглед на Джуд. Разбира се, заслужавам напълно гнева му. Заслужавам да ми сложат белезници и да ме отведат, но все пак не мислех, че ще го направи. Не смятах, че ще се стигне дотук.

— И така, имате ли да ни казвате нещо?

Застанали са точно пред мен, разкрячени и с ръце на кръста. Очите им, скрити зад тъмни очила, със сигурност изучават именно мен.

Поглеждам първо към сестрата, после към Джуд и накрая към ченгетата. Ясно, това е. Така ще приключи всичко. Но независимо от ужасната каша, която забърках, и сериозността на ситуацията, единственото, за което мисля в момента, е: „Кого да избира за едното обаждане, което ми се полага?“

Искам да кажа, че... Ами, не мога да помоля Сабина да размаха адвокатската си вълшебна пръчица и да ме измъкне от тази история — никога не бих го преживяла. А и на Деймън не мога да обясня, следователно не мога да се обърна и към него. Явно ще трябва да се оправям сама.

Каня се да кажа нещо — каквото и да е — когато Джуд рязко се намесва:

— Вече ѝ казах — и кима към сестрата, — че се нараних, докато се опитвах да ремонтирам нещо у дома. Не прецених правилно способностите си. Определено ще трябва да наема майстор за поправките.

Пуска една принудена усмивка и се насилва да ме погледне. Искане ми се да се усмихна в отговор и да кимна, сякаш се съгласявам, и да вляза в тона му, подемайки играта. Но всъщност съм толкова шокирана от думите му — от това, че ме защитава — че не успявам да сторя нищо, освен да стърча глупаво на мястото си със зяпнала уста.

Полицайте въздъхват едновременно, явно не им е приятно да ги викат без причина. Все пак правят последен опит да убедят Джуд:

— Сигурен ли си, че именно това се е случило? Че няма нищо друго? Доста странно звучи — да се захванеш с поправки из къщи само с една здрава ръка.

Погледите им се местят ту към мен, ту към него. Очевидно е, че подозират нещо, но въпреки това са готови да си затворят очите, ако и той го направи.

— Не знам какво да ви кажа — свива рамене Джуд. — Може да звучи странно, но наистина сам съм си виновен, че се нараних.

Те започват да се мръщят — на него, на мен и дори на сестрата, после измърморват нещо за това какво да направи, ако промени мнението си, и пххват някаква картичка в джоба му. В момента, в който напускат сградата, сестрата слага ръце на стегнатите си и добре оформени бедра (сигурна съм, че често посещава фитнессалона), намръщва ми се и заявява:

— Дадох му болкоуспокояващи.

Погледът ѝ не изпуска лицето ми, явно не вярва на нито една дума от версията на Джуд. Сигурно смята, че съм ужасно ревнивата му и напълно откачена приятелка, която го е намушкала в пристъп на гняв.

— Много скоро ще започнат да действат, затова не искам да шофира... не че ще може в това състояние — кима към превързаните му ръце. — Погрижи се да му изпълнят рецептата и да си пие лекарствата.

Държи някакво малко листче, но спира, преди да ми го подаде, като че ли е размислила.

— Трябва да се предотврати всяка възможност за инфекция, но най-доброто за него в момента е да се прибере вкъщи и да си почива. Вероятно ще заспи съвсем скоро, така че очаквам да го оставиш на мира — намръщва се, сякаш ме предизвиква да откажа.

— Точно това ще направя — отвърщам, но думите ми прозвучават прекалено пискливо и изобщо не вдъхват доверие. Притеснена съм от критичния ѝ изпитателен поглед, от подозренията на полицията и от това, че Джуд ме защити. Устните ѝ се извиват неодобрително. Ясно е, че няма желание да повери Джуд на грижите ми, нито пък да ми даде рецептата. Няма обаче кой знае какъв избор.

Джуд излиза и аз го следвам по петите до проявената си фиата — точно копие на онази, която карам обикновено. Чувствам се ужасно неловко и съм твърде нервна, за да го погледна в очите.

— Завий вдясно, веднага щом излезеш отгук — нарежда той с нисък, уморен глас, който не разкрива нищо от истинските му мисли.

Очевидно е замаян и останал без сили, но нямам представа какви са чувствата му в момента. Особено тези към мен. И макар аурата му сега да блести в по-меки тонове, по ръбовете ѝ все още се вихри червено.

— Можеш да ме оставиш на Мейн Бийч. Оттам ще се оправя и сам.

— Нямам такива намерения — отвърщам.

Светофарът отпред светва в червено и аз използвам възможността да го огледам. Макар че навън е тъмно, няма как да не забележа сенките под очите му и покритото му с пот чело — без съмнение в момента изпитва наистина силни болки... по моя вина.

— Виж какво, това е направо смешно! — казвам. — Просто ми кажи къде живееш и ще се погрижа да стигнеш благополучно дотам.

— Благополучно? — разсмива се той.

Не е весел този смях, идващ някъде дълбоко от гърдите му, но иронията в гласа му ясно се долавя. Наранените му ръце са отпуснати в скута и не помръдват.

— Смешно е да употребяваш тази дума. Честно казано, когато съм край теб, изпитвам всичко друго, но не и благополучие. И със сигурност не се чувствам в безопасност.

Въздъхвам и се заглеждам в небето, по което не се вижда нито една звезда. Натискам съвсем леко газта и отпускам съединителя — много, бавно, защото не искам да го стряскам още повече, ако потегля прекалено рязко. В момента е достатъчно притеснен.

— Виж — казвам, — съжалявам. Наистина страшно много съжалявам.

После се вглеждам в него толкова сериозно и продължително, че в крайна сметка той нервно кимва към улицата.

— Ъ-ъ, а движението? — Поклаща глава изтощено. — Или контролираш и него?

Отклонявам поглед и се опитвам да измисля какво да му отговоря.

— Малко по-нагоре е. Вляво. Онази със зелената порта. Достатъчно е да ме оставиш на алеята отпред, натам ще се оправя й сам.

Изпълнявам, каквото ми е казано, и спирам пред гараж, чиято врата е в същия нюанс на зеленото като портата. Когато обаче изключвам двигателя, той се обръща към мен:

— А, не! — Поглежда ме твърдо. — Няма защо да го правиш. Категорично няма да влезеш с мен!

Свивам рамене и протягам ръка покрай тялото му. Искан да отключи вратата по традиционния начин, а не чрез телекинеза. Той потръпва, когато дланта ми минава прекалено близо до неговата.

— Виж... — казвам, отпусната отново на седалката. — Знам, че си уморен, и разбирам, че искаш да се махнеш възможно най-далеч от мен и при това по възможно най-бързия начин. Не те обвинявам изобщо. Наистина — ако бях на твое място, и аз щях да се чувствам

така. Въпреки това... ако приемеш да ми отделиш няколко минути от времето си, наистина бих оценила възможността да ти обясня.

Той измърморва нещо под носа си и за миг се заглежда през прозореца. После се обръща. Цялото му внимание сега е насочено към мен.

Знам, че трябва да действам бързо. Той е готов да ми отпусне съвсем малко време, друг шанс няма да имам. Така че казвам:

— Слушай, това е... Тоест, знам, че звучи откачено, а и наистина не мога да навлизам в подробности. Просто трябва да ми повярваш: имах наистина добра причина да смятам, че си един от *тях*.

Той стисва очи за миг, а веждите му се сгърчват от болка. После ме поглежда и заявява:

— Един от злите. Да-а. Разбрах гледната ти точка. Ти я показва *пределно* ясно, Евър — нали си спомняш? — И подчертано премества погледа си от мен към превързаните си ръце.

Прехапвам устни. Следващата част едва ли ще протече по-добре, но въпреки това трябва да опитам:

— Ъ-ъ, да, така е, наистина, обаче... Разбираш ли, смятах, че си такъв... зъл. Сериозно. Това е единствената причина да сторя онова, което сторих. Видях татуировката ти и... Е, ами — как да кажа, беше много убедителна, макар да не трептеше и да не проблясваше наистина, но все пак... Тя заедно с това, че именно Ава се обади, и още някои неща, които, хм..., които не мога да ти разкрия, но както и да е... Всичко това ме накара да смятам, че и ти си от злите... — тръсвам глава, защото разбирам, че не постигам нищо с думите си.

Така че изоставям темата и вместо това го питам нещо, което ме тормози, откакто напуснахме болницата:

— Знаеш ли, чудех се... Ако наистина си ми толкова ядосан и ако ме мразиш *чак толкова*, защо ми помогна там? Защо излъга ченгетата и пое вината за случилото се? В крайна сметка аз ти причиних това. И двамата знаем, че аз те нараних — по дяволите, дори и *те* знаеха, че съм го извършила аз! Въпреки това ти изпусна шанса да ме обвиниш и да ме заключат. Излъга заради мен, вместо да ме изпратиш да гния в затвора. Честно казано, изобщо не те разбирам!

Той затваря очи отново и обляга главата си назад. Болката и умората му са толкова осезаеми, че решавам да се откажа и да го пусна. По-добре е да го пратя да се прибира, да му кажа, че няма

значение — просто да влиза в къщата и да легне да си почива. В този миг той вперва невероятните си яркозелени очи право в моите и отсича:

— Евър, всъщност... има едно нещо, което наистина искам да знам. Колкото и откачено да звучи, много повече ме интересува *как* го направи, а не *защо*.

Поглеждам го стреснато. Пръстите ми стискат нервно волана. Не съм в състояние да говоря.

— Е? Как успя да ме метнеш през целия заден двор, все едно съм играчка?

Преглъщам сухо. Очите ми са приковани право напред. Продължавам да мълча.

— И как така в един момент ръцете ти са празни — не видях да имаш джобове впрочем, — а в следващия размахваш двуостра кама с покрита с камъни дръжка, която, ако не се лъжа, изчезна веднага след като ме нападна... нали така?

Поемам си дълбоко въздух и кимам. Няма смисъл да лъжа повече.

— А и да не забравяме дребната подробност, че запали двигателя на онази кола без ключ — макар че този конкретен модел не може да пали така, което и двамата добре знаем. Сега си спомням и още нещо — в онзи първи ден, когато те открих в магазина, входната врата определено бе заключена. А се сецам и колко бързо откри „Книгата на сенките“ — която също бе защитена от ключалка. Така че забрави останалите глупости — разните там извинения и обяснения. Стореното е сторено и няма как да се върне назад. В момента единствено искам да ми обясниш *как* ги правиш тези неща. Да, това наистина ме интересува — за разлика от причините.

Хвърлям му бърз поглед и преглъщам. Нямам представа какво да правя оттук нататък. Опитвам се да спечеля малко време, като изтърсвам първата глупост, която ми хрумва:

— Добре, но първо ми кажи, подействаха ли болкоуспокояващите?

Завършвам с ужасен изкуствен смях, който успява наистина да го вбеси — независимо че аз просто исках да се пошегувам.

— Слушай, Евър, ако внезапно решиш да бъдеш честна и да ми отговориш, знаеш къде живея. В противен случай...

Опитва се да отвори вратата и да демонстрира гръмко, драматично и смело напускане на сцената. Това обаче изобщо не е лесно, когато и двете му ръце са бинтовани.

Така че аз изскачам и притичвам от другата страна. Появявам се пред него, преди да успее дори да мигне, и с надеждата да не възприеме думите ми като заплаха за мъжеството си, му казвам:

— Чакай... позволи на мен.

Той обаче не помръдва от мястото си, сякаш е залепнал за седалката. Само въздъхва и започва да клати глава:

— Ах, да, разбира се. Да не забравяме и това...

Очите ни се срещат и аз рязко си поемам дъх.

— ... начинът, по който се движиш... светкавично и грациозно като пантера.

Продължавам просто да си стоя, мълчалива и неподвижна, и да се чудя какво следва.

— Е, какво — ще ми помогнеш или не? — пита той и сключва вежди.

Кимам, след което като робот отварям вратата и предлагам ръката си, на която да се опре. В момента, в който се обляга на мен с цялата си тежест, разбирам колко е слаб.

— Можеш ли да отвориш и входната врата?

— Разбира се — кимам. — Само ми подай ключовете.

Очите му се стрелват към мен:

— И откога се нуждаеш от ключове?

Свивам рамене и се насочвам по тясната, осветена с приятна мека светлина алея към входната врата. Край нея са нацъфтели лехи от прекрасни розови и лилави божури.

— Нямах представа, че си толкова добър градинар — обръщам се към него учудена.

— Не съм. Поне не наистина. Всичко е посадено от Лина, аз само ги поддържам. Всъщност тук гледаме повечето от билките за магазина. — Той махва с ръка към вратата и лехата пред нея.

Очевидно е колко е уморен — от цялата ситуация, от мен... и че просто иска да влезе вътре и да се приключи с всичко.

Така че затварям очи и *виждам* как вратата се отваря пред мен. Чувам щракването на ключалката — този звук няма как да се сбърка — и с махване на ръка го подканям да влиза. После застивам на прага,

припомняйки си малоумния жест, който току-що направих — сякаш просто съм го закарала до дома му след един чудесен пикник. Отказвам да вляза дори след като той тръсва глава и на свой ред посочва вътрешността на къщата. Искам да чуя ясна и категорична — при това изразена на глас — покана, преди да рискувам да направя дори една крачка навътре.

— Смяташ ли да ме нападнеш отново?

Погледът му се плъзга по мен и в тялото ми се разлива вълна от кротко, безметежно спокойствие.

— Само ако не можеш да се контролираш. — Свивам рамене аз.

— Това да не беше опит за шега? — подозрително ме поглежда той, но виждам, че устните му се извиват в усмивка, макар и едва забележима.

И се размивам на глас:

— Да, при това се справих ужасно!

Той се обляга на касата на вратата и ме оглежда бавно и спокойно. После си поема дълбоко въздух и казва:

— Слушай, ужасно ми е неприятно да го призная, особено на теб — като се има предвид, че заради теб до края на живота си ще се чувствам като пълен слабак — но ми се струва, че ще ми е необходима известна помощ тук. Лекарствата наистина започват да действат, а аз не се справях добре и преди, докато бях в пълно съзнание и имах една здрава ръка. Нямам представа как ще се справя оттук нататък, а на теб ще ти отнеме най-много една-две минути. После можеш да се върнеш при Деймън и да си довършите вечерта.

Намръщвам се. Чудя се защо реши да каже точно това. После светвам лампите, затварям вратата и тръгвам след него към вътрешността. Оглеждам малкото уютно пространство. Наистина съм удивена: намирам се в напълно автентична, традиционна за Лагуна Бийч къщичка — от онези със стари, облицовани с тухли камини и огромни, стигащи почти до пода прозорци. Такива вече почти не се виждат наоколо.

— Хубава е, нали? — кима той, разчел изражението ми. — Построена е през 1958 година. Лина я взела евтино. Било е много отдавна, преди тук да се нанесат хората с парите и най-вече онези от шоубизнеса, заради които мястото прилича на сцена от телевизионна програма.

Насочвам се към плъзгащата се стъклена врата, която води към приятно, покрито с плочки патио. От него се излиза на стръмен, покрит с трева склон, откъдето се разкрива гледка към осветения от луната океан. Виждам и стъпала, които вероятно водят към плажа.

— Наемът, който плащам на Лина, е нисък, но всъщност си мечтая някой ден да я откупя. Каза, че ще ми я продаде, стига да обещае да не я превръщам в поредната модерна двуетажна къща в псевдотоскански стил. Все едно бих го направил! — добавя накрая усмихнато.

Отдръпвам се от прозореца и влизам в кухнята му. Включвам осветлението и отварям шкафовете, докато накрая откривам къде държи стъклените си чаши. После започвам да обикалям в търсене на вода, обръщам се... и изведнъж го виждам, застанал толкова близо до мен, че мога да различа по-тъмните точки в зелените му ириса.

— Не е ли по-лесно да материализираш, каквото ти трябва? — пита ме с дълбок, нисък глас, който резонира в тясното пространство помежду ни.

Взирам се в него, като не мога да реша кое ме притеснява най-много: прекалената му близост, копнежът в гласа му или това, че отново успя да се промъкне зад гърба ми, без да го усетя.

— П-просто си помислих, че ще го направя по старомодния традиционен начин, но щом нямаш нищо против... Обещавам, че вкусът ще е същият — мърморя, а думите се спъват на устните ми.

Надявам се, че е достатъчно замаян от болкоуспокояващите, за да забележи какъв ефект оказва близостта му върху мен.

Той продължава да стои на същото място. Погледът му е твърд и не разкрива нищо. След секунда ме пита с все същия плътен, уморен и леко замаян глас:

— Евър... какво точно си ти?

Застивам. Пръстите ми стискат чашата толкова силно, че се уплашвам да не се счупи в дланта ми. Очите ми се спират върху покрития с теракота под, малката масичка вдясно и всекидневната отгатык — върху всичко друго, но не и върху него. Тишината увисва между нас, плътна и тежка. Трябва да направя нещо, да я наруша, но продумвам само:

— Н-не мога да ти кажа...

— Значи не е само книгата. Има още нещо, нали?

Очите ми срещат неговите. Стреснато осъзнавам, че съм сбъркала. Току-що на практика признах, че не съм напълно нормална — а можех да използвам магията като обяснение. Впрочем той едва ли щеше да ми повярва. Още от деня, в който се срещнахме за първи път, знаеше, че става нещо различно. А това бе много преди да ми даде книгата.

— Защо не ми каза, че „Книгата на сенките“ е кодирана? — питам с присвити очи и го принуждавам да се защитава.

— Напротив, казах ти. — Откъсва поглед от очите ми той и се отдръпва, а на лицето му се изписва раздразнение.

— Не, не е вярно. Каза ми само, че е написана с Тиван и че е достатъчно да използвам интуитивно четене, за да я разбера. Но пропусна да споменеш, че на практика е защитена и от друг код — код, който трябва да бъде разшифрован, за да разкрие истинското съдържание. Какво значи това? Защо не ми каза за него? Тази подробност е твърде важна, за да я забравиш, не си ли съгласен?

Той се обляга на облицования с плочки плот и поклаща глава:

— Извинявай, но може ли първо да попитам дали отново съм заподозрян? Защото — поправи ме, ако греша — останах с впечатлението, че когато ме поряза, се убеди, че съм от добрите, нали?

Стисвам ръце и му хвърлям кос поглед:

— *Не*, убедих се, че не си от *злите*. Никога не съм казвала, че си *добър*.

Той ме поглежда, като очевидно се бори да запази спокойствие. Аз обаче далеч не съм приключила:

— Освен това забрави да споменеш как си получил книгата. Тя как изобщо се озова в ръцете ти?

Той свива рамене и отвърща с все така стабилен и премерен глас и с твърд поглед:

— Вече ти казах — получих я от един приятел преди няколко години.

— А дали случайно този приятел си има име... например *Роман*, а?

Той се размива, макар смехът му да звучи по-скоро като ръмжене. Раздразнението ясно се долавя в тона му:

— А-ха, разбирам. Все още си убедена, че съм част от племето му. Извинявай, Евър, но не се ли разбрахме вече по въпроса?

Притискам ръце към гърдите си, а чашата увисва на върха на пръстите ми:

— Слушай, Джуд, много ми се иска да ти вярвам, наистина. Само че онази вечер, когато... — Млъквам за секунда, осъзнала, че не мога да продължа в тази посока. — Е, както и да е... Роман спомена, че някога книгата му е принадлежала. Затова наистина трябва да разбере как и от кого си я получил и дали не ти я продал именно той.

Той се пресяга към мен и с няколкото пръста, които все още му се подчиняват, сграбчва чашата и я измъква от ръцете ми.

— Единствената ми връзка с Роман е чрез теб. Не знам какво друго да ти кажа, Евър.

Присвивам очи. Той се насочва към мивката, а аз внимателно изучавам аурата му, енергията му, езика на тялото му. В крайна сметка стигам до заключението, че наистина казва истината и не скрива абсолютно нищо.

— Пиеш вода от чешмата? — питам го учудено, когато хвърля поглед през рамо към мен. — Отдавна не съм виждала някой, който да го прави... откакто напуснах Орегон всъщност.

— Ами какво да ти кажа, аз съм прост човек — надига чашата, пресушава я и се обръща да си налее още.

— И какво — наистина ли не знаеше за книгата? — питам го.

Той отива към всекидневната и се просва на една стара кафява кушетка, а аз го следвам по петите.

— Честно казано, почти всичко, което някога съм чул от теб, е пълна загадка. В момента е същото — не разбирам нищо от онова, което казваш. Ако мислех логично, вероятно щях да отдам това на влиянието на лекарствата. Но добре помня, че съм чувал същите тези откачени приказки и много преди това да се случи.

Намръщвам се и се отпускам на стола срещу него. Почти без да се замисля, качвам стъпалата си на изкусно резбованата антична врата, която използва вместо холна маса.

— Ами, ъ-ъ, иска ми се... Уф, иска ми се да можех да ти обясня, защото имам чувството, че ти дължа толкова много, но... Просто не мога. Нещата са твърде... твърде сложни. И засягат твърде много...

— Роман и Деймън?

Хвърлям му бърз поглед, като за пореден път се чудя защо избира да каже именно това.

— Просто предположение — свива той рамене. — Но ако съдя по лицето ти, съм абсолютно прав, нали?

Стисвам устни и започвам да разглеждам помещението в опит да спечеля малко време. По стените има множество лавици с книги. Виждам древна стереоуредба, няколко интересни картини, но не и телевизор. Думите, които използвам, в крайна сметка нито потвърждават, нито отричат неговите:

— Притежавам определени сили. Става въпрос за нещо много по-сериозно от ясновидските способности, за които вече знаеш. Мога да мества предмети.

— Телекинеза — кима той със затворени очи.

— Мога да карам разни неща да се появяват.

— Материализация... само че в твоя случай — мигновена. — Отваря очи и ги впира в мен. — Това ме кара да се питам защо ти трябваше книгата? Имаш света в краката си. Ти си красива, умна, дарена си с могъщи сили, които да използваш, както намериш за добре, а се обзалагам, че и гаджето ти крие немалко сходни дарби.

Поглеждам го. За трети път го споменава, което ме притеснява точно толкова, колкото и в началото, когато за първи път произнесе името му.

— Какъв ти е проблемът с Деймън? — питам го, като се чудя дали не се е захванал с нас, защото по някакъв начин усеща дългото циклично минало, което свързва трима ни.

Той се извърта по гръб, качва краката си на облегалката и отпуска глава на възглавницата.

— Ами, какво да ти кажа... Не го харесвам. Просто в него има... нещо. Не мога точно да го определя. — После обръща лице към мен и добавя: — Не се опитвам да се правя на интересен. А и *ти* попита. Впрочем, ако има още нещо, което искаш да знаеш, сега е шансът ти. Тези лекарства са наистина силни — главата ми бучи и започва да натежава, така че питай, преди да съм изгубил съзнание и докато все още съм в състояние да ти отговарям свързано.

Поклащам глава. Вече получих всички отговори, които ме интересуваха — преди няколко часа, когато го нараних. Сега може би е дошъл моментът на свой ред да споделя истината за някои тайни или поне да му подсказва пътя към тях и да проверя дали ще ги разкрие.

— Знаеш ли, има съвсем реална причина, поради която ти и Деймън не се харесвате — почти веднага млъквам, защото наистина не мога да преценя колко точно да му кажа.

— А-ха-а, значи чувствата са взаимни!

Очите му се спират на моите и остават приковани в тях толкова дълго, че накрая съм принудена да отклоня поглед. Взирам се в разнищения и износен килим в краката си, надрасканата дървена маса пред мен — и се чудя защо, за Бога, изобщо повдигнах въпроса. Опитвам се да измисля какво да кажа, но той ми спестява усилието:

— Няма проблеми. — Бори се с одеялото, с което явно иска да се завие, използвайки само краката си, но не се справя добре. — Няма нужда да ми обясняваш, нито да се притесняваш. Тук става въпрос за съвсем обикновен, даже банален мъжки проблем. Нали разбираш, вид първичен стремеж към съревнование. Такъв възниква винаги, когато в историята участват едно невероятно, прекрасно момиче — и две безнадеждно влюбени в него момчета. И след като само един от нас може да спечели... не, след като един от нас *вече е спечелил* — смятам да пропълзя обратно в бърлогата си, да си тресна кратуната в стената няколко пъти и след това да остана да си ближа раните в самота тук, където никой не може да ме види.

Той затваря очи и замлъква за миг, а когато продължава, гласът му е тих и по-глух:

— Можеш да ми вярваш, Евър, знам кога съм загубил. Разбирам кога е време да се откажа, така че няма от какво да се страхуваш. Изобщо не е случайно, че нося името на светеца покровител на изгубените каузи. Правил съм го толкова пъти преди, така че и сега... аз...

Думите му заглъхват и брадичката му се отпуска върху гърдите, така че се изправам и се приближавам до него. Измъквам скупчената и оплетена в краката му завивка и го покривам внимателно с нея.

— Поспи малко — прошепвам. — Утре ще отида да ти взема лекарствата от рецептата, така че няма нужда да се притесняваш за тях. Нито за нещо друго. Остани тук и си почивай.

Ясно ми е, че в момента не ме чува, толкова е замаян, че със същия успех можеше да е заспал. Въпреки това искам да го успокоя, ако е възможно.

Когато подпъхвам одеялото под краката му, той промълвява, без да отваря очи:

— Хей, Евър, така и не ми отговори. За книгата... Защо изобщо ти трябваше тази книга, след като вече имаш всичко, което човек би могъл да поиска?

Замръзвам, загледана в момчето, което познавам от векове и от толкова много животи... и което успя да се промъкне в света ми отново. Зная, че трябва да има някакъв друг смисъл, някаква причина. От всичко, което преживях досега, научих, че във вселената няма много случайни събития. Проблемът е, че не знам тази причина. Всъщност имам чувството, че вече нищо не знам и нищо не разбирам. Единственото, което схващам, е, че са напълно различни. Успокоителното присъствие на Джуд е пълна противоположност на страстната смесица от трепет и огън, която представлява Деймън. Различават се като ин и ян. Наистина пълни противоположности.

След като го завивам, изчаквам да се унесе отново. Чак тогава се изправлям. Спирам за секунда на вратата, за да му отговоря, макар че той няма да ме чуе. — Защото нямам всичко, което искам. Въобще.

СЕДМА ГЛАВА

— *Сигурна* бях, че у вас има нещо особено! Знаех го през цялото време. Особено що се отнася до теб — и посочва към Деймън. — Извинявай, ама никой не е *чак толкова* идеален!

Деймън се усмихва, отваря вратата широко и с жест ни подканя да влезем. Дълбокият му тъмен поглед се впива в моя, нежен като прегръдката на любовник, а наум ме засипва с дъжд от червени лалета, които да ми вдъхнат смелост и сила. Благодарна съм, защото очевидно ще имам нужда от тях.

— А, да — само за сведение... това го видях — заявява Хевън.

Обсипаните ѝ с пръстени пръсти стисват по-силно покритите ѝ с кожа хълбоци. Очите ѝ се стрелват първо към мен, после към него. Накрая тръсва глава и нахлува във фойето.

Деймън ми хвърля малко особен поглед и повдига вежди. Аз обаче само свивам рамене. Дарбите на Хевън тепърва започват да се разкриват. Четенето на мисли и умението да вижда чужди телепатични послания е само началото.

— Леле! Не мога да повярвам, че живееш по този начин!

Хевън се върти около оста си и жадно поглъща с очи обстановката — пищния полилей, спускащ се от високия куполовиден таван, разкошния персийски килим под краката ѝ, двете безценни антики, всяка на по няколко века, които сякаш бяха изгубени завинаги по време на „монашеската фаза“ на Деймън. Така наричам онзи период, през който той бе убеден, че екстравагантното му, суетно и нарцистично минало е пряката причина за всичките неприятности, с които се сблъскахме в настоящето. Той бе решен да се отърве от всичките си материални блага и придобивки, но после се появиха близначките. Те се нанесоха в къщата и табелата „Продава се“ много бързо изчезна от полезрението ни. Той наистина искаше — и все още иска — да им предостави всички удобства и цялото пространство, които са му по възможностите.

— Тук могат да се организират най-невероятните партита — и то направо в антрето! — разсмива се тя щастливо. — И това ли върви с безсмъртието? Да живееш в подобно фантастично място? Ако е така, запишете ме веднага!

— Ами, Деймън от доста време се занимава с... — казвам и млъквам, защото не съм сигурна как мога да обясня присъствието му в това луксозно имение, струващо милиони долари.

А и не смогнах да ѝ разкажа нито за древното изкуство на мигновената материализация, нито пък за това как се печелят пари от конни надбягвания... а и не съм сигурна, че ще успея да го направя.

— Е, добре, де — от колко време и Роман е в играта? Щото неговият дом е приятен, наистина — ама изобщо не може да се мери с това!

С Деймън се споглеждаме. Неприятно е, че не сме в състояние да разговаряме чрез телепатия, както обикновено — нали вече знаем, че ни чува. Въпреки това явно успяваме да се разберем, защото вземаме едновременно и единодушно решение да игнорираме въпроса ѝ. И двамата искаме да не разкриваме подробностите, при това възможно най-дълго. Да отложим неизбежния момент, в който тя ще научи цялата истина зад всичко това, включително за случилото се с *добрата* ѝ приятелка Дрина.

Вървим след нея през кухнята и стигаме до всекидневната. Там откриваме близначките, разположени в двата края на дивана. Всяка държи собственото си копие на една и съща книга. Райни похапва шоколад, а Роми току заравя шепа в дълбока купа миришещи на масло пуканки.

— Хей, и вие ли сте безсмъртни? — възкликва Хевън, при което и двете я поглеждат: на лицето на Райни е изписана обичайната ѝ гримаса, докато Роми само поклаща глава и се връща към книгата си.

— Не, те са... ъ-ъ-ъ...

Поглеждам Деймън е безмълвна молба за помощ. Не знам как да ѝ обясня, че технически не са безсмъртни, но са прекарвали последните триста години в измерение, алтернативно на нашето. А сега явно по моя вина не могат да се върнат.

— Те са част от семейството — кима Деймън и ме стрелва с поглед, който ми нарежда да вляза в тона му и да се придържам към тази версия.

Хевън е застанала в центъра на стаята с високо вдигнати вежди и сбърчен нос: за всички е очевидно, че не приема за истина нито дума.

— Какво? Да не искаш да ми кажеш, че си поддържал връзка със семейството си в продължение на... — Тя присвива очи и го измерва с поглед, като явно се опитва да определи възрастта му. Накрая повдига рамене в израз на поражението си и заявява: — Това се нарежда сред първите места на класацията ми за интересни семейни събирания... меко казано.

Хвърлям нервен поглед към Деймън. Той като че ли не смята да продължава темата. Аз обаче не искам да оставям нещата така, затова се намесвам:

— Той имаше предвид, че са *като* семейство. Те са...

— О, моля те, зарежи! — Райни мята книгата си на масата и хвърля по един сърдит поглед на Хевън и на мен (но не и на Деймън, разбира се). — Не сме роднини и не сме безсмъртни, схвана ли? *Вещици* сме. Спасихме се от гоненията на салемските вещици. Не ни задавай повече въпроси, защото няма да им отговорим. И без това ти казах повече, отколкото *заслужаваш* да знаеш!

Хевън ни поглежда сепнато с разширени очи, които сякаш ще изскочат всеки миг, после отсича (без да се обръща към никоя откачалка конкретно):

— Божичко! Уф, ама това просто не може да стане по-шантаво!

Свивам рамене и се втрещвам сърдито в Райни за миг, колкото да ѝ покажа, че трябваше да пази в тайна самоличността им. Междувременно Хевън се настанява на един стол и започва нетърпеливо да ни наблюдава, сякаш очаква да ѝ разкрием някаква специална парола, с която да я въведем в този непознат вълнуващ свят — въобще да ѝ организираме посвещаване или нещо подобно. Изобщо не се опитва да скрие разочарованието си, когато Деймън се насочва към кухнята и след миг се връща с малко кашонче, което директно ѝ подава.

Тя наднича в кашончето и потупва с лакирания си в черно нокът капачките на всяка от бутилките еликсир, след което объркано вдига очи към нас:

— Това ли е всичко? *Седем*? Количество за една седмица? Искам да кажа... не може да сте сериозни, нали? Как се очаква да оцелея само

с тези? Да не би да се опитвате да ме убиеете, преди още да съм имала възможността да опитам какво е?

— Пфу, та ти си безсмъртна — *не могат* да те убият! — Райни поклаща глава и прави презрителна физиономия.

— Пфу — ама могат! Затова Евър ме накара да нося това нещо. — Хевън измъква изпод черното си дантелено бюстие амулета и го размахва под носа на Райни.

Тя обаче само изръмжава и скръства кльощавите си бледи ръце пред хлътналите си гърди с думите:

— Виж какво, знам всичко по въпроса. Сваляш го, получаваш удар в грешната чакра и си заминаваш. Носиш си го — и живееш дълго и щастливо, и още, и още — чак до края на вечността. Това не е ядрена физика все пак!

— Божичко, винаги ли е толкова кисела? — размива се Хевън и започва да клати глава.

Тъкмо се каня да кажа „да“, доволна, че най-сетне имам съюзник за разнообразие, когато тя се надига от стола си и се плъосва до Райни. Започва да роши косата ѝ и да я гъделичка по стъпалата — и хоп! — двете вече са най-добри приятелки. Преди да успее дори да примигна, отново съм изолирана в ранг „аутсайдер“.

— Не е нужно да го пиеш всеки ден — заявява Деймън, който е решил да се върне на темата. — Всъщност би могла да оцелееш през следващите сто и петдесет години, без да отпиеш дори една глътка. Може би и по-дълго.

— Ами, след като така стоят нещата, ти защо се наливаш с него, все едно животът ти зависи от това? — Хевън отмества краката на Райни от скута си и вперва подозрителен поглед в нас двамата.

Той свива рамене:

— Предполагам, защото от даден момент нататък наистина зависи. Аз съм прекарал на тази земя известно време... Доста време всъщност.

— Колко време? — Тя се накланя напред, отмята светлия кичур от лицето си и вперва в него силно гримираните си очи.

— Много. Както и да е. По-важното е, че...

— Абе, ти какво — да не се майтапиш? Наистина ли няма да ми кажеш на колко си години в действителност? Ти да не си от онзи тип хора, които като навършат дваисет и осем години, после празнуват

двайсет и деветия си рожден ден, докато станат на осемдесет? Сериозно, Деймън, толкова ли си суетен? — разсмива се и тръсва глава. — Боже, като остареея, възнамерявам да го разтръбя на всеослушание. Нямам търпение да стана „красавица с порцеланова кожа на сто осемдесет и две години“!

— Не става въпрос за суета, това е... *практичност!* — избухва Деймън.

Поглеждам го и осъзнавам, че е ужасно смутен — най-вероятно, защото наистина е суетен, а пък не иска да си признае. И макар да се опита да се отърве от марковите си дрехи, козметиката за коса и ръчно изработените италиански обувки, които толкова обичаше, в него все още се забелязват следи от този му недостатък.

— Но най-вече — просто *не можеш* да се хвалиш с това! *Не бива* да казваш на никого. Мислех, че с Евър сте говорили на тази тема!

— Така е — потвърждаваме двете.

— В такъв случай — казва той — няма какво да обсъждаме. Продължаваш все така да си гризеш кексчета, както правеше преди, държиш се възможно най-нормално и се стараяш да не привличаш никакво...

— ... излишно внимание към себе си. — Хевън тръсва глава и прави подчертано отегчена физиономия. — Виж, Евър вече ми изнесе цялата лекция. Разправи ми всичко, предупреди ме за тъмната страна, чудовището под леглото, другото в гардероба и за Торбалан, който живее на тавана. И не че нещо искам да ви кажа, ама това изобщо не ме интересува! През целия си живот бях съвсем обикновена. Пренебрегвах ме, гледах ме отвисоко и на практика се сливах със стените, все едно не съществувах. Бях невидима за всички, независимо колко откачено се държах и обличах. Този тип анонимност определено се надценява! А сега най-сетне се отървах от него. И ако това е шансът ми да бъда различна — да изпъквам, да се отличавам и да бъда забелязвана за първи път в живота си — е, изобщо нямам намерение да се въздържам. Смятам да прегърна тази възможност с разтворени обятия. Така че, като вземете думите ми предвид, смятам, че можете да се справите и по-добре. — Тя потупва кашончето. — Хайде, погледете ме! Дайте ми още от нектара, за да мога да впечатля всички в училище другата година!

Деймън ме поглежда, останал без думи. В стреснатия му поглед ясно разчитам посланието: „Тя е твоё създание... твоё Франкенщайн. Направи нещо!“

Аз се обръщам към нея, както съм седнала с кръстосани крака и стиснати ръце, и се постарavam да изпиша на лицето си приятно изражение, независимо че съм уплашена колкото него, ако не и повече:

— Хевън... моля те! — обръщам се към нея с глас, който едва успявам да запазя нисък и спокоен. — Нали вече разговаряхме за това? Нали се...

Не успявам да кажа нищо повече, защото тя рязко ме прекъсва:

— Та ти го пиеш през цялото време! Защо аз да не мога? — И започва нервно да барабани с пръсти по кашона.

Мълча, защото не знам как да ѝ обясня, че еликсирът увеличава силите ми — сили, които бих предпочела тя изобщо да не притежава. Не съм сигурна, че знам правилния начин, но въпреки това решавам да опитам:

— Може и да ти изглежда така, но всъщност аз не се нуждаю наистина от него. Не и като Деймън, де. Просто го пия, защото... ами, защото съм свикнала с него. И въпреки че не е особено приятен на вкус, донякъде го харесвам. Обаче, вярвай ми, изобщо не е необходимо да го пиеш всеки ден. Нито дори всяка седмица... или всяка година, ако трябва да сме точни. Както Деймън вече ти каза, можеш да издържиш сто години — или дори двеста — без въобще да се докосваш до него.

Кимам, за да подсиля думите си, с надеждата, че ще ми повярва и ще приеме обяснението. Наистина не искам да разбира за прилива на сила, бързина и магически способности, който идва с постоянната консумация на нектара. Това само би я накарало да го иска още повече.

— Добре — кима и тя. — Явно в такъв случай ще трябва да си поискам от Роман. Сигурна съм, че той с удоволствие ще ми даде.

Преглъщам мъчително, но не отвърщам нищо. Наясно съм, че ме провокира. Просто си седя там и наблюдавам. В този миг Луна скача в скута ѝ и Хевън започва да я гали.

— Здравсти, котенце! Ти не беше ли предназначено за мен? Затова ли си тук сега? Защото усещаш присъствието на истинската си собственичка?

После повдига котето и го притиска към себе си. Роми скача от другия край на дивана, където е седнала, измъква го от ръцете ѝ, а Хевън избухва в смях:

— Спокойно! Отпусни се, нямам намерение да ти я открадна или нещо подобно.

— Не можеш да я *откраднеш*! — отправя ѝ Роми отровен поглед. — Нито пък можеш да я *притежаваш*. Животните не са собственост, не са аксесоари, от които да се отървеш, когато решиш, че са ти омръзнали. Те са живи същества, които споделят живота ни!

После с очи дава знак на сестра си да я последва и изхвърча от стаята.

— Леле, че е сприхава! — Хевън наблюдава излизането им през рамо.

Аз обаче нямам намерение да ѝ позволя просто така да смени темата. Тя повдигна въпроса — аз само поемам оттам, откъдето я остави.

— И като заговорихме за това... как е Роман? — старая се да звуча като човек, на когото просто му се говори, без да се интересува наистина от предмета на разговора.

Надявам се никой от тях да не забележи как потреперва гласът ми при споменаването на името му.

Тя свива рамене. Усетила е точно какво имам предвид.

— Чудесно. Чувства се просто чудесно. Благодаря, че попита. Само че няма нищо за докладване, поне не нищо, което бих съобщила на вас. — Поглежда първо Деймън, после и мен.

Устните ѝ се извиват, все едно е казала някаква много приятна шега. Сякаш говори за някаква интересна игра, в която още не е решила напълно дали да участва — независимо от уверенията, които ни даде. После прехвърля вниманието си към ръцете си и добавя:

— Божичко, и твоите ли нокти растат толкова бързо? Отрязах ги едва тази сутрин, а виж — вече са дълги! — Вдига пръсти, за да се уверим в думите ѝ. — Косата ми също! Кълна се, че порасна с поне два сантиметра за тези няколко дни!

С Деймън си разменяме бърз, притеснен поглед. И двамата си мислим едно и също: *И това е резултатът след само една бутилка еликсир?!*

Знам, че нямам друг избор: трябва да ѝ кажа. Само се надявам, че ще бъде достатъчно убедителна:

— Слушай, Хевън, става въпрос за Роман...

Тя отпуска ръце и обгръща кашончето, после вдига поглед към мен.

— Мислех си... — спирам за миг.

Усещам очите на Деймън — дълбоки, напрегнати и приковани в мен. Със сигурност се чуди какво се каня да кажа и да направя — в крайна сметка такова нещо определено не сме обсъждали с него. Всъщност истината е, че току-що стигнах до този извод в резултат на зловещите събития, които не спират да се случват през последните двайсет и четири часа.

— Мисля, че трябва да го избягваш на всяка цена — заявявам и внимателно се вглеждам в очите ѝ. — Наистина. Ако ти трябва, пари, ще ти дам колкото искаш, докато си намериш друга работа, но не смятам, че трябва да работиш там. Не е... *безопасно*. Зная, че не ми вярваш и смяташ, че съм се сбъркала. Само че грешиш. Много добре видях какво се случи. Освен това Деймън също беше там — той може да потвърди.

Поглеждам към Деймън, който кима в потвърждение, но Хевън не реагира по никакъв начин; лицето ѝ остава все така спокойно, сякаш не съм казала нищо.

— Дори не мога да ти опиша колко е опасен в действителност! — Продължавам аз с убеждаването. — Наистина. Смъртно опасен. Да не споменаваме, че е...

Зъл, ужасен и опустошително съблазнителен, напълно неустоим... гласът му е в ума ми, лицето му — в сънищата ми... винаги е там, с непрестанно присъствие... и колкото и да опитвам, не мога да се отърся от него... не спирам да мисля за него... не спирам да го искам... да го сънувам...

— И, ъ-ъ, както и да е... би било ужасно, ако пострадаш. Не искам да се случва подобно нещо!

Преглъщам с усилие. В тялото ми бушува ураган — само защото съм помислила за секунда за него. А онзи странен, чужд пулс тупти в мен толкова силно, че току-що малко оставаше да разруша прикритието си, за да последвам повелите му.

Тя ми хвърля особен, многозначителен поглед и повдига вежда, сякаш е чула мислите, които профучаха през главата ми. Сякаш е видяла какво наистина се случва с мен. И аз се паникьосвам. Тихо и съвсем еднолично изпадам в паника — толкова свирепа, че не мога да помръдна. После се сецтам, че щитът ми си е на мястото. А пък — колкото и да е силна — щом Деймън не ме чува, значи и тя не може.

— Виж какво, Евър, вече го обсъдихме. В момента просто излишно си хабиш думите. Ставаш досадна! Чух те още първия път, точно както те чух и този. Доколкото си спомням обаче, още тогава се съгласихме, че не сме на едно мнение. Освен това как точно възнамеряваш да вземеш онова, което искаш, ако аз не съм при него да му се подмажа? — Тя ни поглежда с присвити като на котка лукави очи. — Можеш да ми вярваш, Роман изобщо не представлява заплаха, поне не и за мен. Той е невероятно сладък, мил и нежен — няма нищо общо с твоята представа. Така че, ако вие двамата искате да сте заедно — и размахва пръст към нас, — тогава най-добре ще е да сте по-мили с мен. Доколкото знам, в момента аз съм единственият ви шанс, *нали!*

Деймън пристъпва към нея. Очите му хвърлят гневни искри, а гласът му е нисък и заплашителен:

— Опасна игра играеш, Хевън. И макар да разбирам, че си възхитена от възможностите, които се разкриват пред теб, че си развълнувана от тази нова сила, която се вихри в тялото ти, да знаеш, че е много лесно да се *самозабравиш*. Разбирам те добре, защото някога бях като теб. Всъщност аз бях първият. Може да мислиш, че е било прекалено отдавна и съм забравил, но това не е вярно. Спомням си го, сякаш бе вчера. Помня и многобройните грешки, които направих, всички неща, които извърших и за които съжалявам. Те са резултат на стремежа ми към могъщество, на който позволих да надделее над разума и моралните ми стойности. Не бъди като мен, Хевън. Не прави тази грешка. И също... не си и помисляй да заплашваш мен или Евър — по какъвто и да било начин! Имаме много възможности, както и средства, и не се нуждаем от теб да ни...

— Достатъчно! — Тя тръсва глава, а очите ѝ се впиват в нас. — Писна ми и от двама ви! Омръзна ми снизхождението ви. Не ви ли е хрумвало, че бих могла да ви науча на нещо... като например как да използвате цялата тази мощ?

Повдига многозначително вежди и се намръщва, след което сама си отговаря:

— Естествено, че не! Знаете само — *Хевън*, *направи това, не прави онова...* *Разделяме ти еликсира на мънички дажби, защото не ти вярваме, Хевън!* Наистина, хайде, де! Осъзнайте се! Щом вие отказвате да ми се доверите, как очаквате аз да ви вярвам?

— Не че не ти вярваме — бързам аз да отговоря. — Става въпрос за Роман. Знам, че не искаш да го приемеш, но той те използва. Ти си просто пионка в извратената игричка, която играе. Вижда всичките ти слабости и ги използва, все едно дърпа конците на кукла.

— И какви са тези слабости, интересно? — Тя барабани с пръсти по кашона и стисва устни в тънка, сурова линия.

Преди обаче ситуацията да се влоши още повече и спорът да прерасне в нещо, за което всички ще съжаляваме, Деймън вдига ръка и се намесва:

— Не се опитваме да се скараме с теб, Хевън. Целта ни е да те предпазим. Това е за твое добро.

— Защото се нуждаеш от защита? Защото съм твърде тъпа и не мога сама да разбера как стоят нещата?

Погледът ѝ се стрелва помежду ни, а когато Деймън въздъхва раздражено, очите ѝ стават студени. После тя кимва, грабва кашончето и се изправя.

— Искане ми се да ви вярвам, само че просто не мога. Защото ти криеш нещо от мен, Евър, усещам го! И макар че нямам представа какво точно пазиш в тайна, съм сигурна в едно: ти ревнуваш. — Устните ѝ се извиват в гримаса и тя добавя: — М-да, колкото и да не е за вярване, идеалната Евър Блум ревнува от мен — малката Хевън Търнър. Не е ли това един твърде интересен обрат?

Застивам на място. Не помръдвам и не продумвам.

— Преди ти беше главната тук: най-умната, най-хубавата, най-добрата във всичко — с най-готиния, умен и секси приятел. — Тя се усмихва на Деймън, а когато той не отвърща на усмивката ѝ, свива рамене и избухва в смях. — А сега, когато съм безсмъртна, е само въпрос на време, докато те настигна, докато стана и аз идеална. А това е нещо, което ти не можеш да приемеш. Не можеш да понесеш дори мисълта, че ще се случи. И знаеш ли кое е най-смешното? Иронията се крие във факта, че можеш да виниш единствено себе си — защото ти

ме превърна в това, което съм. И макар да твърдиш, че — поставена при същите обстоятелства — отново би взела това решение, все си мисля, че преди ме харесваше повече. Преди, когато бях жалко дребно човече, което вечно се опитваше да подражава на някой друг, за да спечели внимание — загубенячката, която ядеше твърде много кексчета и беше пристрастена към всякакви срещи на *пристрастени анонимни*.

Тя повдига рамене с такава увереност, толкова арогантно... очевидно е какво иска да внуши: че вече не е онова момиче.

— Не си прави труда да отричаш. Знам, че именно тези *слабости* имаше предвид. Очевидно е, че винаги си чувствала превъзходство над мен и Майлс. Като че ли ни оказваше благоволение да се движиш с нас, докато не изникне нещо по-добро.

— Това не е вярно... вие сте най-добрите ми приятели! Вие...

— О, моля те! — прекъсва ме тя с многозначителна физиономия и издава същия звук с език, който често съм чувала от Роман. — Спести ми любовните си словоизлияния. В момента, в който се появи италианският жребец — и кима към Деймън, — общо взето, спряхме да те виждаме, освен на обяд. Понякога дори и на обяд не се появяваше, понеже идеалната двойка бе прекалено заета с идеалния си животец и идеалната си любов, за да се занимава с подобни несъвършени тъпанари като нас. Ние бяхме просто загубеняците, които държеше като резерви — в случай че ти потрябваме някой ден. Сега обаче изглежда, че ти предстои едно дълго самотно лято — защото Майлс заминава за Флоренция, а пък аз се сприятелих с нови хора, които изобщо не се чувстват заплашени от новото ми „аз“.

— Хевън, това е лудост! Как изобщо може да ти хрумнат такива неща? — питам я и стреснато я оглеждам.

Макар да е все така дребна, макар изобщо да не е пораснала на височина, имам чувството, че миниатюрната ѝ фигура е някак по-ясно изразена. В по-добра форма, с по-ярки цветове и по-подчертана мускулатура. Прилича на малка черна пантера в плътно прилепналите си черни кожени панталони, черното дантелено бюстие и черните ботуши с високи токчета. И макар да се е случвало да ми се ядоса и преди, този път е различно — *тя* е различна. Сега е опасна — и го знае. И ѝ харесва.

— *Как* мога ли? — подигравателно повтаря думите ми с очи, които изведнъж са се превърнали в хвърлящи злобни искри цепки. — *Защото е вярно*, затова!

После хвърля кашона в ръцете на Деймън и без да чака да се увери, че той ще го хване, се запътва към вратата. Без да спира, поглежда през рамо и подхвърля:

— Задръжете си сокчето! Имам си собствен източник. И, повярвайте ми, той с удоволствие ще ме научи на всичко, което вие не желаете да ми покажете!

ОСМА ГЛАВА

Деймън се обръща към мен. Думата „проблем“ прелита от неговия ум към моя.

Аз обаче просто си стърча там — толкова втрещена, че не мога дори да си представя какво ще правим.

— Знаех си, че ще ни създаде неприятности. — Той поклаща глава и се отпуска на кушетката. — Прекалено е крехка, нестабилна и избухлива. Няма да е в състояние да се справи с всичко това. Тази сила ще я погълне и овладее, при това не след дълго. Само почакай и ще видиш.

— *Да чакам?! —* Тръсвам се на облегалката до него. — Сериозно ли говориш? Да чакам какво? Смяташ, че ще стане по-зле, отколкото е в момента?

Той кимва, като очевидно прави голямо усилие, за да не се изпише на лицето му „Нали ти казах!“. Не че това има значение. И двамата знаем, че аз съм виновна за тази каша.

Въздъхвам, плъзвам се от облегалката и се отпускам върху него. Зная, че трябва да сторя нещо — да овладее ситуацията, преди напълно да е излязла от контрол — но нямам представа какво точно да направя. Всяко решение, което вземах досега, беше прекалено глупаво и само влошаваше нещата. Вече съм толкова уморена, толкова *изтощена*... Единственото, което искам, е да легна и да спя мирно и спокойно, без да виждам Роман в сънищата си.

Роман.

Името отеква в мислите ми и оттам — в Деймън — и когато ме поглежда, разбирам, че е прекалено късно. Усетил е.

— Защо промени решението си? — Той ме изучава внимателно, търси истината, скрита зад погледа, зад думите ми. — Защо ѝ каза да го избягва?

— Защото ти бе прав — промърморвам и се мразя за лъжата, която се каня да изрека. — Това бе нещо прекалено егоистично — да я изложи на такава опасност, само за да постигнем целите си...

Тръсвам глава и оставям косата си да падне и да скрие лицето ми.

В действителност се притеснявам, че не го направих заради нея.

Страхувам се, че се опитах да я държа далеч от Роман, за да има повече място за мен.

Оставам така, със скрито лице, докато се боря да се съвзема, да призова поне малък проблясък от старото си „аз“. Когато най-накрая вдигам глава, съзирам тревожното му изражение. Ръката му стисва коляното ми.

— Ей, не се притеснявай толкова — опитва се да ме успокои той с нежен, мек тон. — Не бъди толкова сурова към себе си. Голяма работа — натъкнали сме се на някакво дребно препятствие, ще го преодолеем. Нали сме заедно? Нали все още ти имаш мен, а аз теб — в крайна сметка това е най-важното. Колкото до всичко останало... ще намерим начин. Обещавам ти, че ще се справим.

— Наистина ли сме... — Поглеждам го стреснато и очите ми се разширяват, когато осъзнавам какво съм казала току-що.

Исках да попитам „наистина ли ще“, да поставя под въпрос *откриването на начина, а не* взаимоотношенията ни и това, че сме заедно.

Той отвърща на погледа ми, очевидно притеснен от думите ми:

— Смятах това за даденост. Нима греша?

Преглъщам с усилие и хващам ръката му. Наблюдавам тънкия воал енергия, който трепти между дланите ни, и изчаквам, докато се съвзема достатъчно, за да мога отново да имам доверие на гласа си.

— Не грешиш — прошепвам. — Ти си най-хубавото нещо в живота ми, единственото, което има значение.

Повтарям думите, в които съм убедена — това е истината. Просто ми се иска да можех да ги *усещам* по същия начин, както преди.

Деймън обаче не се хваща на това. Твърде добре ме познава — през последните четиристотин години е ставал свидетел на хиляди различни настроения, на милиони промени в интонацията, на милиарди начини, по които се избягва прекият отговор — при това, ако броим само моите.

— Евър, какво има? Държиш се странно, откакто...

Поглеждам го и го прекъсвам с остър, нервен тон:

— Откакто те накарах да изпиеш онази „противоотрова“, заради която сега дори едно наше докосване би било смъртоносно ли?

Той поклаща глава.

— Или откакто превърнах Хевън в безсмъртна?

Той отново поклаща глава, като този път притиска пръст към устните ми, с което ме кара да замълча:

— Нямах предвид никое от тези събития. Ти взе най-добрите решения предвид обстоятелствата, в които се бе озовала. Нямам право да те виня за тях. Исках да кажа, че се държиш особено, откакто започна да се интересува от магия. Изглеждаш винаги твърде заета, разсеяна, сякаш никога не си изцяло тук. А аз се безпокоя за теб. Чудя се дали не си нагазила прекалено надълбоко и дали ще мога да ти помогна.

Поглеждам в очите му и съзирам толкова силна надежда и толкова много нежност, че просто не съм в състояние да му призная какво чувствам към Роман. Самата мисъл, че мога да го направя, ме отвращава и плаши до смърт.

— Признавам, че се оказах в... *затруднение*. Не искам да навлизам в подробности, но сега нещата се пооправиха. Роми и Райни ми показаха как да го разваля и сега всичко е... наред. Просто трябва да ми вярваш.

Поглежда ме и разбирам, че само съм засилила притесненията му. Той обаче само кимва и заявява:

— Щом ми казваш да ти вярвам, това и ще направя. Искам обаче да споделяш с мен, да ми кажеш, за да мога някак да ти помогна.

Присягам се да го докосна — моят приятел... моята половинка... моят партньор във вечността. Зная, че именно така трябва да бъде; че онова, което преживявам в момента, е грубо, но временно прекъсване. Чисто техническо затруднение, незначително препятствие на фона на безкрайния съвместен живот, който ни очаква. Същевременно ясно усещам ужасното безмилостно бучене, което се надига в мен и заплашва отново да ме залее и подчини. Затова го поглеждам право в очите и тихо го питам:

— Какво ще кажеш да се махнем оттук?

Той отвърща на погледа ми, лицето му се смекчава и в очите му се появява нежна светлина. Готов е за приключения, както винаги.

— Имаш ли предвид някое определено място? — пита ме.

Със сигурност не знае за какво си мисля, но ще се съгласи на всичко, което поискам.

Аз само кимвам. Стисвам по-силно ръката му, карам го да затвори очи и прошепвам:

— Следвай ме.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Още в секундата, в която се търкулваме на тревата, вече се чувствам по-добре. Много по-добре — хиляда, милион пъти по-добре. Скачам на крака и се втурвам през полето, най-сетне освободена от ужасяващата енергия, която иначе не спира да ми се натрапва от онзи странен непознат пулс и мислите за Роман, които предизвиква. Всичко това сега е сведено до мъгляв спомен. Усещам единствено гъвките стебла на тревата под краката си и ароматните цветя, които гаят пръстите ми. Хвърлям поглед през рамо към Деймън и го подканям да се присъедини към мен, а на лицето ми за първи път от дни изгрява непресторена усмивка.

Чуствам се обновена, възстановена напълно — сякаш съм в състояние да започна всичко отначало.

Той тръгва към мен. Спира само на няколко крачки, затваря очи и мигновено обширните ароматни поля на Съмърленд се преобразяват в точно копие на двореца във Версай. А ние се озоваваме в средата на просторна зала, която е толкова величествена и разточително обзаведена, че буквално ми спира дъха.

Подът е покрит с най-гладкия лакиран паркет, който човек може да си представи, а стените с цвят на слонова кост блестят щедро декорирани с листове златен варак. На невероятно високия, изографисан с прекрасни изтънчени фрески таван на равни разстояния са окачени проблясващи кристални полилеи. Трепкащата светлина на запалените в тях свещи се пречупва в многоцветен водопад от меко топло сияние, което изпълва цялото пространство. И точно когато решавам, че по-хубаво няма как да стане, се разнасят вълнуващите звуци на божествена симфония, а Деймън се покланя пред мен и ми подава ръка.

Свеждам поглед и отвърщам с бърз реверанс, при което се възползвам от възможността да огледам роклята си. Корсажът е стегнат и разкрива голяма част от бюста; от него полата се разлива на едри свободни гънки от прекрасна синя коприна, която се дипли чак до

пода. Вдигам очи и го виждам да измъква от джоба на самото си тънка продълговата кутия, покрита с кадифе. Отваря я и аз ахвам от възбуждане: в нея лежи изящна огърлица, обсипана с диаманти и сапфири, която той внимателно закопчава на врата ми.

Обръщам се, за да разгледам образите ни, отразени в множеството огледала, разположени по стените от двете ни страни. Взирам се в двама ни, изправени един до друг: той с тесни панталони до коленете, леко сако и ботуши, аз в пищната си премяна и с коса, накъдрена и вдигната в най-сложната и възхитителна прическа на света. Веднага разбирам какво прави и каква е целта му: в момента ми показва нашето „и заживели щастливо до края на дните си“. Онова, което Дрина ми е откраднала.

Оглеждам балната зала, изпълнена със страхопочитание. Трудно ми е да повярвам, че съм щяла да имам това, да съм част от този свят — неговия свят. Ако, разбира се, тя не бе измъкнала щастливия край на Пепеляшка изпод носа ѝ. Ако не ме бе лишила от възможността дори да пробвам стъклената пантофка.

Ако само ми бе позволила да живея... Той би ми дал да пия от еликсира и по този начин щеше мигновено да ме преобрази от скромно френско слугинче в нея — в това сияйно създание, което се взира в мен от огледалото насреща. А след малко повече от сто години може би с него щяхме да танцуваме тук, в тази прекрасна дъхава нощ, облечени в най-изисканите си дрехи и носещи с гордост бляскавите си бижута, а до нас да пристъпват Мария-Антоанета и Луи XVI.

Само че това не се е случило. Вместо това Дрина ме убила — и по този начин ни е принудила да се търсим с Деймън отново и отново, да се намираме... и пак да се губим.

Вглеждам се в него и примигвам няколко пъти, за да спра сълзите. Поставям ръка на рамото му, а той обхваща кръста ми със своята и двамата се понасяме по паркета, създаден само за танцуване, в такта на музиката, която се лее край нас. Краката ни умело ни носят сред вихър от синя коприна, светът около нас се размива в замайваща мъгла от цветове и усещания. Завладяна от красотата, пресъздадена само за мен, се притискам силно към него и шепнешком го питам дали има и други стаи, които иска да ми покаже.

Преди дори да успея да осъзная какво се случва, той ме грабва на ръце. Профучаваме през неясен лабиринт от коридори и се озоваваме в

най-красивата и внушителна спалня, която някога съм виждала.

— Желанието ви е закон за мен... — усмихва се той и спира за секунда на прага, докато аз се прехласвам по гледката. — Това не е точно кралска спалня — никога не съм бил чак толкова близък с Мария-Антоанета. Всъщност е точно и съвсем подробно копие на стаята, в която отсядах при многобройните си посещения тук. Е, какво ще кажеш?

Аз пристъпвам бавно по дебелия тъкан килим. Оглеждам тапицираните с коприна столове, изобилието от горящи свещи, богатата златна и сребърна украса и множеството кристални предмети. После се затичвам и се мятам с отскок върху меката кадифена кувертюра с пищна драперия, с която е застлано покритото с балдахин легло. Игриво потупвам мястото до себе си, сякаш нямам никакви грижи на този свят.

В този момент наистина нямам.

Сега съм в Съмърленд.

Роман не може да ме стигне.

— Е, кажи какво мислиш? — Той се надвесва над мен, а погледът му милва лицето ми.

Пресягам се нагоре. Пръстите ми проследяват очертанията на високите му скули, ъгловатата линия на челюстта му... Накрая отвърщам:

— Какво мисля ли? — Поклащам глава и се размивам с чист, жизнерадостен и звънлив смях — така както се смеех преди. — Смятам, че си най-невероятният приятел в целия свят. Не, всъщност размислих.

На лицето му се изписва престорено притеснение, така че бързам да довърша:

— Мисля, че си най-прекрасният приятел на планетата... не, *в цялата вселена!* — Усмихвам се щастливо. — Наистина, кое момиче може да се похвали, че го водят на подобни срещи?!

— Сигурна ли си, че ти харесва? — пита ме той, този път вече сериозно.

Повдигам ръцете си, обвивам ги около врата му и го придърпвам към себе си. Усецам енергийния воал, който трепти между устните ни и благодарение на който можем да си позволим онази *полу-целувка*,

която напоследък възприемам за нормална. Въпреки това съм доволна, че получавам и толкова.

— Бяха такива невероятни, шеметни времена... — Той се отдръпва и подпира глава на дланта си, за да ме вижда по-добре. — Просто исках да изпиташ това усещане, макар и за малко, да опиташ вкуса на онова време, да видиш мен, какъвто бях тогава. Толкова съжалявам, че го пропусна, Евър. Толкова щяхме да се забавляваме! Ти щеше да си кралицата на всички балове — най-красивата, най-прелестната.

Млъква и ми хвърля кос поглед.

— Не, всъщност като се замисля, на Мари това едва ли би й харесало. — След което поклаща глава и се размива.

— Защо? — Пръстите ми се заиграват с жабото на ризата му и се промъкват покрай копчетата до топлата кожа отдолу. — Някога проявявала ли е към теб някакви... *намерения*, както се казва? И кога — преди или след като граф Ферсен напусна сцената?

Той се размива.

— Преди, по време на — а и след това. Определено бе хубаво или поне за известно време. — После тръсва глава. — И не, за твоя информация, ние бяхме просто добри *приятели*. Тя никога не е имала намерения към мен или поне аз не съм забелязал. По-скоро имах предвид това, че повечето хубави жени не са особено доволни, когато на сцената излиза друга красавица.

Оглеждам го внимателно и с наслаждение: фините черти на лицето му, тъмната лъскава къдрица, която пада в очите му. Мисля си колко е елегантен и привлекателен, колко благороден изглежда. И че този външен вид наистина му подхожда, че разкрива истинската му същност — много по-добре, отколкото избелелите дънки и черните мотористки обувки.

— В такъв случай как е възприела Дрина? Имам предвид Мария-Антоанета — питам го, припомнила си пълното великолепие на млечнобялата ѝ кожа, изумруденозелените очи и прекрасната коса с цвят на пламък — красавица, която спира дъха.

Чак когато произнасям думите, осъзнавам, че всъщност вода разговор за злата бивша съпруга на Деймън, без да усещам дори намек от обичайната си ревност. И това не се дължи само на магията на

Съмърленд — просто наистина и напълно съм се помирила със спомена за нея.

За нещастие обаче Деймън не е наясно с новопостигнатото ми душевно спокойствие — което вероятно обяснява притеснението в очите му и мрачното му изражение. Вероятно се чуди дали отново не подхващам старата история, след всички усилия, които положи, за да се почувствам по-добре, след всичко, което ми показа и което направи.

Аз обаче само се усмихвам и го подканям да надникне в ума ми, да *види* сам, че попитах само от любопитство. У мен няма и следа от ревност.

— Дрина и Мари не се интересуваха особено една от друга — отвръща той, явно облекчен от промяната в чувствата ми. — Всъщност повечето пъти идвах сам.

Поглеждам го и си представям всички красиви — и свободни — жени, които със сигурност са замирали в мига, в който той влиза в помещението без партньорка до себе си... и отново, точно както преди малко, не чувствам нищо.

Всеки има минало. Даже аз, както изглежда. Единственото, което в действителност има значение, е, че той ме обича. Винаги ме е обичал. Прекарал е последните четиристотин години да ме търси. И аз май най-накрая схващам какво огромно значение има това.

— Нека да останем тук завинаги — прошепвам му, придърпвам го и покривам лицето му с целувки. — Да се нанесем в това невероятно място, а когато ни омръзне — *ако* ни омръзне — ще си проявим ново.

— Можем да направим същото и вкъщи, нали знаеш? — Поглежда ме той с дълбоките си нежни очи и заравя пръсти в косата ми. — Можем да *живеем*, където си поискаме... да *имаме*, каквото си поискаме... да *отидем*, където пожелаем... в момента, в който завършим гимназия и напуснеш Сабина.

Той се размива, но аз, макар да му пригласям, го правя със съзнанието, че нещата не стоят точно така.

В действителност не мога да имам това вкъщи.

Не и след заклинанието, което направих.

Докато открия начин да го разваля, това е единственото място, където мога да се държа така, да се чувствам по този начин. Тази магия ще се разпадне в мига, в който мина през портала.

— Междувременно няма нужда да бързаме да се върнем, нали?
— Той се ухилва и повдига брадичката ми, за да слеем устни.

Притиска се към мен и тялото му покрива моето. *Полу-допирът* на ръцете му върху кожата ми ме изпълва с горещина... потръпвам. Оставяме се на мига, предаваме се на ограниченията, които няма как да преодолеем. Притиснала устни към ухото му, прошепвам:

— Не, не мога да измисля причина да бързаме. Изобщо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Евър... Евър, събуди се! Скоро трябва да се връщаме.

Обръщам се по гръб и се протягам. Изпъвам високо ръце и извивам гърба си. Движа се мързеливо, бавно, изпълнена със спокойствие и топлина. Изкушавам се да се търкулна обратно в прегръдките на съня.

— Сериозно. — Деймън се размива, независимо от думите си и аз също започвам да се кикотя. — Нали вече го обсъдихме — и се съгласихме в крайна сметка да се върнем.

Повдигам първо единия си натезжал клепач, после и другия. Погледът ми среща изобилие от коприна и позлата, а къдричките на жабото на Деймън гъделичкат върха на носа ми... *нима още съм във Версай?*

— Колко време спях?

Потискам, макар и не особено успешно, една прозявка, а той се надвесва над мен с развеселено изражение на лицето.

— В Съмърленд времето не съществува — припомня ми усмихнато. — Освен това ще се опитам да не приемам твърде лично факта, че задряма в присъствието ми.

Застивам, вече напълно будна.

— Чакай... какво... да не искаш да кажеш, че съм заспала, докато ти... докато се... — ахвам и тръсвам глава.

Бузите ми пламват в яркочервено. Не мога да повярвам, че наистина съм заспала — *докато се целувахме.*

Той кимва. За щастие явно е по-скоро развеселен, отколкото сърдит. Въпреки това скривам лице в дланите си, ужасена от самата представа за случилото се.

— Това е толкова неловко. Ужасно ме е срам. Наистина, толкова се...

Поклащам глава и се свивам. Определено не ми трябва други доказателства, за да схвана колко смъртно съм била уморена след всичко случило се през изтеклата седмица.

Той се надига от леглото и ми помага да се изправа.

— Недей. Няма нужда да съжالياваш или да се срамуваш. Знаеш ли, даже беше някак приятно. Не си спомням да ми се е случвало такова нещо преди — а пък човек рядко изпитва нещо за *първи път* след първите приблизително сто години. — Той се размива, придърпва ме към себе си и обвива плътно ръце около кръста ми. — По-добре ли се чувстваш вече?

Кимвам мълчаливо. Не съм се напивала добре от... ами, откакто *вие-знаете-кой* започна да нахлува в сънищата ми. Не знам колко време съм спала, но в момента се чувствам толкова добре. Сякаш наистина съм готова да се върна на земята и да се изправа срещу всичките си демони... или поне срещу един определен.

— Ще тръгваме ли? — повдига вежда Деймън.

Той се кани да затвори очи и да направи портала, но аз го прекъсвам с думите:

— Ами това място? Какво ще се случи, след като си тръгнем?

Той свива рамене.

— Канех се да го оставя да изчезне — в крайна сметка, винаги можем да го проявим отново. Знаеш това, нали? — и ме поглежда особено.

Да, наистина — знам, че за него е съвсем лесно да го пресъздаде отново, точно както си беше. Обаче въпреки това искам да остане. Искам да съм сигурна, че е нещо трайно, което винаги ще съществува. Място, на което мога да се върна, когато си поискам — а не просто мъгляв спомен от един прекрасен ден.

Той се усмихва и се покланя дълбоко в отговор на мислите ми.

— Значи ще бъде именно такова. — Хваща ръката ми. — Версай остава.

— А това? — Усмивам се и заравям пръсти в къдричките, покриващи предницата на кремавата му риза.

Той се размива от удоволствие — смях, който не чувам достатъчно често напоследък.

— Е, принципно смятах да се преоблека за пътуването, ако нямаш нищо напротив.

Аз накланям глава и свивам устни, сякаш изпаднала в сериозен размисъл.

— Само че аз наистина харесвам как изглеждаш в момента. Толкова си хубав, толкова представителен — приличаш на принц. Освен това имам чувството, че така виждам истинското ти „аз“ — облечен според модата на времето, което си харесвал най-много.

Той свива рамене.

— Всички периоди ми харесваха — някои повече от други, но сега, като се връщам назад в мислите си, смятам, че всички имаха какво да предложат. Впрочем ти също изглеждаш зашеметяващо. — Прокарва нежно пръсти по огърлицата около врата ми и надолу, по плътно прилепващия корсаж на роклята ми. — Все пак, ако искаме да изглеждаме нормално, когато се върнем, със сигурност се налага да се преоблечем.

Въздъхвам, натъжена от смяната на разкошните премени от осемнайсети век с обичайното ни, характерно за Лагуна Бийч, облекло.

— А сега — кима той и скрива амулета ми под роклята, — къде предпочиташ — у нас или у вас?

— Нито едно от двете.

Стисвам устни. Притеснявам се, защото със сигурност знам, че следващите ми думи изобщо няма да му харесат, но съм решила да бъда напълно честна с него в малкото случаи, в които е възможно.

— Трябва да се видя с Джуд.

Той трепва. Движението е съвсем леко, за непривикналото око би било недоловимо. Аз обаче го забелязвам, разбира се. Трябва да му кажа веднага онова, което Джуд вече знае: че съревнование помежду им няма. Никога не е имало. Деймън е спечелил сърцето ми още преди векове. И оттогава то принадлежи само и единствено на него.

— Случи се нещо. — Кимам, решена да остана напълно спокойна и да се придържам към фактите, независимо колко са ужасни.

Разбира се, бих могла да му покажа събитията в ума си, но няма да го направя. Има прекалено много сцени, които не искам да вижда, защото би могъл да ги възприеме погрешно. Затова продължавам на глас:

— Аз... го нападнах... или нещо такова...

— *Евър!* — почти подскача той.

Изражението му е толкова шокирано, че едва успявам да не се отвърна от него.

— Знам. — Поклащам глава и спирам, за да си поема дълбоко въздух. — Зная как звучи, но грешиш. Не е както си го представяш, аз... опитвах се да-а... да докажа, че е от злите безсмъртни... Но, ами, когато разбрах, че не е... после веднага го закарах в спешното отделение.

— И как така пропусна да ми го съобщиш досега? Защо?

По очите му веднага разбирам, че съм го наранила.

Въздъхвам и го поглеждам директно:

— Защото се срамувах. Защото правя грешки *непрекъснато*, а не исках търпението ти да се изчерпи. Не че ще те обвинявам, ако се случи, но все пак предпочитам да не става така.

Свивам рамене и започвам да чеша ръката си, макар в действителност да не ме сърби. Още един навик, който проявявам, когато съм нервна.

Той обаче твърдо поставя ръце на раменете ми и ме поглежда право в очите:

— Чувствата ми към теб са абсолютни и безусловни. Не се променят спрямо обстоятелствата. Аз не те съдя. Не губя търпение, когато става въпрос за теб. Не те наказвам. Просто те *обичам*. Това е всичко. Ясно и просто. — Очите му гаят лицето ми, топли и любящи, в пълно съгласие с думите му. — Нямах причина да криеш нищо от мен, никога. Разбираш ли? Аз няма да си отида, няма да те напусна, каквото и да направиш. Винаги ще бъда до теб. И ако се нуждаеш от нещо или се окажеш в затруднение, трябва да ми *кажеш*. Веднага ще ти се притека на помощ и ще те измъкна.

Кимам. Не съм в състояние да говоря. Чувствам се безкрайно смирена и благодарна за съдбата си. Наистина невероятен късмет е да съм обичана от човек като него, макар и невинаги да съм сигурна, че го заслужавам.

— Добре. Иди се погрижи за приятеля си, а аз ще се върна да нагледам близначките. Ще се срещнем утре. Какво мислиш?

Притискам се към него за една бърза целувка и пускам веднага ръката му, защото трябва да поемем в различни посоки. След това затварям очи, за да си представя портала: блестящия златен воал, който ще ме отведе вкъщи.

Приземявам се на прага на Джуд. Почуквам няколко пъти и изчаквам достатъчно дълго, за да отвори. След като това не се случва,

решавам да вляза без покана. Претърсвам всички стаи в малката му къща, а после гаража и задния двор, но не го откривам. Накрая заключавам и се насочвам право към магазина.

Само че пътят дотам минава покрай къщата на Роман. Достатъчен е един поглед към витрината, достатъчно е съвсем за кратко да мерна табелата „Ренесанс!“ над вратата — един поглед към отворената входна врата, която води директно при него. И просто така, в рамките на един удар на сърцето, цялата магия на Съмърленд изчезва и в тялото ми отново нахлува онзи странен чужд пулс. Ужасният натрапник превзема кръвта ми и ме подчинява на волята си.

Насилвам се да продължа напред. Призовавам всички остатъци от енергията и силата си, за да подмина сградата. Обаче се оказва, че тялото ми е прекалено натежало, краката ми отказват да ми съдействат. Дъхът ми излиза на плитки, накъсани хрипове, дишането ми е забързано и неравномерно.

Прикована съм към земята, все едно съм пуснала корени тук. Не съм в състояние да избягам. Надвива ме ужасната нужда да го намеря... да го видя... да бъда с него. Грозното непознато чудовище ме завладява напълно, сякаш вълшебната вечер, от която се връщам, никога не се е случвала. Сякаш изобщо не съм намирала покой.

Сега звярът е пробуден и настоява да го нахраня. И независимо от всичките ми усилия да се измъкна оттук, преди да е станало прекалено късно — вече е прекалено късно. Той ме е намерил и идва при мен.

— Хм, не е ли чудесно, че си тук?

Роман се е облегал на рамката на вратата в цялото си великолепие: стройно тяло, лъскава златиста коса, блестящи бели зъби. Очите му хвърлят палави искри и са приковани в мен.

— Изглеждаш някак... болнава. Наред ли е всичко?

По принцип фалшивият му британски акцент, от който гласът му звучи прекалено високо и пискливо, ме дразни до лудост. Сега обаче ми действа толкова изкусително, че едва успявам да се удържа на мястото си. Същевременно битката, която бушува в мен, не е спряла нито за миг: аз — срещу странния непознат пулс, опитващ се да ме превземе напълно.

Той се размива с отметната назад глава. Татуировката на Уроборос — може би нарочно — ясно личи на врата му. Змията се

навива и развива, потрепва и проблясва, черните ѝ като мъниста очи търсят моите, а езикът ѝ се плъзга напред-назад между отровните зъби и ме подканва да се приближа.

И независимо от всичко, което знам за доброто и злото, за правилното и грешното, за добрите и злите безсмъртни, пристъпвам напред. Правя една съвсем малка крачка към поражението си, последвана веднага от втора. После още една. Погледът ми е прикован в Роман — във великолепия, прекрасен Роман. Той е всичко, което виждам. Само от него имам нужда. Вече почти не осъзнавам съществуването на онази дребна искрица, която все още слабо проблясва някъде дълбоко в мен, бори се, крещи и настоява да я чуя. Но няма шансове срещу него и съвсем скоро замлъква, потушена от целенасочения стремеж на чуждия пулс, който сега ме владее и *който иска само едно*.

Името му изгаря устните ми. Застанала съм точно пред него. Толкова съм близо, че различавам отделните лилави петънца в очите му и усещам ледения полъх, който се излъчва от кожата му. Същото това усещане, което преди смятах за отвратително и гнусно. Но вече не. Сега е песен на сирена изкусителка, която ме призовава да побързам към дома.

— Сигурен бях, че рано или късно ще се осъзнаеш — ухилва се той.

Погледът му ме обхожда бавно и мързеливо, а пръстите му се заравят в разбърканата ми коса.

— Добре дошла на *тъмната страна*, Евър. Смятам, че тук ще си напълно щастлива. — Той избухва в смях, който ме обгръща в сладостната си мразовита прегръдка. — Въобщо не се учудвам, че си зарязала този дърт перверзник Деймън. Знаех си, че в крайна сметка ще се умориш от него. Цялото това *чакане*, угризенията, *тревогата*, ужасяващото *изследване* на дълбините на душата, да не споменаваме за безсмислената *филантропия*.

Той започва да клати глава и изкривява лице, сякаш дори самата мисъл за това му причинява болка.

— Не знам как го изтърпя толкова дълго. А и защо, ако мога да попитам? Защото, скъпа, колкото и да ми е неприятно да ти разбивам илюзиите, в бъдещето при него няма да получиш награда за доблест, защото бъдещето ти е ето тук. Удря с пета в земята. — Безсмислена

загуба на време, нищо повече! Няма смисъл да отлагаш получаването на възнаграждението си. Непосредствената награда носи най-голямо удовлетворение. Има толкова удоволствия, които човек може да получи, Евър. При това толкова силни и въздействащи, че ще трябва много път да изминеш, преди да започнеш да ги изпитваш. За твой късмет обаче аз съм склонен да прощавам. И с удоволствие ще изиграя ролята на твой екскурзовод в тази непозната страна. И така, скъпа, решавай: у нас или у вас?

Пръстите му се плъзват по бузата ми, слизат по рамото и продължават до деколтето на роклята ми. Усещането е освежаващо като леден вятър наред най-разтапящата лятна жегга. Не мога да не се подчиня на повика на желанието, затова се привеждам напред и затварям очи. Потапям се в това завладяващо чувство, нетърпелива да се гмурна по-надълбоко, да навляза по-навътре в неизследваните му дебри, готова да го последвам, дори да ме отведе накрай света.

— Евър? Ти ли си това? Каква е тая простотия, по дяволите?!

Повдигам клепачи и се втрещвам в Хевън, която е застанала зад нас. Присвитите ѝ очи хвърлят гневни пламъци към двамата ни с Роман и изобщо не се смекчават, когато той се размива и ме отблъсква. Отърсва се от мен толкова бързо и лесно, сякаш случилото се няма никакво значение за него.

— Казах ти, че ще се върне, скъпа. — Погледът му се плъзва по разтрепераното ми потно тяло.

Жадувам за него толкова силно, че изпитвам почти физическа болка, когато той слага ръката си около нейния кръст. Несподеленият ми копнеж ме оставя без дъх. А те двамата ми обръщат гръб и влизат в къщата. Чувам последните му думи, преди вратата да се хлопне зад тях:

— Познаваш Евър. Просто не може да стои далеч от мен.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тичам.

Вземам разстоянието за секунди. За онези, покрай които минавам, вероятно представлявам само светкавично носещо се размазано петно, но в действителност това изобщо не ме интересува. Не ме е грижа какво си мислят, нито какво виждат. Само едно нещо има значение: възможно най-бързо да се отърва от този ужасяващ окупатор, този тайнствен нашественик, който върлува в мен — така че старото ми „аз“ да може да се завърне.

Връхлитам през вратата, която Джуд тъкмо се кани да заключи, като без малко да го сваля на земята. Той обаче се оказва достатъчно бърз и отскача от пътя ми навреме.

— Трябва ми помощ.

Боря се за въздух, застанала пред него, задъхана, разтърсена, напълно съсипана. Имам чувството, че нещо в мен се е счупило, развалило се е и не може да се поправи.

— Н-не... не знам къде другаде мога да отида.

Той ме оглежда с присвити очи и притеснено събрани вежди. После, без да ме пита нищо, ме повежда към задната стаичка, където придърпва с крак един стол и ме подканя с жест да седна на него.

— *Спокойно* — прошепва ми тихо и внимателно. — Дишай дълбоко. Наистина, Евър, говоря сериозно. Каквото и да е проблемът, сигурен съм, че може да се оправи.

Поклащам глава отчаяно и се привеждам към него, като стисвам здраво облегалките на стола си — боря се да остана на мястото си, да не хукна пак *натам*.

— А какво ще стане, ако грешиш? — питам с писклив, треперещ глас, горящи бузи и подивял поглед. — Какво ще стане, ако *не може* да се оправи? Какво ще се случи с мен, ако съм се развалила, ако съм се *пречупила* завинаги?

Той минава зад бюрото и се отпуска на стола си. Започва бавно да се върти на него, наляво-надясно, наляво-надясно, като през цялото

време не ме изпуска от поглед. Лицето му е спокойно, умиротворено, неразгадаемо. Нещо в движението обаче — това леко, постоянно въртене — успява моментално да ме успокои. Позволява ми да си поема въздух, да се отпусна назад на стола, да забавя дишането си и да съсредоточа мисълта си върху начина, по който косите му са се разпилели върху цветната картинка на Ганеша на предницата на тениската му.

— Слушай — казвам му накрая, когато най-последно съм започнала да се чувствам по-добре, почти като човек, — съжалявам... наистина съжалявам, че така ти се изтърсих на главата. Всъщност дойдох да ти дам *това*.

Пресягам се за чантата си и изравям от нея малък бял пакет, който му връчвам. Той го развива и наднича вътре, а аз продължавам:

— Това са лекарствата ти според рецептата. Взех ги и смятах да ги оставя на бюрото ти, но забравих... чак сега се сетих за тях.

Той кимва и за известно време ме изучава мълчаливо, след което пита:

— Евър, какво всъщност става? Ясно ми е, че не си дошла да си говорим за лекарствата ми. — Той избутва хапчетата настрана, при което среща погледа ми и добавя: — Вярвай ми, нямам никакви намерения да ги вземам. Болкоуспокояващи и аз... ъ-ъ, комбинацията изобщо не е добра. Сигурен съм, че ме разбираш — нали сама видя какво се случи предния път.

И когато вдига поглед към мен, разбирам, че си спомня всичко. Абсолютно всичко, от край до край. Включително признанието, което ми направи.

Стисвам устни и свеждам очи. Започвам да си играя с подгъва на роклята си, само и само да ангажирам ръцете си с нещо. Все пак измърморвам:

— Ами, не би било зле да изпиеш поне антибиотика. Трябва да направиш нещо, за да предотвратиш възможната инфекция — нали разбираш?

Той се обляга назад и качва крака на бюрото, кръстосва глезените си и вперва в мен изумителните си зелени очи:

— Какво ще кажеш да пропуснем тази част и да се насочим към основния проблем — какво в действителност става с теб?

Поемам си дълбоко въздух и приглаждам внимателно роклята върху коленете си, след което колебливо го поглеждам:

— Наистина дойдох тук да ти донеса лекарствата. Само че по пътя насам стана нещо и... ами... — Зная, че трябва да му разкажа всичко, и то бързо, преди да е загубил търпение, но не ми е никак лесно да произнеса думите. — Мисля, че сбърках нещо и свързах Роман със себе си.

Той ме поглежда стреснато, макар да се опитва да прикрие шока си.

— Или по-скоро, свързах себе си с Роман. Не беше нарочно, не съм го искала в никакъв случай. Някаква ужасна случайност. Искан да сторя точно обратното, а после, когато се опитах да го разваля, само влоших нещата. И макар че нямаш никаква причина да ми помагаш, просто нямам към кого да се обърна!

— Няма към кого да се обърнеш? Наистина ли? — повдига вежди той.

Внимателно подбирам думите си, с надеждата, че ще го убедя:

— Знам какво имаш предвид, но забрави. Не мога да кажа на Деймън. Той не бива да разбира какво съм сторила. Той не прави магии, всъщност изобщо няма доверие на магията... следователно няма да е в състояние да ми помогне. Само ще го нараня и разочаровам, без да постигна нищо. Обаче ти... ти си различен. Знаеш за какво служат заклинанията, как да ги използваш и къде да ги търсиш. — Спирам, за да си поема въздух, а от гърдите ми се откъсва въздишка. — А пък на мен ми е нужна помощ от някой, който наистина е запознат с материята. Затова си помислих, че може би ти ще си в състояние да ми покажеш как да оправя нещата.

— Май прекалено много разчиташ на мен. — Той отмята косата си и отпуска ръце в скута. — Не ми ли оказваш прекалено голямо доверие?

— Може би е така — свивам рамене аз. — Обаче наистина смятам, че е оправдано. Или поне сега, когато се доказва, че не си от злите.

Посочвам ръцете му с глава. При вида им в ума ми се заражда идея — нещо, което може би ще предприема в даден следващ момент и което би могло да се окаже най-добрият начин да се реванширам за

всичко, което му сторих, но няма да е днес. Ще го оставя за бъдещето. Първо трябва да се справя с належащия проблем.

Преглъщам мъчително и свеждам погледа си. Ужасявам се от онова, което се каня да му призная, страх ме е дори да произнеса думите на глас — но знам, че няма друг начин.

— Сякаш съм обсебена от Роман. — Стрелвам го с поглед и забелязвам, че леко е пребледнял; все пак съм благодарна, че прави усилия да се сдържа. — Напълно и изцяло съм се вманиачила. Само за него мисля. Непрекъснато го сънувам. И независимо какво правя, не мога да се спра.

Той кимва и главата му леко се накланя, сякаш изведнъж е изпаднал в дълбок размисъл. Може и да си въобразявам, но имам чувството, че в момента прехвърля наум страниците на книгата си с противозаклинания в търсене на правилното.

— Това е много сериозно, Евър. — Той си поема дълбоко въздух и приковава очите си в моите. — Прекалено е... сложно.

Кимвам с ръце, стиснати до болка в скута ми. И на мен самата вече ми е пределно ясно, че е сложно.

— Заклинанията за обвързване... — Той потрива брадичка с превръзката си. — Проблемът е, че те невинаги могат да се развалят.

Навеждам се към него. Боря се да запазя спокойствие и да говоря разбираемо през накъсания си от тревога дъх:

— Но... но аз смятах, че всички могат да се развалят... че просто трябва да приложиш *правилното заклинание в правилното време*, нали така?!

Раменете му се повдигат, после се спускат. Значението на този жест е толкова окончателно и крайно, че стомахът ми потъва в петите. С поглед, прикован в моя, той обяснява:

— Съжалявам, просто ти казвам онова, което научих, докато в продължение на години изучавах и практикувах магия. Ти обаче имаш „Книгата“, както и онзи предполагаем код, който да я дешифрира, така че по-скоро ти трябва да ми кажеш дали е възможно.

Отпускам се на стола си с въздишка, а пръстите ми отново нервно започват да чоплят подгъва на роклята:

— Книгата не ми е от особена полза. Имам предвид, че направих, общо взето, точно каквото Роми и Райни ми казаха да направя — използвах почти същите елементи, освен това...

Той ме поглежда сепнато:

— *Абсолютно* същите елементи ли?

— Ами, да. — Свивам рамене безразлично. — Поне повечето. Имам предвид, че за да развалиш дадено заклинание, трябва да повториш стъпките, с които си го направил... или поне така се казва в книгата, а и Роми и Райни го потвърдиха.

Той кима. Не казва нищо, само кимва леко. На мен обаче ми е напълно ясно, че полага усилия да се сдържи.

— Затова просто не мога да си представя какво се е объркало. Първоначално си мислех, че съм го направила точно както трябва, обаче после... не знам, след това напълно ми се изплъзна и започна отново да се връща, всичките събития се повтаряха отново, точно както стана преди.

— Евър, знам, че си повторила стъпките, обаче дали си използвала и същите *инструменти*? Същите билки, кристали и каквото друго си употребила първия път?

— Някои бяха нови, някои — стари.

Свивам рамене, защото не схващам добре накъде бие.

— Кой инструмент използва като основен? Кой е онзи, с който започна истинската част на заклинанието?

— Ами, след ваната аз...

Присвивам очи, но няма нужда да се замислям особено, защото отговорът изниква в съзнанието ми мигновено:

— Атамето.

Поглеждам го. И двамата знаем, че това е отговорът — това е голямата грешка, която съм направила.

— Използвах го за... за размяна на кръв и...

Очите му се разширяват, бузите му пребледняват, а аурата му започва да трепери. Ужасявам се.

— Това да не е същото атамe, с което поряза мен? — В гласа му ясно се долавя тревога.

Поклащам глава и на лицето му се изписва облекчение.

— Не, това бе копие, проявено в онзи момент. Истинското е вкъщи.

Той кимва, доволен, след което казва нещо, от което кръвта ми се смразява:

— Ужасно ми е неприятно да ти го кажа, но определено е трябвало да направиш ново. На Богинята се предлага нещо току-що създадено, чисто и неизползвано. Не можеш да ѝ служиш със замърсени инструменти, особено с такива, които вече си употребила, за да призовеш кралицата на подземния свят.

Ооох!

Той ме поглежда с натъжени очи:

— С удоволствие бих ти помогнал, наистина, но това нещо е прекалено голямо за мен. Вероятно би могла да го обсъдиш с Роми и Райни, те като че ли знаят много по въпроса.

— Дали е така наистина? — присвивам очи.

Това на практика не е въпрос, просто разсъждавам на глас.

— Проблемът е, че всъщност именно това направих — послушах ги. Направих точно каквото ми казаха. Да, наистина — атамето изобщо не им хареса, заявиха, че е направено погрешно и настояха да го разтопя и да им го предам. Аз обаче отказах, от инат, а те оставиха нещата така. Въобще не са споменавали, че не мога да го използвам отново, нито пък, че всички инструменти трябва да са нови, за да успея с развалянето на заклинанието. По някаква причина пропуснаха да ме предупредят.

Погледите ни се срещат. И двамата си мислим едно и също: *Защо биха направили нещо подобно? Нарочно ли? Наистина ли ме мразят толкова? Джуд отхвърля тази мисъл доста по-бързо от мен самата. Само че той не знае истината за миналото ни. История, която е толкова сложна и опасна заради скритите в нея капани, че не мога току-така да отхвърля каквато и да било възможност.*

— Виж, те са ужасно привързани към Деймън — обичат го толкова силно, колкото мразят мен. Наистина. Кимвам с пълното съзнание, че не преувеличавам — това е чистата истина. — И макар да се предполага, че са добри вещици, не бих се учудила, ако са го направили наистина, с мисълта, разбира се, че просто ще ми дадат урок. По дяволите, може дори да са смятали, че по този начин ще ни разделят с Деймън. Всъщност кой изобщо знае какво става в главите им и какво са планирали? Дори да не е било умишлено, дори да не са били наясно, аз по никакъв начин не мога да ги попитам направо. Защото ако е било *нарочно*, те ще съобщят на Деймън, а аз не искам той да разбира при никакви обстоятелства. Не мога да го нараня така.

А пък ако *не са* го направили съзнателно и аз им кажа — е, това би било още едно оръжие срещу мен, което също не е приемливо.

Този път Джуд се привежда към мен и с решително изражение отсича:

— Евър, разбирам дилемата ти, наистина. Обаче не смяташ ли, че си *прекалено* параноична напоследък?

Присвивам очи и се отпускам на стола. Чудя се дали е схванал дори една дума от онова, което му казах току-що.

— Ами, първо ме обвиняваш, че съм от злите — всъщност така и не разбрах какво точно означава това, само че има нещо общо с Роман. Той — според твоите думи — управлява *племе от злодеи*, а освен това ти едновременно го мразиш и го желаеш, защото си му направила някакво заклинание, което се е объркало. На всичкото отгоре, макар да няма как да си сигурна, предполагаш, че Роми и Райни искат да ти навредят и по тази причина нарочно са пропуснали да ти съобщят съществена част от инструкциите за въпросното заклинание. При това са го направили, с цел да те разделят с Деймън. А по отношение на Деймън — независимо че сте заедно, ти си убедена, че никога няма да ти прости за кашата, която си забъркала, и съответно... — Той тръсва глава. — Схващаш ли какво имам предвид?

Намръщвам се и скръствам ръце. Хвърлям му кос, остър поглед. Нямам никакво намерение да призная, че е прав, но нещата изобщо не са толкова прости.

— Евър, моля те — наистина искам да ти помогна, би трябвало вече да си се уверила в това! Обаче също така искам и да постъпя правилно. Трябва да разкажеш всичко на Деймън. Сигурен съм, че той ще те разбере и ще...

— Вече ти обясних — заявявам равно. — Той няма доверие на магията и много сериозно ме предупреди да не я използвам. Не мога да позволя да научи, че не съм го послушала, нито колко сериозно съм затънала и колко ниско съм паднала.

Джуд се обляга назад и известно време настойчиво се взира в мен. Накрая пита с въздишка:

— А-ха — а... но на мен нямаш проблем да кажеш, така ли?

И ме поглежда с усмивка, която обаче не стига до очите му.

Поемам си дълбоко въздух и отвърщам на погледа му. Искам да го кажа ясно и точно, за да няма повече недоразумения:

— Повярвай ми, изобщо не ми е приятно. Аз самата се чувствам ужасно неловко, но наистина няма към кого да се обърна за помощ. Но, разбира се, ако не искаш да се замесваш, само ми кажи. Аз ще...

Хващам страничните облегалки на стола и се надигам с намерението да си тръгна. Той обаче ме спира само с един поглед на пленителните си морскозелени очи. Почти не усещам кога съм се озовала обратно на стола. Джуд отваря някакво чекмедже и започва да рови из съдържанието му с някак странно успокоителните думи:

— Струва ми се, че вече съм замесен. Нека видим поне какво мога да направя.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ах, а пък аз си помислих, че съм обречен да замина за Флоренция, без да си кажем последно „довиждане“ с теб! — Майлс ме придърпва в мечешка прегръдка, наднича внимателно над рамото ми към Деймън и прошепва в ухото ми:

— Радвам се, че отново сте заедно.

Отдръпвам се и го стрелвам неразбиращо с очи. После си припомням последния път, когато го видях — на прощалното парти, което му организирах миналата седмица. Тогава ме подкани да продължа напред, да забравя за Деймън и да открия щастието си с Джуд.

Той успява да разчете изражението ми, сякаш е чул мислите ми. Устните му се извиват в усмивка.

— Просто искам да се уверя, че си щастлива — толкова ли е лошо това? — Обръща се, махва с ръка на Деймън и добавя: — По дяволите, всъщност искам всички да са щастливи, затова ще е най-добре да не ходиш в никоя от другите стаи, включително и в задния двор. Просто остани тук.

Деймън ме дръпва към себе си и ръцете му ме обгръщат покровителствено. В гласа му се долавя безпокойство:

— Какво искаш да кажеш — че в списъка на гостите си включил хора, които биха могли да ни направят нещастни?

Поглеждам първо единия, после другия — вече съм наясно с отговора. Разбрах го в мига, когато слязохме от колата и поехме по алеята към къщата. Защото в онзи миг в мен се пробуди странният чужд пулс и така ми съобщи единственото нещо, което искам да знам:

Роман е тук.

Останалото са подробности.

Майлс изкривява устни и прокара пръсти през късата си тъмна коса:

— О, не, няма списък, просто група хора, които случайно започнаха да прииждат около обяд — и не са спрели оттогава.

Впрочем, просто за информация — знам какво се е случило между теб и Хевън, така че...

— Моля? — поглеждам го сепнато и започвам внимателно да изследвам изражението и аурата му.

Обичайното добродушно жълто сега е примесено със сиво, което бележи наличието на конфликт.

Той отвърща твърдо на погледа ми, стисва устни и после с поклащане на глава отсича:

— Виж какво, знам всичко — тя ми разказа. И макар да ми се иска да остана тук и да ви помогна да се сдобрите...

— Какво ти е разказала? Какви бяха точните й думи? — Цялото ми внимание сега е приковано в Майлс.

Деймън склучва още по-здраво ръце около кръста ми. Сега и двамата сме наистина притеснени. Майлс обаче само поклаща глава и се прави, че закопчава цип пред устата си.

— А, не — изобщо не се опитвай! Наистина, Евър — няма смисъл. Знам само, че вече не си говорите. Що се отнася до останалото, нямам намерение да вземам страна. Оставам абсолютно неутрален. Отказвам да се замесвам. Защото в действителност изобщо не искам да оставам тук и да ви помогна да изгладите нещата. Казах го само от учтивост. Всъщност нямам търпение да замина за Флоренция и да ви оставя да се оправяте сами. И наистина би било добре да се разберете, защото не искам да ми се налага да избирам, като се върна. Ти може и да имаш някои предимства, нали ме возиш до училище и така нататък, но пък познавам Хевън от много повече време, а това определено има значение, нали разбираш? — Той затваря очи и започва леко да клати главата си, сякаш иска да каже, че цялата тази история е прекалено объркана и не е в състояние да разбере какво става.

— Майлс, това е така, съгласен съм и ти съчувствам, но се страхувам, че в момента е наложително да научим точно какво ти е казала Хевън.

Гласът му е нисък, напрегнат и нетърпелив. Майлс може и да не разбира, но на мен ми е пределно ясно, че ако веднага не ни разкаже, Деймън ще наруши обета ни да не подслушваме мислите на приятелите си и ще надникне в ума му.

— Няма да й кажем, че си я издал, ако това те притеснява, но наистина трябва да знаем.

Майлс го поглежда, въздиша драматично и прави многозначителна физиономия.

— И ти ли, Деймън? — казва той и ни поглежда намусено, явно притеснен от натиска, който му оказваме. — Добре, ще ви кажа, но само защото утре вече няма да съм тук. Утре по това време смятам да се нося из облаците на десет хиляди метра височина, да гледам стари филми, които вече съм гледал, и да се тъпча с вредна и прекалено солена храна, от която стомахът ми със сигурност ще се подуе.

Той прави драматична пауза и изведнъж на лицето му се изписва много сериозно изражение.

— Добре. Само че запомнете — колкото и неприятно да ви стане, *вие* го поискахте. Каза ми, че искате от нея да не се среща с Роман, защото — и имайте предвид, че това са *нейните* думи, а не *моите*, така че нямате причина да убивате вестносеца — с две думи, тя смята, че ревнувате. Е, всъщност не мисли така за Деймън, но със сигурност имаше предвид Евър. Смята, че Евър ревнува, защото — и отново ще я цитирам... — Той прочиства гърлото си и се настройва да възпроизведе характерния дрезгав глас и нервна интонация на Хевън — „Нещата най-после започнаха да се подреждат добре за мен, а Евър просто не може да понесе факта, че вече не е *най-специалната*.“

Той поклаща глава и вдига вежди в отвратена гримаса. А пък аз, макар да ми е наистина неприятно, че го накарахме да повтори думите й, се чувствам изключително облекчена и доволна, че става въпрос *само* за това. Тя може и да ме мрази, но поне е запазила тайната за безсмъртието си... поне засега.

Деймън кимва — това е достатъчно. Реакцията му изглежда хладна и твърде спокойна, но аз съм сигурна, че и той чувства облекчение. Така че се обръщам към Майлс, свивам рамене нехайно и заявявам:

— Уф! Много съжалявам да го чуя.

Всъщност вече съм го забравила. В мен отново се надига странната магия, заради която сърцето ми препуска, а дланите ми не спират да се потят. Усещам, че пак ме обзема онова неспокойно, дори тревожно чувство. Искам единствено да се отърва от тия двамата възможно най-бързо — и да хукна да търся *него*. Роман. Изпитвам

неконтролируем глад, който трябва задължително да заситя, независимо какво ще ми струва това на мен или на приятелите ми.

Преглъщам буцата в гърлото си и започвам бавно и отмерено да си поемам въздух. Боря се да се взема в ръце, да запазя самообладание. Хващам се като удавник за сламка за слабия, почти неосезаем проблясък на здрав разум, който неизвестно как е оцелял сред свирепата битка, която бушува край него.

— И така, вече знаете всичко. Става въпрос за добрата старомодна борба за надмощие. Женски спор. — Майлс свива рамене. — Жалко, че не си падам особено по такива неща, макар че на теб може и да ти харесва.

Той махва с ръка към Деймън, който обаче бърза да разсее заблудението му:

— Уверявам те, че *много* отдавна спрях да харесвам дори мисълта за нещо подобно.

Той тръсва глава, а по лицето му за миг преминава сянка — спомен за мен и Дрина, който обаче изчезва за секунди.

Майлс кимва и отново се обръща към нас:

— Макар че има нещо, за което тя е абсолютно права.

Деймън трепва почти незабележимо — сигурно вече сериозно се тревожи какво ли е въпросното нещо. Аз обаче просто си стоя до него, макар да се чувствам ужасно нервна и да не ме свърта на едно място, защото единственото нещо, което искам в момента, е *той* да дойде при мен.

— Тя наистина изглежда много секси напоследък. Нямам представа дали се дължи на новия ѝ постапокалиптичен стил — прилича на комбинация от рокзвезда и циганска кралица — или на нещо друго. Но като че ли най-сетне е открила себе си и силните си страни — *потръгнало* ѝ е, както самата тя се изрази, разбирате ли? А след като се луташе като изгубена душа в продължение на толкова време, сега вероятно се чувства като упоена. Най-сетне има повече възможности и сила, нормално е леко да се главозамае, нали? Така че я оставете малко на мира, става ли? Ще се осъзнае... по някое време. Засега обаче предлагам да се отдръпнем и да се опитаме да не го приемаме лично. Или по-скоро вие трябва да постъпите така — аз заминавам за Флоренция, споменах ли вече?

Кимам — несъзнателно и автоматично — като робот. Старая се да изпиша на лицето си приятно изражение, но не съм сигурна дали успявам. Надявам се поне на външен вид да изглеждам мила и приятелски настроена — и напълно съгласна с доводите на Майлс. Вътрешно вря и кипя. Беснея, защото *няма* да ѝ позволя да се наслаждава на събитията, ако това включва Роман. С нея.

Просто.

Няма.

Начин.

Само че не казвам нищо подобно. Всъщност не произнасям дори дума. Само свивам рамене, сякаш това изобщо не ме засяга — и продължавам да оглеждам стаята. Просто убивам известно време, докато се появи моето любимо, синеоко и русокосо златно момче.

— Май се опитвам да кажа, че — независимо какво се случи помежду ви — аз *няма* да вземам страна, което също така означава, че всички сте добре дошли тук. Всъщност... без придружителите ѝ — тях не съм ги канил, идеята е изцяло на Хевън. Защото, честно казано — обаче не ѝ споменавайте, че това са мои думи — Роман е някак...

Майлс се намръщва и се заяпва в празното пространство, докато търси правилния израз. После тръсва глава и опитва отново:

— Ами, както и да е. Нека просто кажем, че в него има нещо... нещо, което, хм... не е както трябва. Нещо странно. Не знам как да го обясня, но подобно чувство изпитвах покрай Дрина.

Погледът му се мести между мен и Деймън — вероятно търси потвърждение, че наистина е попаднал на нещо. Но макар моето внимание в момента да е насочено другаде, в тази ситуация сме напълно единни. Стоим един до друг като стена от равнодушие, през която той не може да премине. Няма да се поддадем и няма да реагираме.

— Както и да е — свива рамене накрая. — Той я прави щастлива, а единствено това има значение. В крайна сметка не бихме могли да ги спрем, нали?

О, нямаш представа какво можем! Присвивам очи от напрежение и стисвам устни, за да не позволя на думите да се изплъзнат от тях.

— Тоест, наистина не...

Майлс продължава да бърбори, а аз се възползвам от възможността да надникна в главата му. Навлизам само на плиткото и бързо се оглеждам. Усещам въодушевлението от предстоящото му пътуване, безпокойството от факта, че оставя Холт сам, но няма никаква следа от мисли за зли или добри безсмъртни, а впрочем и за нищо друго, свързано с тях.

— ... така че на практика имате осем седмици — цели два месеца, през които да изчистите нещата. Разчитам на теб, Евър, защото всички добре знаем колко упорита е Хевън. Не че не я обичам, напротив, но, нека си го кажем в очите, тя страшно държи да е права винаги и на всяка цена. Ще се бори със зъби и нокти, за да се защити — дори да е направила ужасна грешка.

Кимам, все едно съм съгласна. Вече съм се измъкнала от главата му и даже поднових клетвата си повече никога да не влизам там. Деймън бръква в джоба си и вади от него сгънато в идеален квадрат парче хартия, което вероятно току-що е проявил.

— Направих ти списъка, за който говорихме. — Подава листчето на Майлс и в отговор на празния му поглед добавя. — Списък на местата, които в никакъв случай не бива да пропускаш във Флоренция. Доста е дълъг, ще имаш занимание поне за няколко седмици.

После свива рамене и го поглежда хладнокръвно и успокоително. По нищо не личи да има каквито и да било задни мотиви. Аз обаче зная. Разбирам, без да има нужда да ми се обяснява, че цели да го отклони от маршрута, който Роман му начерта преди няколко седмици. Всъщност единственото, което не знам, е *защо* го прави.

Когато го попитах миналия път, той се затвори в себе си и категорично отказа да обсъжда въпроса. Знам само, че Роман е накарал Майлс да посети някои по-особени места, които са встрани от редовните туристически маршрути и за които се твърди, че предлагат редки антики — това притеснява Деймън. Макар че наистина не мога да си представя защо, като се има предвид, че всичките му картини са изгорели в пожара, подпален от самия него преди четиристотин години. В този пожар изчезнала цялата му колекция, а според официалната версия — загинал и самият Деймън.

Майлс изчита внимателно списъка, после отново го сгъва на четири и го прибира в джобчето на ризата си.

— Честно казано, не съм сигурен дали ще успея. Ако съдя по ужасяващата програма, която получих вчера, трябва да се смятам за късметлия, ако имам време за сън. Явно се отнасят много сериозно към задачата да ни накарат да използваме всяка свободна секунда за усъвършенстване на професионалните си умения. Това прилича много повече на истински актьорски лагер, отколкото на безгрижната ваканция в Италия, която си представях.

Деймън само кимва, но по лицето му проблясва облекчение. Изражението изчезва толкова бързо, че човек би го пропуснал, ако премигне в същото време. Аз обаче не мигнах. Видях го. И ако не бях толкова заета с мислите за Роман, вероятно щях да го дръпна встрани и да го накарам да ми обясни от какво бе предизвикано. Сега обаче само стоя неподвижна и незаинтересована. Единственото, което не мога да игнорирам, е липсата на огъня и тръпката, които обикновено изпитвам в присъствието на Деймън. Сега те са напълно изличени от настойчивия пулс, който препуска в кръвта ми наместо тях.

Приближаващият се Джуд изобщо не нарушава този всевластен ритъм.

Той спира и ми кима леко за поздрав, след което насочва цялото си внимание към Деймън. И двамата застиват на място, изпъват рамене и изпъчват гърди — действия, които са толкова инстинктивни и примитивни, че се сецам за коментара на Джуд. Тогава под влияние на болкоуспокояващите той спомена нещо за първичното мъжко съревнование, в което участват заради мен. Две великолепни, умни, надарени и талантиливи момчета, които спорят за мен. А единственото, за което аз си мисля, е онзи в съседната стая. Онзи, който излиза с приятелката ми. Онзи, който е толкова зъл, колкото и неустоим.

Деймън посочва с жест превързаните ръце на Джуд и отбелязва:
— Сигурно боли.

Има нещо странно в начина, по който произнася думите. Нещо в интонацията, а може би в изражението му — или и в двете. Оставам с усещането, че няма предвид болка във *физическия* смисъл на думата, а в *емоционален* — в крайна сметка и тримата знаем, че аз съм му я причинила.

Джуд нехайно свива рамене — при движението косите му се разпиляват по раменете — и с прикован в очите ми поглед отвърща:

— Е, вече съм по-добре. Все пак Евър прави всичко възможно да оправи нещата.

Майлс ни поглежда със сгърчено лице:

— Чакай, да не искаш да кажеш, че *Евър* те е подредила така?!

Хвърлям стреснат поглед към Джуд. Нямам представа какво ще отговори. Едва се сдържам да не въздъхна високо от облекчение, когато той се размива и поклаща глава:

— Помага ми в магазина. — Свива рамене. — Това имах предвид. Нищо страшно... и със сигурност нищо срамно, като например момиче да ме нарани така.

В секундата, в която млъква, се размивам. Отчасти, защото всички други мълчат, а напрежението помежду ни се е засилило дотолкова, че е физически осезаемо, и отчасти, защото аз самата съм толкова превъзбудена, нервна и изправена на нокти, че не мога да измисля какво друго да сторя. За нещастие смехът ми е прекалено силен и гръмък, прекалено отчаян — от онзи тип, който само подчертава неловкостта на ситуацията.

Деймън стои до мен — неподвижен като статуя, стоически се бори със себе си, твърдо решен да стори най-доброто за нас — за мен... така както прави винаги, макар винаги да знае кое е най-доброто. А аз се чувствам ужасно зле заради цялата тази каша и задето се държа като най-отвратителната приятелка на света — защото желая онзи, който ни причини толкова неприятности. Искам да му се реванширам по някакъв начин — затова затварям за кратко очи и по телепатичен път го заливам с порой от червени лалета. Само че... вместо цветята, които си представих, той получава купчина деформирани, раздърпани и парцаливи червени петна, от които стърчат криви зелени стъбла. Това е най-ужасният букет, който някога съм създавала — прилича на рисунка на алкохолик, страдащ от паркинсон.

Той се извърща и ми хвърля поглед, изпълнен със загриженост. Джуд се възползва от краткото прекъсване и заявява:

— Вижте, мисля да... изчезвам. И така, Майлс...

Гипсът му се докосва до дланта на Майлс в нещо средно между плясване и ръкостискане.

— А, Евър...

Обръща се и погледът му се спира върху мен в продължение на няколко дълги секунди. Напълно достатъчни, за да започна нервно да се въртя; напълно достатъчни, за да привлекат вниманието на всички останали. Питам се дали не го прави нарочно, с цел Деймън да разбере, че съм се обърнала за помощ не към него, а към Джуд? Или пък наистина не може изобщо да лъже и в момента прави отчаян опит да скрие общата ни тайна.

А след това прехвърля вниманието си към Деймън и двамата си разменят тежки, многозначителни погледи, които не мога да разгадая. Обръща се едва когато Майлс му показва с жест, че ще го съпроводи до входната врата.

И това е напълно достатъчно да ме убеди да постъпя правилно. Да спра да отблъсквам Деймън, да си призная всичко и най-накрая да приема помощта, която ми предлага.

Обръщам се към него, стисвам ръката му и търся погледа му. Готова съм да му разкажа цялата отворотителна история, но думите замират на устните ми. Гърлото ми е толкова свито, че не мога да дишам. И признанието ми се превръща в пристъп на задух, придружен от кашлица, плюене и силно изчервяване.

Когато Деймън ме прегръща и ме пита дали съм добре, едва се сдържам да не го отблъсна. Все пак успявам, макар да се налага да призова на помощ цялата си сила. Свеждам глава, затварям очи и чакам пристъпът да премине. Разбрала съм, че вече не се контролирам — нито себе си, нито ситуацията, нищо. Чудовището се надига, вече напълно разбудено. То няма да позволи на Деймън да застане между мен и Роман.

Майлс затваря вратата след Джуд и се обръща към нас, като поклаща глава и въздъхва:

— Не-е, това изобщо не беше неловко. Ама хич!

Аз бръквам в чантата си и трескаво започвам да ровя из нея. Малката част от съзнанието ми, която все още може да разсъждава разумно, знае какво трябва да направя. Наясно е, че трябва да му връча прощалния подарък и да се разкарам оттук, преди да е станало прекалено късно. Преди странната магия напълно да ме завладее и да ме принуди да сторя нещо, за което със сигурност ще съжалявам. Защото Роман се приближава. *Усещам го.* И наистина трябва да се махна оттук, докато все още мога.

— Няма да оставаме дълго. Само исках да ти дам това.

Надявам се да не забележи треперенето на ръцете ми, когато му подавам подвързания с кожа дневник, който му купих. Съсредоточавам се в усилието да дишам бавно и дълбоко, решена да озаптя чудовището и да не му позволя да изскочи. Наблюдавам го, докато прокарва длан по подвързията и грапавата хартия на страниците. Опитвам се да прогоня нервността поне от гласа си:

— Знам, че вероятно ще опишеш в блога си цялото пътуване, но реших, че ако нямаш достъп до интернет или пък е нещо прекалено лично, може да го записваш тук.

Майлс се усмихва широко:

— Първо ми организираш купон, а сега и подарък? Направо ще ме разглезиш, Евър!

Но макар да му отвърщам с усмивка, всъщност изобщо не чувам думите му, нито разбирам значението им. Не обръщам внимание на абсолютно нищо друго... освен че Роман е тук.

В мига, в който го съзирам, натрапникът, когото и без това едва удържах, нахлува в мен и ме завладява. За част от секундата успява да потуши и малката искрица съзнание, която ми е останала, и моментално я замества с настойчив ритъм — сякаш барабани бият в цялото ми тяло — който става все по-силен и по-нетърпелив.

Ритъм, който няма да спре, преди аз и Роман да се слеем в едно.

Ръцете на Деймън ме притискат по-силно. Усетил е промяната в енергията ми и очевидно се тревожи. Застинал е напрегнато, готов веднага да реагира. Първо Миса, а после Марко и Рейф се сбогуват с Майлс. Хевън, облечена в лилава кадифена рокля, която подчертава блясъка на бледата ѝ идеална кожа, внимателно наблюдава отстрани. Блестящите ѝ очи се впиват в мен, а покритите ѝ с пръстени ръце заплашително потропват на кръста ѝ. Сигурна съм, че ако все още можех да видя аурата ѝ, щях да се сблъскам със стена от най-яркото и наситено червено, което съществува.

Не че ми е необходимо да разчитам енергията ѝ, за да разбере как се чувства или какво мисли. Сега тя е точно като мен — безсмъртна с ограничено зрение — вижда само едно нещо, има само една цел: Роман. Готова е на всичко, за да предяви и защити правата върху територията си.

Оглежда ме от глава до пети — бързо и надменно. Толкова е сигурна в силите си, толкова е самоуверена заради новопридобитите си способности, че присъдата е мигновена и жестока: не си заслужава да си губи времето с мен.

Тя се навежда към Майлс и леко го прегръща, след което бързо се отдръпва, когато Роман го сграбчва в една от онези кратки мъжки прегръдки и го потупва по гърба. С ръка все още на рамото му, той му напомня:

— И не забравяй: минаваш по Понте Векио, продължаваш по същата уличка, завиваш вляво, после още веднъж — пак вляво. Не можеш да я пропуснеш — голяма червена врата, пада се третата вдясно.

Очите му започват да блестят. Светват още по-силно, когато се обръща към Деймън и вижда как кръвта се оттегля от лицето му.

— Определено си струва разкарването, приятелче — можеш да ми вярваш! — Добавя, отново насочил вниманието си към Майлс. — По дяволите, питай Деймън! Хей, какво ще кажеш? Нали си струва? Сигурен съм, че знаеш за какво говоря!

Деймън отвърща на погледа му с присвити очи и стиснати зъби. Личи си, че се бори да запази спокойствие.

— Не мисля така.

Роман обаче само накланя глава и притваря леко клепачи, сякаш му намига, след което превключва на кокни жаргон с тежък акцент:

— Сигурен ли си за т'ва, брат? Щот да пукна, ако не съм, та виждал там преди!

— Съмнявам се — отвърща твърдо Деймън.

Думите му отекват като нещо окончателно и неподлежащо на съмнение, а погледът му е предизвикателен. Роман обаче само се размива и вдига ръце, сякаш се предава. После се обръща към мен:

— Евър.

И това е напълно достатъчно. Просто произнася името ми и аз се разтапям.

Разтапям се и се разтичам, напълно податлива и готова да го последвам, накъдето и да ме поведе.

Тръгвам към него, подмамена от стоманеносиния му поглед. С всяка стъпка все повече се приближавам към образите, които един по един изникват в ума му — онези, които е подготвил за мен. Образи,

които преди биха ме отвратили и биха предизвикали у мен желание да го фрасна в най-слабата му чакра, за да се приключи с всичко. Но не и сега.

Сега оставам без дъх. Вбесявам се, че не мога да стигна при него достатъчно бързо.

Деймън се пресяга към мен — и наум, и физически — опитва се да ми изпрати послание, да ме издърпа обратно при себе си, но се оказва безсилен да го стори. Няма полза, мислите му са заглушени и объркани, нищо не се разбира. Просто безсмислена поредица от думи, от които изобщо не се интересувам.

Роман е единственото нещо, което в момента има значение за мен.

Той е слънцето, луната и звездите... той е всичко. Целият ми свят щастливо се завърта около него.

Правя още една крачка. Ръцете ми треперят, цялото ми тяло гори. Копнея за прегръдката му и хладния му допир. Вече не ме интересува кой ще ни види, какво ще си помислят останалите... Единственото, което искам, е да нахраня гладното чудовище, което ръмжи в мен.

Точно когато се каня да го направя обаче — когато решавам наистина да се хвърля напред, към него — той ме подминава плавно и уверено и се насочва към колата си. Остава ме разтреперана, объркана, без дъх и с крака, които всеки миг ще се подкосят. Майлс стои до мен и се чуди какво да предприеме, а Деймън наблюдава загрижено сцената.

Усещам, че му се налага да призове цялата си воля, за да върне нещата в нормалното им русло — поне докато Майлс е тук, поне привидно. Използва темата, която обсъждахме преди:

— Вкусът на Роман по отношение на изкуството е меко казано... скучен. Придържай се към списъка, който ти дадох — и няма да сбъркаш.

Лицето му изглежда спокойно и безизразно, но за мен е ясно, че това е твърде далеч от истината. Енергията, която се излъчва от него, разкрива нещо съвсем различно.

Иска ми се да съм загрижена, както би следвало — така както и ще стане, когато в крайна сметка този пулс започне да отслабва и ме застигнат последствията от стореното току-що. Само че този ужасяващ момент е нещо твърде далеч в бъдещето. А точно в този миг, сега, единственото, за което мисля, е *той*.

Къде отива.

Дали тя е с него.

И как да ги спра.

Майлс явно иска да изглади нещата и да приключи с този разговор, защото заявява:

— Добре, разбрахме се по този въпрос. А сега какво ще кажете да отидем при останалите? Купонът продължава да тече. Приятелите ми от трупата са в стаята за игри, след малко ще представим най-интересните части от „Лак за коса“.

Деймън понечва да поклати отрицателно глава, но аз го изпреварвам. Не че кой знае колко искам да участвам в мюзикъл (и дори да го слушам — ако има как да избегна мъчението), но се налага да остана тук. Тук, в тази къща, където е безопасно. Ако изляза навън, ще тръгна след него, а след това няма да има връщане назад.

Освен това ми трябва нещо, с което да се разсея. Не мога да понеса въпросителния поглед на Деймън, нито нараненото му изражение. Трябва ми известно време, за да се успокоя и съсредоточа, така че да мога впоследствие да му разкрия странната и ужасна истина за случващото се с мен.

Затова за момента стисвам ръката му и го повеждам нагоре по стълбите. Надявам се енергийният воал, който трепти помежду ни, да прикрие лепкавата ми влажна кожа.

Когато влизам при останалите в стаята за игри, на лицето ми има усмивка, а ръката, с която им махвам, не трепери. Припомнила съм си основната тайна на добрата актьорска игра: всичко е маска... изграждането на образа от нищото... повтарянето на една и съща лъжа, докато сам си повярваш напълно — тогава и публиката ще я възприеме като реалност.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Деймън, аз...

Опитвам се да му кажа. Опитвам се насила да изкарам думите от себе си, но те отказват да излязат. Гърлото ми е пресъхнало и свито, гърдите ми горят. Звярът сякаш е заподозрян плановете ми и се бори да ми попречи.

Деймън ме поглежда, очевидно загрижен.

— Хайде... хайде да отидем в Съмърленд — изграчвам и сама се удивявам, че съм успяла да произнеса нещо. — Да се върнем във Версай.

Кимам нервно и се извивам на седалката, докато заставам изцяло лице в лице с него. Очите ми го умоляват да се съгласи.

— Сега ли?!

Той спира на един светофар и ме поглежда с присвити очи и сбърчено чело: сигурни белези, че съм подложена на внимателен оглед.

Стисвам устни и свивам рамене. Старая се да изглеждам спокойна и равнодушна, сякаш резултатите не ме засягат. Истината обаче е съвсем друга. Всъщност бях нервна и като на тръни от момента, в който стигнахме дома на Майлс, до мига, когато го напуснахме. А единственото нещо, което може да ме успокои и излекува в момента — единственото, което може да ми помогне да се доверя на Деймън и да го помоля за помощта му — е да се добера до Съмърленд по възможно най-бързия начин. Тук, на земята, вече не мога да се контролирам. Не съм господарка на себе си.

— Смятах, че там ти харесва — отбелязвам, като същевременно внимателно избягвам очите му. — Все пак именно ти го създаде.

Той кимва. Само че жестът му предполага, че не просто се бори да запази спокойствие, но и се опитва да скрие какво мисли. И истината е, че не мога да го понеса. Наистина не издържам. Искам просто да отида — и то веднага. Преди онзи странен натрапник да ме превземе напълно.

— Наистина ми харесва — отвръща ми той с нисък, премерен глас. — Както отбеляза, аз съм създателят му. Но макар да съм доволен, че ти харесва, също така съм и притеснен.

Издихвам косата от челото си и скръствам ръце пред гърдите си — въобще правя всичко възможно да му стане пределно ясно, че съм изнервена. Наистина нямам повече време за губене тук.

— Евър, аз...

Той се протяга към мен, но аз се сгърчвам и бързо се отдръпвам. Още един симптом на ужасната ми зависимост — и отново напълно несъзнателен и неволен. Именно това е причината да искам да се махна оттук — и то наистина бързо.

Той поклаща глава и решава да опита отново. Погледът му е дълбок и много тъжен, когато ме пита:

— Какво се случва с теб? Напоследък не си на себе си. А и сега, когато бяхме у Майлс... — Той проверява движението през рамо и бързо сменя платната. — Ами, ужасно ми е неприятно да го кажа, но в мига, в който видя Джуд, ти... енергията ти определено се промени, и то драстично. А после дойде и Роман и тогава...

Той преглъща мъчително и стисва зъби. Отнема му известно време, преди да успее да се вземе в ръце и да довърши:

— Евър, какво става?

Свеждам глава. Очите ми започват ужасно да парят, когато отново се опитвам да му кажа. Само че не мога, магията не ми позволява. Тогава решавам вместо обяснение да се скарам с него. Сигурна съм, че чудовището няма да има нищо против — а аз съм готова на абсолютно всичко, стига да го убедя да ме последва и да се махнем оттук веднага.

— Това е смешно! — възкликвам и моментално се намразвам за думите си, но нямам друг избор. — Наистина! Не мога да повярвам, че го казваш. Ако случайно не си забелязал, мечтаното ми лято — да се пека на плажа с теб всеки ден — изобщо не се развива според плановете. А и няма изгледи да се сбъдне скоро. Много съжалявам, че искам да се възползвам от малкото случаи, когато мога да отскоча до Съмърленд и да се позабавлявам!

Поклащам глава и се обръщам настрана. Стисвам още по-плътно ръце пред гърдите си — не от яд, разбира се, просто трябва да скрия, че треперят ужасно. Зная, че не е честно да говоря така и да се държа

като капризно и неразумно дете, но ако успея да го накарам да дойде с мен, ако сме там, ще съм в състояние да му обясня всичко.

Осъзнавам тежестта на погледа му върху лицето си, а също и че наблюдава появилите се под очите ми тъмни кръгове, акнето, избило на брадичката ми, начина, по който дрехите висят отпуснати на гърба ми — загубих твърде много тегло. Чуди се от какво са предизвикани всички тези промени и защо се провалям в абсолютно всичко. Толкова искрено е загрижен за мен, че сърцето ми се къса да го гледам.

А когато присвива очи още повече, разбирам, че се опитва да ме достигне по телепатичен път и да разговаря с мен по начина, който вече е невъзможен — или поне не тук.

Затова се обръщам и притискам лице към прозореца. Отчаяна съм, но трябва да издигна щита си и да не му позволявам да разбере, че вече не го чувам. Вече нямам достъп до мислите му, до енергията му. Не усещам дори горещия трепет, който преди ми носеше докосването му.

Всичко това го няма. Изчезнало е напълно. Унищожено. Отне ми го ужасното чудовище в мен.

Но това е вярно само тук. В Съмърленд ще бъде спокойна, с чиста кожа — точно както предишната Евър. И когато сме заедно, ще бъдем всичко един за друг — така както би трябвало да бъде.

— Просто ела с мен! — умолявам го с отслабнал, дрезгав глас. — Ще ти обясня, но там, не тук. Моля те!

Той ме поглежда и въздъхва, разкъсван между желанието да изпълни молбата ми и необходимостта да стори онова, което смята за най-правилно.

— Не — отвърща накрая толкова недвусмислено, просто и ясно, и разбирам, че няма смисъл да споря повече.

Не мога да сбъркам значението на думите му.

Той не отхвърля само Съмърленд. Току-що каза „не“ и на мен. „Не“ — на единственото нещо, от което наистина имам нужда.

После поклаща глава и добавя:

— Съжалявам, Евър, наистина, но... не. Няма да ходим там. Смятам, че е най-добре да се приберем, да се върнем у нас, да седнем и да си поговорим надълго и нашироко, да ми разкажеш какво точно става с теб.

Седя до него с празен, невиждащ поглед и хлътнали очи, покрито с пъпки лице, нервна и почти трескава. Едва успявам да се сдържам, почти не съм в състояние да изтърпя дългия списък с притеснения, които изрежда. Че не съм на себе си напоследък. Дори не *приличам* на себе си. Променила съм се във всеки един смисъл на думата, като външност, като форма, като усещане... и нито една от тези промени не е хубава.

Но всъщност тези думи просто прелитат покрай мен като далечно и неясно бръмчене. Аз отивам в Съмърленд със или без него. Не става въпрос за избор, защото нямам такъв.

— Пиеш ли си еликсира? Трябва ли ти още? Евър, *моля те!* Говори с мен, кажи ми какво става!

Затварям очи и поклащам глава. Примигвам няколко пъти, за да спра сълзите. Не съм в състояние да говоря, да му обясня, че не мога да спра това, този влак. Вече не аз съм машинистът.

Той присвива очи и прави последен опит да ме достигне по телепатичен път, но не успява. Няма смисъл. Колкото и да опитвам, не мога да разчета съобщението му. Системата ми не работи. Развалила се е напълно.

— Вече дори не можеш да ме чуеш, нали?

Той спира на една ярко осветена пешеходна пътека и отново се протяга към мен. Обаче аз — поне това ми остана — все още мога да използвам краката си, затова моментално изскачам от колата. Толкова силно съм се обгърнала с ръце, че те изтръпват. Пръстите ми потрепват конвулсивно, кръвта ми, цялото ми тяло сякаш тупти. Знам, че ако не се махна оттук по възможно най-бързия начин, няма да имам избор — ще хукна да го търся. *Роман*. Никакъв избор.

— Виж — прошепвам с треперещ глас, който дори аз самата едва чувам.

Само че наистина трябва да разреши този проблем, и то веднага. Всичко се държи на тънка като косъм нишка, а тя е опъната до краен предел. Повече нямам време за губене.

— Ще ти обясня, когато отидем там. Кълна се, ще го направя! Просто наистина трябва... да бъде там... *не мога тук*. И така — идваш или не?

Стисвам зъби, защото в противен случай те ще започнат да тракат, а устните ми треперят толкова силно, че няма начин той да не

забележи.

Той преглъща мъчително, а очите му се спират върху мен, изпълнени с тъга. Огромно усилие му е необходимо да произнесе думата:

— Не.

Казва го толкова тихо, че едва го чувам. После повтаря по-силно:

— По-добре да остана тук и да ти помогна.

Поглеждам го и продължавам да го гледам толкова дълго, колкото успявам да издържа — което за съжаление изобщо не е много. Всъщност силно искам да се кача обратно в топлата му кола и да го прегърна — така както правех преди. Да почувствам ръцете му около тялото си, да се предам на ласкавата топлина и трепета от прегръдката му и да призная всичките си грехове. Да се пречистя. За съжаление обаче това чувство принадлежи на една твърде малка част от мен — на онази миниатюрна искрица здрав разум, която много бързо бива смазана от другата, мрачната част от мен. Онази, която предпочита най-черните, отровни и забранени плодове.

Затова кимвам леко. Последното нещо, което виждам, преди да затворя очи, е изуменият му поглед. След това вече няма значение, защото си представям портала. И когато пристъпвам през бляскавия великолепен воал, все така, без да отварям очи и без да се обръщам, измърморвам:

— Ами, добре... явно ще трябва да отида сама в такъв случай.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Приземявам се на задните си части и леко отскачам. Озовала съм се точно пред копието на онзи прекрасен дворец от осемнайсети век — дома на френското кралско семейство. Само че сега не влизам в него. Макар че го молих да дойда на това място, не мога да понеса мисълта да се разхождам вътре без Деймън. Това е *нашето* място. Нещо, което споделяме само ние двамата и в което живеят някои от най-скъпите ми спомени. Просто няма начин да вляза без него.

Изправям се на крака и се изтупвам, след което се оглеждам и се опитвам да установя местоположението си. Мога, разбира се, да си представя някое място — и веднага ще се озова там, но предпочитам да вървя. Предпочитам да се разходя бавно и мързеливо и да се наслажда на ходенето. Да се порадвам, че съм се освободила от чудовището, макар да подозирам, че то се е оттеглило някъде и търпеливо изчаква, докато се върна. Сега обаче съм решила да изпитам напълно чудесното чувство на облекчение от отсъствието му — дори да е само за кратко.

Повдигам ръце пред себе си и ги размахвам в трептящата и проблясваща омара, която се излъчва от всичко тук. Тя сякаш идва едновременно отвсякъде и отникъде. Чувствам се приятно отпусната и успокоена от хладния въздух, който нежно гали кожата ми. Вярвам, че накрая ще се озова на някое прекрасно място — някъде, където наистина искам да бъда. В това се състои прелестта на Съмърленд — всички пътища водят към нещо хубаво.

Спирам за кратко край потока с цветовете на дъгата, който прекосява просторното ароматно поле, и проявявам малко ръчно огледало, за да проверя набързо външния си вид. Изпитвам облекчение: очите ми са отново светлосини и чисти, косата ми блести, лъскава и тежка, в онзи нюанс на златно русо, който е обичаен за нея, а кожата ми на практика няма видими пори и е напълно чиста. Пъпките по брадичката и тъмните кръгове под очите ми са изчезнали напълно и без следа. Искан ми си Деймън да можеше да ме види сега, когато

изглеждам като старото си „аз“. Тъжно ми е, че последният му спомен ще бъде от онова чудовищно създание — звяра, който създадох сама. Ах, ако само се бе съгласил да дойде, щях да му обясня всичко.

Скитам се сред полето от пулсиращи дървета и танцуващи цветя, чиято миризма ме преследва чак докато стигам познатия асфалтиран път — същия, който води до града и Великите храмове на познанието. Решавам още веднъж да си опитам късмета в тях. И макар последния път, когато бях тук, изобщо да не ми помогнаха, днес е нов ден. И аз съм нова и възстановена — по много причини, смятам, че днес е различно.

Минавам покрай няколко бутика за маркови дрехи, едно кино и фризьорски салон. Когато стигам художествената галерия, пресичам улицата и подминавам един продавач на свещи, цветя и малки дървени играчки. Промъквам се из тълпа заети със своите задачи хора, интересна смесица от живи и мъртви. Накрая стигам до пустата алея, водеща до тихия булевард, по който стигам до познатото стълбище. Изкатервам се бързо по него с прикован във внушителната порта поглед. Има още една стъпка, която трябва да предприема.

Стоя пред сградата и оглеждам изтънчените барелефи, величествените колони и огромния наклонен покрив — храмът, построен изцяло от любов, знание и всичко добро, което може да си представи човек. Очаквам обичайния проблясък на сменящи се образи. Появата на Партенона, който да се прелее в Тадж Махал, после в Храма на лотоса, Пирамидите в Гиза и така нататък — най-прекрасните и свещени места на хората, които да се смесят, без да личи къде свършва едното и къде започва другото, да променят формата си и да продължат да се преобразяват в следващото. Само че това не се случва. Не виждам нищо такова. Пред мен все така стои само величественото мраморно здание, което съзрях при пристигането си. Образите, които са задължително условие, за да вляза, остават невидими за мен.

Вече съм в *черния* списък.

Заклеймена като непригодна и нежелана.

Отказан ми е достъп до единственото място, което би могло да ми помогне да оправя кашата, в която се намирам.

Опитвам се да изхитрувам. Повтарям образите в последователността, която си спомням — но Храмовете не се оставят

да ги излъжа. Няма как да бъдат заблудени от нищожество като мен.

Падам на колене на стъпалата и заравям лице в шепите си. Не мога да повярвам в какво съм се превърнала, колко ниско съм паднала. Чудя се дали това е дъното. Не мога да си представя, че има нещо по-лошо от това да си отхвърлен от Съмърленд и да се превърнеш в парий за това място.

— Извинете!

Дръпвам се встрани и прибирам краката си, като се питам защо госпожица Маркови Ботуши просто не ме заобиколи. Вярно, че съм висока метър и седемдесет, но не заемам чак толкова място, че да не може да мине.

Лицето ми все още е скрито в дланите — наистина не искам да бъда виждана от въпросната по-висшестояща персона, на която не е отказан достъп до Великите храмове на Съмърленд — когато чувам:

— Почакай малко... *Евър?*

Замръзвам. Този глас ми е познат. Дори прекалено.

— Евър... наистина ли си *ти?*

Бавно повдигам глава. Нямам никакво желание да срещна погледа на Ава. Достатъчно е само да я погледна, да мерна дори за кратко гъстата ѝ кестенява коса и огромните кафяви очи — и в мен започва да се надига някакво усещане... нещо се размърдва в периферията на съзнанието ми, макар да не мога да го уловя и разпозная. Не че това има значение. Истината е, че тя е последният човек, когото бих искала да видя точно днес или който и да било друг ден впрочем. И все пак защо тук, защо сега? Нима наказанието ми не е достатъчно сурово и така?

— Опитваш се да се промъкнеш в Храмовете с измама ли? — Оглеждам я сурово, гласът ми е напоен със сарказъм.

Едва след като съм произнесла думите, осъзнавам, че преди няколко минути пробвах да направя именно онова, в което обвинявам нея. Ахвам ужасена. В момента съм паднала толкова ниско, че на практика съм на нейното ниво.

Тя коленичи до мен с наклонена на една страна глава и внимателно ме оглежда, а после пита:

— Евър, добре ли си?

И ми отправя сериозен, напрегнат поглед — сякаш наистина я интересува.

Аз обаче знам истината. Ава я е грижа само за един човек — и това е самата Ава. Според нея никой друг не заслужава усилията. Доказа го, когато заряза Деймън да умре — и то веднага след като ми бе обещала, че ще му помогне.

Отвърщам на погледа ѝ и на свой ред я измервам с очи. Учудващо е, че изобщо не се е променила от времето, преди да избяга с еликсира. От друга страна, тя поначало изглеждаше прекрасно, вероятно не са били необходими кой знае какви подобрения.

— Дали съм *добре*? — повтарям думите ѝ, като се опитвам да възпроизведа и захаросания ѝ тон в стил „ужасно-съм-заг-рижена-за-теб“. — После се ухилвам и отвърщам: — Ами, май, че съм. Предполагам, че наистина съм съвсем, ама съвсем *добре*. Като вземем предвид всичко... Макар със сигурност да не се чувствам и наполовина толкова добре, колкото теб.

— Свивам рамене. — Но в крайна сметка кой може да каже, че е чак толкова добре?

Очите ми обхождат врата ѝ в търсене на издайническа татуировка на Уроборос или някакъв друг белег за новопридобития ѝ статус на зла безсмъртна. Учудвам се, когато виждам, че липсват не само подобни знаци, но и обичайната маса от бляскави, отрупани със скъпоценни камъни проявени бижута. В момента на шията ѝ виси един-единствен необработен цитрин, закачен на простичка сребърна верижка. Присвивам очи и се опитвам да си спомня какво знам за този камък. Май допринасяше за увеличаване на охолството и радостта от живота... и, ах, да — защитава всичките седем чакри. Е, при това положение изобщо не е странно, че го носи.

Стисвам устни, въздъхвам дълбоко и я стрелвам с такъв поглед, че в нея не би трябвало да са останали никакви съмнения точно как я възприемам:

— Имам предвид, че сега, когато целият свят е в краката ти, едва ли някой се справя по-добре от теб, нали? И така, Ава, кажи ми — какво е *уещането*? Как се чувства новото ти, подобрено „аз“? *Струваше* ли си да предадеш приятелите си за това?

Клепачите ѝ трепват и на лицето ѝ се изписва загриженост:

— Бъркаш, Евър! Това, което си мислиш, изобщо не е вярно!

Изправям се на крака. Цялата съм разтреперана и се чувствам ужасно, но с всички сили се старая да скрия този факт от нея. Искам

по възможно най-бързия начин да я оставя зад гърба си. Не ми се слушат повече лъжи.

— Не съм пила от еликсира, уверявам те... аз само...

Обръщам се рязко с пламнали от гняв очи:

— Направо не вярвам на ушите си! Естествено, че си изпила еликсира! Ехо, та аз се върнах! Виждаш ли? — Подръпвам тениската си и тръсвам глава. — Май нищо не се е развило според плана ни. Не, поправка — не се е развило според *моя* план, защото *твоят* със сигурност е изпълнен. Остави Деймън сам, слаб и беззащитен — точно както си възнамерявала да сториш още от самото начало. Просто го заряза да си лежи там, уязвим, *умиращ*... така че да попадне право в ръцете на Роман! А пък после, сякаш не ти стигаше това, в онази вечер отново се съюзи с него. Хубав чай от беладона бе приготвила на Хевън, няма спор!

Поклащам глава отвратена и млъквам. Чудя се защо изобщо си правя труда да разговарям с нея, защо си губя времето. Тя вече ми отне толкова много. Не би трябвало да ѝ предоставям възможност да ми вземе още нещо.

Тръгвам надолу по стълбите. Краката ми тежат, все едно са от олово или имат собствена воля, и отказват да съдействат на ясните команди, отправени от мозъка ми.

Още се боря с нежеланието им да стъпват един пред друг, когато чувам гласа ѝ:

— Искан ми се да не говориш така. Наистина се надявам да ми дадеш възможност да ти обясня.

Аз обаче само свивам рамене и продължавам по пътя си, като ѝ подвиквам през рамо:

— Е, нали знаеш какво казват хората? Невинаги получаваме онова, което искаме!

Зад гърба ми тя остава неподвижна и безмълвна. Толкова е тиха, че решавам да погледна назад и да разбера какво е намислила. Мускулите ми са стегнати и готови за скок — в случай че планира да ме нападне. С учудване обаче забелязвам, че тя наистина просто си стои неподвижна, с притиснати една в друга длани. Изведнъж се навежда, а устните ѝ произнасят едва чуто:

— *Намасте.* („Покланям се на теб“).

Изчаква секунда-две, след което се обръща с лице към сградата, а зад гърба ѝ аз — зяпнала, с увиснала челюст и без думи — наблюдавам невярващо огромните величествени врати, които се разтварят пред нея и я пропускат да мине.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ей!

Вдигам глава, стресната от факта, че Джуд е застанал до мен. Толкова съм потънала в работата си, че не съм го чула да влиза.

— Как го правиш? — намръщвам се леко и хвърлям бърз поглед към аурата му, която сега блести в мек, приятен нюанс на синьото.

— Как правя кое?

Той се обляга на щанда и ме поглежда отвисоко.

— Как успяваш винаги да се промъкнеш до мен, без да забележа?

Погледът ми спира за миг върху черната му тениска. Гложди ме любопитство каква картинка е избрал днес.

— Какво е това? — Показвам с ръка щампата.

Той затваря очи, повдига ръце пред себе си и се опитва да събере палците и показалците си и по този начин да оформи два кръга. Само че не постига особен успех, така че се отказва и вместо това произнася едно дълбоко гръдно „Ом-м-м-м“. После повдига леко клепачи, вперва поглед в мен и обяснява:

— Този звук олицетворява съществуването — това е звукът на вселената.

Сбърчвам нос. Нямам представа какво има предвид.

— Вселената е съставена от пулсираща трептяща енергия — нали така?

Кимвам леко:

— Така поне съм чувала.

— Така. А пък „Ом“ се смята за звука на тази енергия — звука, който издава тази огромна, велика космическа енергия. Никога ли не си чувала това? Ти изобщо ли не медитираш?

Свивам рамене. Да, наистина — някога медитирах. Също така пречиствах аурата си. Преструвах се, че от петите ми израстват корени, които проникват дълбоко, чак до центъра на земята, както и какви ли не подобни глупости, предназначени да ти внушат, че се чувстваш

добре. Само че вече не го правя. Имам предвид, че... Нямам кой знае каква възможност да си губя времето в упражнения да контролирам дишането си и да бърря мантри, когато целият ми свят се срива.

— Наистина трябва отново да се заемеш с това, сериозно ти казвам. Действително помага да се поддържаш в хармония със себе си и света, а също лекува и...

— А на теб помага ли ти да се излекуваш? — Поглеждам подчертано ръцете му.

Все още обмислям дали да предприема нещо по изпълнението на идеята си от онази вечер. Преценявам възможните „за“ и „против“, но засега не съм стигнала до окончателно решение.

— Имам час при лекаря малко по-късно днес — така че ще разберем съвсем скоро. — Той свива рамене и повдига изразително веждите си: — А като заговорихме за това... — Погледите ни се срещат и в мен се надига едно особено усещане. — Чудех се дали ще имаш нещо против да ме откараш. Бих могъл да се кача на автобуса, но ще трябва да съкратя времето за курса, а бих предпочел да не го правя.

— Курсът? — Някъде в периферията на съзнанието ми се върти смътен спомен, но не мога да се сетя какъв точно.

— Да-а, не се ли сещаш? Провеждам начален курс за развитие на ясновидските способности, с акцент върху усилването на собствените екстрасенски умения, плюс Уика. Не може да си забравила! — Разсмива се от сърце.

Кимам и ставам от стола, за да му го преотстъпя.

— Как върви той, впрочем?

Междувременно заобикалям щанда, така че да може да застане зад него.

— Добре — кима той доволно. — Приятелката ти Онър, изглежда, има талант за тези неща.

Спирам на място и всичко около мен застива. Цялото ми внимание в момента е приковано в него.

— Онър?

Джуд повдига рамене.

— Ами, да, същата. Мислех, че сте приятелки?

Поклащам глава и си припомням какво видях през последния учебен ден — плановете на Онър да спечели надмощие над Стейша и как точно смята да го направи.

— Съученички сме. — Притискам се към стената, за да може да мине край мен. — В действителност не сме приятелки. Вярвай ми, определено има разлика между двете понятия.

Сега е негов ред да спре. Само че спира насред движението си, и то така, че на практика се притиска към мен. Очите му обхождат лицето ми — и както винаги това веднага предизвиква прилив на спокойствие и благодат, който се разлива по цялото ми тяло. Чувствам се по този начин за първи път от... ами, откакто за последен път бях в Съмърленд, което бе преди няколко дни. Впрочем оттогава мисля само за Ава и за това, че някак успя да си проправи път в Храмовете.

Усещането трае едва няколко секунди — той почти веднага се отдръпва от мен и се намества на табуретката — но въздействието на успокояващото му присъствие остава дълго след това.

— Тя или полага изключително много усилия, или има наистина вроден талант за магия — обяснява той, като междувременно грабва кутията с фактурите и неловко започва да рови в нея. — Но тъй като изглежда много целенасочена и упорита, предполагам, че е първото.

Присвивам очи и се опитвам да си припомня какво знам за Онър. То изобщо не е много, като изключим, че е гадже на Крейг, а също така и неособено — доволната „най-вярна приятелка/последователка“ на Стейша.

Чудя се дали да съобщя на Джуд какво видях онзи път, когато надникнах в мислите ѝ... и че намеренията на Онър, независимо от името ѝ, изобщо не са благородни. Обаче, от друга страна, Стейша никога не ми е правила (и на никой друг впрочем) услуги, така че от къде на къде ще се замесвам?

— Добре, кога започва курсът? — питам го, решена да се занимавам само с практически и служебни въпроси.

Междувременно съм се насочила към задната стаичка.

— След един час. Защо? — Поглежда ме той през рамо.

— Ще бъда отзад. Извикай ме, когато ти потрябвам — подвиквам, влизам в стаята и затварям вратата зад гърба си.

Веднага вадя „Книгата на сенките“ от скривалището ѝ и я отварям на старото дървено бюро. Отпускам си няколко секунди, за да се пречистя чрез серия дълбоки, бавни вдишвания, след което се привеждам над нея и прокарам пръсти по изящните златни букви

върху предната корица. Не спирам да се чудя дали наистина трябва да правя това, или е по-добре да се откажа още сега.

Последния път, когато се обърнах към тази книга, събитията изобщо не се развиха добре. А сега, когато знам, че Роман е свързан с нея... Е, вече съм сигурна, че не мога да ѝ имам доверие. Защото, ако той наистина е отговорен за попадането ѝ в ръцете ми, като я чета и използвам, ще стана (за пореден път!) пионка в играта му. От друга страна, ако той има влияние върху тези пожълтели страници, може би в тях е скрита някаква следа, някакъв знак за това как ще свърши играта му. Може би ще разбере как точно възнамерява да спечели.

Възможно е дори — точно както при „Хрониките на Акаша“ в Съмърленд — и тук да е достатъчно да задам правилния въпрос.

Има обаче една основна отлика. „Хрониките на Акаша“ допускат в пределите на храмовете си само онези, които наистина заслужават тази чест, докато за разчитането на „Книгата на сенките“ човек се нуждае единствено от код, последван от кодиран въпрос (за предпочитане римуван).

Затова тихо произнасям стихчето, на което ме научиха Роми и Райни:

Вълшебен свят — и посред него тази книга е сега;
за нея сме избрани ние — и се завръщаме дома.
В мистичното царство ще намерим своето място,
да надникнем в нея и разкрием тайни спящи.

След това трескаво се опитвам да измисля някакъв добър римуван въпрос, с който да разбия кода на Роман. Само че съзнанието ми остава напълно пусто, а „Книгата на сенките“ си седи кротко пред мен и отказва да разкрие тайните си. Не научавам абсолютно нищо ново.

Въздъхвам и се отпускам назад на стола си. Започвам да се въртя на него и да разглеждам стаята. По стената са окачени най-различни картини и тотемни изображения, маски и пана, по лавиците има стотици книги. Това помещение е изпълнено с потенциал, съдържа всички необходими съставки за най-невероятните заклинания, които биха могли да хрумнат на някого. Въпреки това нищо от видяното не

ме вдъхновява, нито ми помага по какъвто и да било начин. А истината е, че нямам повече време за губене. Лятото скоро ще си отиде, а аз трябва да измисля нещо — защото не мога да продължа до безкрайност да избягвам Деймън.

Деймън.

Притискам ръце към лицето си. Няма да позволя на сълзите ми да потекат. Ще ги върна обратно — насила, ако е необходимо.

Не съм го виждала от онзи ден, когато на връщане от партито на Майлс изскочих от колата и отидох в Съмърленд. Не отговарях на обажданията му. Не отварях вратата, когато ми звънеше. Почти не забелязвам безбройните букети от червени лалета, които изпълват стаята ми и в момента. Зная, че не ги заслужавам, не заслужавам него. Не и преди да съм открила разрешението. Трябва да намеря начин да го помоля за помощ, ако трябва, дори да накарам Джуд да го помоли. Всеки път, когато опитвам обаче, звярът се намесва. Отказва да позволи намеса, пречи на всичко, което би могло да застане между Роман и мен.

По-лошото е, че всъщност не времето ми изтича — свършват местата, където бих могла да открия така необходимия ми отговор. Всички търсения на Джуд се увенчаха с неуспех, както и всичко, което опитах досега — пълен провал. А ако мога да съдя по случилото се снощи, проблемът само ще се влошава.

Отворих очите си в притъмнялата стая. Гъстата крайбрежна мъгла не позволяваше дори на най-тънкия лъч лунна светлина да проникне през нея. Въпреки това станах от леглото и се измъкнах от дома си — боса, облечена само в тънката си, почти прозрачна памучна нощница. Посоката бе ясна, целта — също. Бях привлечена към къщата на Роман като сомнамбул — приличах на някоя от твърде пламенните невести на Дракула.

Движех се бързо през тихите пуси улици. Спрях едва когато стигнах пред прозореца му. Сنيших се към земята, пропъльзах до него и надникнах през пролуката в пердетата. Веднага усетих *нейното* присъствие. Сигурна бях, че е там, някъде вътре, и се наслаждава на онова, което ми принадлежи.

Главата ми бе замаяна, мислите ми бяха в пълен хаос, а цялото ми тяло пулсираше, чак до болка, от незадоволените нужди и незаситения глад. Чудовището бушуваше в мен и ме притискаше — да

спра да мисля и да започна да се движа — просто да се хвърля напред, да разбия вратата и да се отърва от нея. Всъщност точно това се канех да направя — да се втурна вътре — когато и тя ме усети. Впусна се към прозореца с леден и твърд поглед, който бе толкова заплашителен, че ми подейства като плесница и поне за кратко ме извади от трансa. Напомни ми коя съм... коя е тя... и какво ще изгубим, ако позволя на звяра да спечели.

И преди да имам време да размисля, се затичах. Тичах с всички сили по целия път до дома и обратно в леглото си, където се проснах потна, трепереща — и започнах да се боря с чудовището, и да се опитвам да изкореня тъмния пламък, надигнал се в мен.

Пламък, който се разгаря все по-силен, по-ярък и по-изискващ с всеки изминал ден.

Огън, който е така ненаситен, че ще погълне всичко по пътя си — и малката искрица разум, която ми остава, крехката ми връзка с бъдещето, което жадувам, и всичко друго, каквото и да е то, застанало като преграда между Роман и мен.

Точно преди да изпадна в унеса, който напоследък приемам за сън, осъзнах най-страшното: че по времето, когато това ще се случи, вече ще съм толкова далеч, все едно ще съм мъртва. И няма да осъзная падението си.

Джуд влиза в стаята и се отпуска на стола. Многозначителното му изражение подчертава, че го прави нарочно — иска да бъде забелязан.

— Как мина? — измърморвам и повдигам глава от бюрото, на което я бях отпуснала през последния час.

Ръцете ми все още се тресат, краката ми треперят, още не мога да преборя съкрушителната нужда, която вече определя всичките ми действия.

— Бих могъл да попитам същото. — Той ме оглежда внимателно. — Някакъв напредък?

Свивам рамене. После простенвам. Това би трябвало да е достатъчно като отговор, поне според мен. Старая се да не помръдвам ръце от скута си, където не може да ги види. Не искам да забележи колко силно треперят.

— Все още ли се опитваш да разбиеш кода?

Стрелвам го с поглед, после затварям очи и поклащам глава. Отказах се от книгата. До този момент използването ѝ само влошаваше нещата.

— И аз не успях да открия нищо, но въпреки това бих се радвал да опитам отново, ако все още искаш помощта ми.

С една дума — да. Наистина искам да ми помогне. Бих приела всяка предложена помощ. Сега обаче чудовището ме е превзело напълно и не позволява на думите да напуснат устните ми. Гърлото ми е свито и пари толкова силно, че само мълчанието го успокоява.

— Нещо римувано ли е? — Джуд отказва да изостави темата.

Поклащам глава. Все още не мога да продумам и дума.

Той обаче само свива рамене. Отказът ми да продължа в тази посока изобщо не го обезкуражава.

— Доста съм добър в напевите... независимо че не звучи особено скромно. Впрочем аз и рецитирам добре — искаш ли да ме чуеш?

Затварям очи. Искам просто да продължи нататък.

— Умно решение — усмихва се той, без изобщо да забелязва какво преживявам в момента.

Преструва се, че изтрива въображаеми капки пот от челото си с превързаната си ръка — което на свой ред ми напомня, че ме помоли да го откарам.

Изправям се, като очаквам да ме последва. Той обаче остава на мястото си и продължава да ме гледа — толкова напрегнато и настойчиво, че успявам само да изграча:

— Какво? Какво има? Да не би Райли да е тук?

Той поклаща глава, при което кичурите му се залюляват покрай лицето и отлитат на гърба му, а срещу мен блясват поразителните му синьо-зелени очи.

— Не съм я виждал от известно време насам — отвърща той с наклонена глава и малко тъжен поглед, прикован в моя. — Признавам, че от време на време се опитвам да я достигна, но не успявам.

После философски свива рамене:

— Предполагам, че не иска да разговаряме повече.

Смръщвам вежди, защото изобщо не съм съгласна с него.

През последните дни Райли ми изпрати твърде много загадъчни послания, така че се съмнявам да е вярно. Определено имам чувството, че много иска да я достигнат и да разговаря.

— Смяташ ли, че евентуално... — млъквам, защото не ми се иска да кажа нещо смешно.

После обаче решавам, че не ми пука. Вече неведнъж съм се правила на глупачка пред Джуд, един път повече или по-малко няма значение.

— Смяташ ли, че е възможно да не може да премине?

Той ме поглежда и сякаш се кани да отговори, но аз повдигам показалец и го спирам:

— Нямам предвид „не може“ в смисъл, че *не е в състояние или не може да открие начин да го направи, а по-скоро...* Не знам, може би просто *не ѝ се позволява да премине?* Може би някой или нещо я спира?

— Възможно е. — Той небрежно свива рамене, но от този жест не успявам да разбера дали наистина е съгласен с мен, или се опитва да ми угоди.

Най-вероятно иска да ми спести неприятния, но невъзможен за отричане факт, че моята призрачна сестричка се е отказала от мен... че е прекалено заета със своя живот след смъртта, за да се занимава с моите проблеми и желания.

— Да се е появявала в сънищата ти напоследък? — добавя той след секунда, а в гласа му чувам нещо повече от любопитство, по-скоро звучи като надежда.

— Не — отвърщам, без изобщо да се поколебая.

Не желая дори да се сецам за онзи обезпокоителен сън, в който Деймън бе хванат в стъкления капан, а Райли стоеше отстрани и ме притискаше да наблюдавам внимателно и да не отклонявам очи дори за миг.

— Искаш ли да опитаме да установим контакт с нея? — поглежда ме с наклонена на една страна глава.

Аз обаче само поклащам глава и въздъхвам. Разбира се, че искам да говоря с нея, наистина много бих искала. Че кой не би желал посещение от сладката си, енергична... мъртва сестричка? Като се има предвид обаче състоянието, в което се намирам, няма начин да го допусна. Дори да можеше да ми помогне, в което сериозно се

съмнявам, не бих понесла да ме види такава. Не искам да разбира какво съм направила и в какво съм се превърнала.

— Аз не... наистина не искам да се занимавам с това точно сега — заявявам, след като съм прочистила гърлото си.

Джуд се обляга назад и качва единия си крак върху другия. Погледът му е непреклонен, почти жесток — и изобщо не се откъсва от моя.

— Какво точно правиш? — пита ме със сбърчено чело, а в гласа му като че ли чувам истинска загриженост. — Напоследък единственото, което те интересува, е работата.

Кракът му се отпуска на пода с глухо тупване, той се привежда към мен и подпира превързаните си ръце на бюрото с думите:

— Осъзнаваш ли изобщо, че е лято? *Лято в Лагуна Бийч*. Половината от населението на страната мечтае за подобна комбинация — а ти въобще не обръщаш внимание. Вярвай ми, ако не бях в това състояние, щях да съм на плажа, да карам сърфа си и да се наслаждавам на всяка секунда! Да не споменаваме — поправи ме, ако греша — че това е първото ти лято тук.

Поемам си дълбоко въздух. Много добре си спомням как посрещнах лятото миналата година: цялата в наранявания, в болница, останала без семейство и понесла на раменете си товара на екстрасенски способности, с които не мога да се справя. Тогава наивно си мислех, че това е възможно най-лошото и ситуацията няма как да стане по-страшна и странна. Всъщност все още ми е трудно да повярвам, че вече мина година, откакто целият ми живот се промени.

— Мога да се оправям сам в магазина. Мога и на лекар да отида сам, на кого му пука дали ще закъснея или не, мътните да го вземат! Моля те, направи услуга сама на себе си и си вземи почивка. Там отвън има цял свят, непознат за теб, който те чака да го изследваш. Просто не е здравословно да се затваряш вътре, когато е лято!

Стоя пред него с треперещи ръце и тяло, накъсано дишане, с две думи — пълна развалина, ходещо олицетворение на нездравословния начин на живот — и отчаяно оглеждам стаята в търсене на изход.

— Евър, добре ли си? — накланя се той към мен.

Поклащам глава. Не съм в състояние да му отвърна, изобщо не мога да говоря. Роман е навън. Усещам, че се приближава. Излязъл е от магазина си и върви по улиците. В момента вече е някъде съвсем

наблизо. И аз знам, че е въпрос на време — може би не повече от минута, най-много две — преди старото ми „аз“ да изчезне напълно, пометено от чудовището, което вилнее в мен.

Стисвам ръба на бюрото. Кокалчетата на ръцете ми изпъкват, почти бели. Отчаяно се мъча да се взема в ръце. Ужасена съм от състоянието си, ужасена съм, че ще бъда видяна — и наистина трябва да се махна оттук, преди да е станало прекалено...

Профучавам от другата страна на бюрото толкова бързо, че стигам до Джуд, преди да успее дори да мигне. Пръстите ми се склучват около сиво-белия гипс, опасващ счупената му ръка — нямам избор, трябва да привлека вниманието му. През скърцащите си зъби успявам да кажа само:

— Ако искаш да те заведа, трябва да тръгнем веднага... това не може да чака!

Той се изправя с известно усилие, а на лицето му се изписва загрижено изражение.

— Евър, не се обиждай, но не искам да се качвам в кола, която ти ще шофираш. Изглеждаш, меко казано... разстроена.

Устните му леко помръдват, сякаш съдържа нещо; в крайна сметка обаче просто поклаща глава и впива невероятните си морскозелени очи в моите. Разбирам, че се опитва да проникне през защитата ми, да установи контакт, но от това няма полза. Невъзможно е, защото аз вече съм изгубена. В момента се давя и съвсем скоро изобщо няма да ме има.

— Наистина смятам, че трябва да излезеш и да се разходиш малко на чист въздух, да подишаш малко и да се разсееш. Вярвай ми, направо ще се изумиш от това колко по-добре ще се почувстваш!

Само че, колкото и добре да звучи това, колкото и благородни да са намеренията му, аз знам истината. Знам какво ще се случи. Навън е последното място, на което бих искала да бъда. Защото там е Роман, който се приближава все повече с всяка изминала секунда. А пък и... нямах предвид точно това, когато казах, че трябва да тръгваме. И макар че не съм го обмислила добре, нито съм преценила всички „за“ и „против“ — не че нямах достатъчно възможности, откакто идеята ми хрумна за първи път преди няколко дни — сега няма време за това. Тръгваме двамата, при това веднага. Защото, каквото и да се случи там, би било много по-зле да останем тук.

Сърцето ми се блъска в гърдите, пулсът ми е толкова ускорен, че го усещам като постоянно бучене в ушите си — и всичко това само защото Роман идва към мен. Така че стисвам по-здраво ръката на Джуд и започвам да се моля — независимо че всичко е против мен и че се провалих във всичко останало — този път да успея да се справя.

Надявам се да стигна единственото място, където все още съм себе си.

Срещам тревожния му и объркан поглед. Знам, че ако не го направя много бързо, ще бъде прекалено късно за мен.

За всички ни ще бъде твърде късно.

Защото ще отида при Роман.

И ще бъда с него.

Черната магия ще победи.

Гласът ми, когато се обръщам към него, е дрезгав и треперещ:

— Знам, че молбата ми ще прозвучи откачено, но искам да затвориш очи и да си представиш портал от блещукаща златна светлина, издигащ се точно пред теб. Съсредоточи цялата си сила в това и не задавай въпроси. Просто ми се довери.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Изхвърчаме с препъване от портала — заедно, рамо до рамо. Приземяваме се на прекрасната избуяла трева и веднага скачаме на крака. Аз на секундата се обръщам към Джуд и посочвам ръцете му:

— Виж!

Той поглежда надолу и очите му се разширяват. Мести ги невярващо между мен и голите си, съвсем здрави ръце. Не разбира какво се случва и това му личи.

— Сигурна съм, че докато си изучавал свръхестественото, все някъде се е споменавало за Съмърленд? — питам го с усмивка.

И лицето, и ръцете ми се повдигат... всъщност всичко е приповдигнато и по-леко... освободено от чудовището в мен... дори да е за съвсем кратко.

Той се оглежда край себе си, наднича през проблясващата и трептяща мъгла към пулсиращите дървета, чиито клони са натезали от сочни зрели плодове, докосва ярките разноцветни цветя, които сякаш танцуват в омарата, вглежда се в стремително течащия поток с цветовете на дъгата.

— Това ли е? — На лицето му е изписано благоговение. — Значи наистина съществува?

Кимам леко. Макар да изпитвах опасения дали е правилно да го водя тук, сега те напълно изчезнаха. Това, че идването на Ава се оказа лоша идея, съвсем не значи, че същото ще се случи и при Джуд. Те са напълно различни. Той е различен. Много по-напреднал, отколкото тя някога ще бъде.

— Защо те доведох тук ли? — Разсмивам се, моментално разгадала въпроса, още преди да го е задал.

И му отвърщам наум:

За да те излекувам, разбира се!

Постарavam се, разбира се, да скрия другата, много по-належаща причина — а именно, да излекувам себе си.

Мислите са енергия, — добавям, забелязала изненаданото му изражение. — Можеш да ги усетиш, да ги чуеш — дори да създаваш чрез тях. Ако предпочиташ обаче да се върнем в болницата, с удоволствие ще издигна портала отново и ще...

Той ме поглежда и отваря уста да отговори. Почти веднага обаче променя намеренията си и решава вместо това да си помисли отговора. Първо затваря очи, сякаш се опитва да се съсредоточи, но осъзнава, че тук всичко е пределно лесно и става без усилия. Така че просто ме поглежда право в очите, а думите прелитат директно от неговия ум в моя:

Не мога да повярвам, че чака толкова време, преди да ме доведеш. И нарочно си ме оставила да страдам така, а си могла да ми го спестиш!

Разсмивам се и кимам в съгласие. Разбира се, наясно съм, че най-добрият начин да го компенсирам е да му покажа какво друго е възможно тук.

— Затвори очи — нареждам му и се изчервявам, когато той се подчинява, без да се поколебае дори за миг — толкова пълно доверие ми има в момента. — Сега си намисли нещо, което желаш. Може да бъде всичко, каквото и да е, само трябва да си сигурен, че наистина го искаш, защото след миг то ще е твое. Готов ли си?

Едва съм успяла да завърша, когато се озовавам седнала на невероятен плаж, покрит с фин розов пясък, и загледана в прекрасен син океан, в който Джуд гребе върху дъската си и гони най-красивите възможни вълни.

— Видя ли това? — подвиква ми той след поредната вълна и се втурва още по-навътре. — Удивително! Просто не е за вярване! Сигурна ли си, че не сънувам?

Усмиввам се, защото още ясно си спомням първото си пътуване до Съмърленд и колко бях очарована. Всъщност няма значение колко пъти се връщам — усещането да проявяваш в такива мащаби е наистина чудесно, истинско вълшебство.

— Не сънуваш — уверявам го с усмивка, а той започва да се приближава към брега.

Изправя се пред мен, а аз мързеливо наблюдавам капките солена вода, които се стичат от косата му надолу по гърдите и изчезват под ластика на сиво-черните му шорти. Изведнъж ме завладява

спокойствие — онова нежно, умиротворяващо и кротко чувство, което винаги изпитвам в близост до него. Бързо отклонявам поглед и подхвърлям:

— Вярвай ми, това е много по-хубаво от сън.

Всъщност си мисля, че напоследък повечето ми сънища се превръщат в кошмари и съответно много неща са по-добри от сънищата.

— *Е, какво следва?* — Той пуска дъската за сърф върху пясъка и ми отправя въпросителен поглед.

Свивам рамене: *Това си е твоят момент, така че ти решаваши. Каквото и да пожелаеш да опиташ, аз нямам нищо против.* Опитвам се да се държа като човек, който наистина иска да помогне и да му окаже подкрепа. В действителност, колкото по-дълго остане той, толкова по-добре за мен, защото ще имам извинение да избегна завръщането на земята, където в засада ме чакат всичките ми проблеми.

Той си поема дълбоко въздух и затваря очи. Дъската и плажът изчезват, а вместо тях се появява пистата „Индианаполис Мотор Спидуей“. Джуд кара болида си с почти свръхзвукова скорост, а аз седя на трибуните високо над него и (малко вяло) го аплодирам. Точно когато си мисля, че няма да издържа още една монотонна обиколка, сцената отново се променя. Озоваваме се седнали в очарователно кафене на пристанището на Сидни, от което се разкрива великолепна гледка към моста, водата и сградата на операта зад тях. Той повдига чашата си към мен, а аз го закачам:

— Не мислех, че си падаш по автомобилни състезания.

Джуд свива рамене:

— Не съм кой знае какъв фен. Но пък смятам, че всяко нещо трябва да се опита, ако ти се удаде възможност. Не си ли съгласна?

Отпивам от газираната си вода и смръщвам лице, защото е прекалено сладка. Определено предпочитам леко горчивия вкус на еликсира. В следващия миг проблясващите австралийски води са заменени от обширни поля с лалета, вятърни мелници и канали — гледка, която може да означава само едно.

— *Амстердам?* — задъхвам се леко.

Думата потрепва в гърлото ми. През ума ми като светкавица се стрелват образи от споделеното ни минало — от времето, когато той е

бил Бастиан де Коол, а аз — неговата муза. Не мога да не се запитам дали и той по някакъв начин не усеща тази връзка. Сега, когато сме тук, тези далечни спомени сякаш се връщат, макар при мен в действителност това никога да не се е получавало.

Той свива рамене, учуден от реакцията ми:

— Никога не съм бил там. Помислих си, че може да е забавно. Но ако предпочиташ да проявя някое друго място...

И преди да успея да възразя, да му кажа да се наслаждава на тази фантазия толкова дълго, колкото желае, се оказвам в гондола, плаваща по каналите на Венеция. Облечена съм в пищна рокля в бледорозово и кремаво, а на врата ми проблесват няколко тежки огърлици. Изтегнала съм се на купчина възглавници от тъмночервено кадифе и наблюдавам великолепните сгради, покрай които преминаваме. От време на време хвърлям поглед и към Джуд, който сега носи типичните за гондолиер дрехи — черни панталони, раирана риза и сламена шапка — и умело направлява гондолата по спокойните водни улици.

— Ей, много си добър в това! — размивам се.

Наистина искам да забравим странното ми поведение преди малко, когато бяхме в Холандия. Най-добре е да се съсредоточим в настоящето. Именно това и правя — затварям очи и добавям съвсем лекичък бриз — намек за вятър, който обаче се оказва достатъчно силен, за да изпрати шапката му право във водата.

— Това е толкова естествено — промълвява той леко замислено и моментално проявява нова шапка върху главата си. — Сигурно съм бил лодкар в някой от предишните си животи, може би имам несвършена работа зад гърба си.

После спира и се обляга на греблото за малко.

— Имам предвид, че ако наистина се раждаме, за да поправим грешките от миналото си и да се придвижим по-близо до просветлението, тогава може би някога... много отдавна, вероятно... съм карал в гондолата си някоя прекрасна девойка като теб и толкова съм се разсеял от красотата ѝ, че сме паднали в канала и някой се е удавил.

— Кой се е удавил? — го питам с глас, внезапно станал нервен и дрезгав.

Въпросът прозвучава сериозно — много по-сериозно, отколкото възнамерявах.

— Аз — въздъхва той драматично и после през смях добавя: — Че кой друг? Красавицата, както изглежда, била спасена своевременно от висок, мургав и красив благородник с високо потекло и несравнимо богатство, който — както често се случва — случайно минавал наблизко със своята много по-голяма лодка. И така, той бързо я издърпал на борда, помогнал ѝ да се подсуши и я стоплил. Пфу, като се замисля, вероятно дори я е съживил с перфектно изпълнено дишане уста в уста. После я засипал не само с проявите си на внимание, но и с купища един от друг по-скъпи подаръци. Така че в крайна сметка тя спряла да се прави на труднодостъпна и се съгласила да се омъжи за него. И знаеш ли как свършва тази история?

Поклащам глава отрицателно. Гърлото ми се е свило и пари. Не съм в състояние да говоря. Наясно съм, че възприема тази измислица като безобидна приказка. Не мога обаче да се отърся от усещането, че точно тази конкретна приказка е много по-близо до истината, отколкото той предполага.

— Ами, те двамата живели дълго и охолно и били много, много щастливи. Доживели до дълбоки старини и след смъртта си се преродили, за да могат да се насладят на удоволствието да се открият отново и пак да изживеят историята.

— А гондолиерът? Какво станало с него... с теб? — питам го, без да съм напълно сигурна, че искам да чуя отговора. — Предполагам, че има някаква награда, когато си помогнал на някого да се събере с духовната си половинка?

Той свива рамене и отклонява погледа си, като се прави, че е много зает с управлението на гондолата.

— Гондолиерът е обречен да повтаря една и съща покъртителна и бъдеща съжаление съдба — винаги да копнее за нещо, което принадлежи на друг. Един и същи сценарий, с различни декори, време и място. Това е историята на живота ми... или на *животите* ми, както може би ще се окаже.

Макар че се размива, определено не усещам покана да се присъединя към смеха му. Той е самотен, неприветлив, прекалено натезжал от истини, че да остави пространство за действителен хумор. Кратката история, която съчини, е толкова близо до истината за него и мен, че дори не мога да отрека. Нямам сили да говоря.

Погледът ми се плъзва уплашено по него. Чудя се дали трябва да му разкажа за себе си... за нас... само че с какво би ни помогнало това? Може би Деймън бе прав, когато каза, че не ни е писано да си спомняме предишните си животи и не ни е дадено да ги разчитаме като отворена книга. Всеки от нас си носи кармата, има си собствени препятствия, които да преодолява, а пък аз — независимо дали ми харесва или не — явно съм една от пречките по пътя на Джуд.

Прочиствам си гърлото, най-сетне взела решение. Смятам да сложа точка на този разговор и да се насоча към третата причина за идването ни тук. Онази, за която изобщо не се бях сетила до този миг. Надявам се и двамата да можем да извлечем полза от това, а не да правя поредната грандиозна грешка.

— Какво ще кажеш да зарежем това място? Има още нещо, което искам да ти покажа.

— Място, което е по-добро от това тук? — Той измъква греблото от водата и го размахва щастливо над главата си.

Кимам леко, затварям очи и бързо ни връщам на обширното ароматно поле. Джуд се приземява, облечен отново в старите си избелели дънки, тениска с щампа на мантрата „Ом“ и чехли. Моята разкошна рокля също изчезва, заменена от съвсем къси дънкови панталонки, потник и сандали.

Тръгваме покрай потока, после по асфалтовия път, минаваме по алеята и накрая поемаме по булеварда, който ни отвежда до Великите зали на познанието.

Обръщам се към него и заявявам:

— Трябва да ти призная нещо.

Той повдига вежди в израз на очакване.

— Н-не... не те доведох тук само за да те излекувам.

Той спира за миг и ме поглежда особено. Аз също млъквам. Поемам си дълбоко въздух: това е шансът ми. Тук е единственото място, където бих могла да кажа нещо подобно с изправени рамене и вдигната брадичка.

— Всъщност има нещо, което бих искала да направяш... нещо за мен.

— Добре... — Очите му са нежни и търпеливо ме изчакват да събера сили и да кажа, каквото възнамерявам.

— Разбираш ли, става въпрос за... — Започвам неспокойно да въртя гривната си с кристалната подкова, за да прикрия факта, че не мога да го погледна в очите. — Ами... напоследък магията, за която ти разказах... заклинанието, което направих... се влошава. Когато съм тук, сякаш съм добре. Когато обаче се върна на земята, всичко се разпада. Ставам пълна развалина. Като болест е. Обсебена съм от мисли за Роман. Може и да не си забелязал, но външността ми напоследък отразява вътрешното ми състояние. Отслабвам, не мога да спя и няма как да го избегна. Вкъщи, на земята, изглеждам ужасно. Обаче всеки път, когато се опитам да разкажа на Деймън за това или да го помоля за помощ — по дяволите, дори когато се опитвам да накарам теб да го помолитиш да ми помогне — ами, заклинанието взема надмошцие... черната магия, тя... или може би трябва да кажа чудовището, защото така го наричам напоследък... не ми позволява да говоря. Сякаш не иска да позволи на нищо да застане между мен и Роман. Когато обаче съм тук, в Съмърленд, не може да ме спре. Това е единственото място, където отново мога да бъда себе си. Затова си помислих, че ако те доведе тук, ти би могъл да...

— Добре, а защо просто не взе Деймън със себе си? Не разбирам.

Той леко накланя главата си на една страна и се вглежда в мен.

— Защото не иска да дойде — въздъхвам аз, свела поглед към краката си. — Знае, че нещо не е наред, че имам някакъв проблем, но смята, че просто съм пристрастена към Съмърленд или... или нещо такова — и затова искам да ме придружи. Както и да е — той отказа да дойде с мен, а аз не съм в състояние да му разкрия истината, когато съм там. Кое то пък е причината той да не желае да промени мнението си. И заради това... ами, как да кажа... като че ли отдавна... мина много време, откакто го видях за последно.

Преглъщам мъчително. Гласът ми се пречупва и млъквам, защото разпознавам отчаянието в него.

— Е, и? Каква е моята роля в тази ситуация? — Поглежда ме Джуд. — Искаш да се върна на земята и да му обясня?

— Не — заявявам твърдо и изправям рамене. — Или поне не още. Първо искам да те заведа на едно място... и ако успееш да влезеш вътре...

Поглеждам го решително. Независимо от минималните шансове, все още се надявам, че ще може да го направи.

— Ако успееш, бих искала да потърсиш помощ вместо мен, да откриеш разрешение за моя проблем. Знам, че звучи откачено, но е достатъчно просто да пожелаеш да научиш отговора и той ще ти се разкрие — за каквото и да става въпрос. Бих го направила и сама, ако можех, но... аз... аз вече не съм добре дошла там.

Той ме измерва с поглед, след което кимва и отново тръгва до мен.

— И така, къде е това?

Проследява посоката, в която сочи пръстът ми, и на лицето му се изписва страхопочитание. С впит във величествената сграда пред нас поглед, той прошепва:

— Значи е истина!

Очите му грейват и той хуква нагоре, като прескача по няколко стъпала наведнъж. А аз оставам зад него с увиснала челюст и безпомощно, и недоумяващо гледам как вратите се разтварят пред него. Преди да успее да кажа или да направя нещо, Джуд хлътва вътре и ме оставя сама.

Вратите, които се затръшнаха пред мен, го приветстваха в Храма.

За втори път се смъквам сломена върху мраморните стъпала. Отново съм отхвърлена, заключена отвън. Чудя се колко ли време ще мине, преди той да приключи с онова — каквото и да е то — което възнамерява да прави вътре. Знам, че може да продължи много дълго. Великите храмове на познанието имат прекалено голяма привлекателна сила, за да успее, който и да било — а особено новопокръстен като него — да им устои.

Скачам на крака и се отърсвам. Отказвам да седя отвън и да се правя на губеща — дори и наистина да съм такава. Вместо това решавам да огледам наоколо, да проуча околностите. Когато съм идвала тук досега, винаги е било с определена цел. А и винаги бързах, затова така и не отделих време да се разходя.

Знам, че мога да пътувам, с каквото си поискам — с метро, с автомобил, по дяволите, даже на розов слон мога да се кача, ако пожелаея — тук не съществуват ограничения. Накрая решавам, че предпочитам кон, така че го проявявам. Много прилича на онзи, който

яздих с Деймън, когато за първи път ме подмами тук, само полът му е различен.

Скачам на гърба на кобилата и се намествам на седлото. Прокарвам длан по меката ѝ копринена грива и надолу по врата ѝ. Тихичко и успокоително гукам в ухото ѝ и я подканвам да потегли с нежно смущване в хълбоците. Тя се подчинява и двете се отправяме на бавна мързелива разходка без определена посока и цел. Спомням си, че веднъж близначките ми казаха, че Съмърленд е изграден с помощта на човешките желания. За да *видиш* нещо, да *направиш* нещо, да *получиш*, *изпиташ* или *посетиш* нещо — най-напред трябва да го *пожелаеш*.

Спирам кобилата и затварям очи. Възнамерявам да пожелаая отговорите, които търся.

Само че се оказва, че Съмърленд няма да се поддаде толкова лесно на опита ми за измама. Всъщност не се случва нищо, само превозното ми средство силно се отегчава и ми го показва чрез пръхтене, размахване на опашка и риене с копита в земята. Затова си поемам дълбоко въздух и опитвам нещо друго. Пожелавам да разбера кое от всичките неща тук — от кината, галериите, козметичните и фризьорските салони, големите красиви сгради с историческа и архитектурна стойност... кое е онова, което още не съм видяла, а не бива да пропускам?

Кое е мястото, което наистина искам да видя?

И преди да се усетя, кобилата ме понася в галоп обратно. Гривата ѝ се развява покрай лицето ми, опашката ѝ се размахва, ушите ѝ са притиснати назад към главата. Налага ми се да сграбча и здраво да стисна юздите, ако ми е мил животът. Пейзажът се размазва и слива в многоцветно шумно петно, покрай което профучавам, приведена ниско към гърба ѝ и присвила очи заради вихрушката наоколо. Придвижваме се през непознати за мен територии и за секунди изминаваме огромно разстояние, след което тя рязко спира. Това става толкова неочаквано, че изпускам юздите, прелетявам над главата ѝ и се приземявам в калта.

Кобилата изцвилва високо и се изправя на задните си крака. Размахва копита във въздуха, след което ги отпуска с гръмотевичен тропот на земята. Започва да пръхти и полека се отдръпва назад. Аз се изправям със залитане, бавно и внимателно. Не искам да направя нещо изненадващо, което да я стресне още повече.

Не съм свикнала да се занимавам с коне, само с кучета, но предполагам, че и при тях човек трябва да действа по същия начин. Сnižавам гласа си и твърдо, и спокойно ѝ нареждам с насочен напред пръст:

— Стой!

Тя ме поглежда с присвити назад уши. Определено не харесва плана ми.

Преглъщам буцата в гърлото си, потискам страха си и допълвам:

— Остани на място. Недей да се отдръпваш!

Наясно съм, че едва ли ще имам особена полза от нея, ако тук ме очаква истинска заплаха, но въпреки това не искам да оставам сама в това усойно и зловещо място и я хващам за юздите.

Хвърлям поглед към панталонките си, които са покрити с кал, затварям очи и се опитвам да ги заменя, но нищо не се случва. Не успявам даже да ги изчистя, нито пък себе си. Оставам си абсолютно същата. Мигновената материализация не действа тук.

Поемам си дълбоко въздух и се насилвам да запазя спокойствие. Аз самата искам да напусна тази територия поне толкова, колкото и конят ми, само че знам, че има някаква причина да бъде изпратена тук. Със сигурност има нещо, което трябва да видя, затова вземам трудното решение да остана още малко.

Присвивам очи и внимателно оглеждам околността. Вместо да е изпълнено с обичайното меко златисто сияние, небето над тази местност е надвиснало ниско, мрачно и сиво. Вместо проблясващата лека омара, с която съм свикнала, тук се излива непрекъснат порой, който превръща земята в кал. Тя е толкова подгизнала, че не ми се вярва изобщо някога да изсъхва. Ако може обаче да се съди по оголените дървета, които я покриват и по които не виждам зеленина, тя явно не предоставя никакви хранителни вещества. Сякаш дъждът, който се излива отгоре ѝ, е отровен и я превръща в напукана безплодна пустиня.

Пристъпвам напред, решена да разгада посланието и да разбере защо съм тук. Една крачка обаче е достатъчна, за да потъна в калта, която изведнъж поглъща краката ми чак до коленете. Тогава си казвам, че мога да оставя коня да избира пътя, и се качвам на него. Но независимо от нежните ми увещания, колкото и да шепна в ухото ѝ, и каквито и команди да ѝ давам, кобилата отказва да продължи нататък.

В съзнанието ѝ има само една желана посока — и тя е назад, към мястото, откъдето дойдохме. В крайна сметка се отказвам, отпускам юздата и ѝ връщам контрола.

Когато потегляме обратно, аз поглеждам през рамо и си припомням думите на близначките:

Съмърленд съдържа в себе си всички възможности.

И започвам да се чудя дали по някакви неведоми пътища не съм се озовала от другата, тъмната страна на това магическо място.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво ти се е случило?

Повдигам вежди въпросително, защото нямам представа за какво говори. После обаче поглеждам накъде сочи и съзирам покритите си с кал крака и чехлите, които преди проблясваха в приятно златисто, но сега са толкова покрити с мръсотия, че са приели някакъв отвратителен нюанс на кафявото.

Намръщвам се и веднага сменям дрехите и чехлите с абсолютно същите, но чисто нови, каквито бяха преди. Доволна съм, че съм се върнала в онази част на Съмърленд, където магията действа. Определено предпочитам нея пред ничията земя, откъдето се връщам. Отделям още секунда-две, колкото да проявя и една мека бледолилава жилетка, с която бързам да се наметна, след което обяснявам:

— Уморих се да те чакам. Не знаех колко време ще се бавиш вътре, затова се отправих на кратко... ъ-ъ-ъ... пътешествие.

Свивам рамене, като че ли не се е случило кой знае какво, все едно говоря за нормална разходка в късния следобед. Истината, разбира се, е съвсем друга. Малко остава да потръпна при спомена за онзи странен, непрестанен дъжд, ужасните мъртви дървета, решителния отпор на кобилата да остане там и въобще цялата случка. Добре разбирам обаче, че Джуд вече има твърде много неща, които да обмисля и за които да се тревожи. Няма нужда да прибавям към тях и представата за онова гадно място, освен това наистина искам да знам какво е видял вътре.

— По-важно обаче е не какво се е случило с мен, а как мина при теб.

Оглеждам го внимателно — от покритата със златистокафяви кичури глава до гумените подметки на чехлите му. Външността му си е съвсем същата, както когато го оставих; отвътре обаче определено усещам промени. Има нещо различно в енергията му, в поведението му, дори в изражението. От една страна, изглежда някак по-светъл, с по-ярки и наситени цветове, от него се излъчва увереност и

спокойствие. Същевременно е прекалено нервен и напрегнат за някой, който току-що е посетил едно от най-големите чудеса във вселената.

— Беше... ами, как да кажа... беше *интересно*. — Той кима, доволен, че е открил правилната дума.

Погледът му среща моя за миг, но той веднага го отклонява. Стоя там и не вярвам на ушите си. Наистина ли смята, че може да се отърве само с това? Убедена съм, че заслужавам по-добро обяснение — в крайна сметка аз го доведох тук.

— Ъ-ъ-ъ, ще ми разкажеш ли малко по-подробно, ако нямаш нищо напротив? — Извивам нагоре едната си вежда. — Кое *по-точно* беше интересното? Какво видя, какво чу и научи? Какво прави — и то от момента, в който влезе, до мига, в който излезе? Откри ли отговорите, от които аз имам нужда?

Усещам, че секунди ме делят от това да проникна в съзнанието му и да видя сама, ако не ми каже истината. И то бързо.

Той си поема дълбоко въздух, завърта се и се отдалечава на няколко крачки. Едва след това се обръща и среща погледа ми:

— Не съм сигурен, че искам да говоря за това точно сега. Доста неща имам да обмисля и... ами, не съм сигурен, че разбрах всичко. Нещата са доста... *объркани* и...

Присвивам очи. Явно ще се наложи сама да проверя. В Съмърленд има твърде малко тайни, особено за новак като него, който няма представа за законите на това особено пространство. После обаче се сблъсквам със здравата каменна стена около мислите му и веднага разбирам къде е бил.

„Хрониките на Акаша“.

Веднага си спомням думите на Роми:

Не всички мисли могат да бъдат разчетени. Само онези, които ти позволиш. Каквото и да видиш в акашките хроники, си остава за теб и само за теб.

Присвивам очи. Сега вече е наистина наложително да разбере какво е видял. Придвижвам се към него и точно се каня да го притисна малко по-силно, когато го усещам — онзи прилив на топлина, изгаряща жегата и трепет, които изпитвам само в негово присъствие. Обръщам се и съзирам Деймън, който слиза по мраморните стъпала, а после спира и очите ни се срещат. Светът наоколо замира.

Каня се да го извикам и да го подканя да се присъедини към мен — сега е шансът ми да му обясня всичко — когато осъзнавам какво вижда. Аз и Джуд сме заедно и се наслаждаваме на Съмърленд — мястото, което е специално за мен и Деймън. Обаче не успявам нито да кажа, нито да направя каквото и да било, защото преди да успея да реагирам, той изчезва. Просто се стопява във въздуха, сякаш никога не е бил тук.

Само че беше.

След него остава следа от енергията му, още усещам присъствието му с кожата и всичките си сетива.

Достатъчен е един поглед към Джуд, за да се уверя в това. Виждам разширените му очи и устните му, които леко се разтварят, ръцете, които протяга към мен, за да ме приласкае и успокои, но се отдръпвам. Чувствам се отвратена от онова, което Деймън вероятно си е помислил... как сме изглеждали в неговите очи.

— Трябва да тръгваш — заявявам решително, обърната с гръб към него. — Просто затвори очи, направи портала и мини през него. *Моля те.*

— Евър... — промълвява той и отново протяга ръка, само че мен вече ме няма. Далече съм, продължила съм напред към едно съвсем различно място.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Вървя пеша. Ходя, докато напълно изгубвам представа колко време съм вървяла и къде съм отишла. Стигам място, където Деймън вече не може да ме види. Решила съм да избягам от проблемите си, да вървя, докато ги оставя зад гърба си, но не стигам далеч. Спирам изведнъж, най-после осъзнала смисъла на думите, написани върху любимата чаша за кафе на учителката ми по английски в осми клас: *Където и да отидеш — там се намиращ.*

Не можеш да избягаш от проблемите си. Няма как да тичаш достатъчно бързо, за да им се изплъзнеш. Това си е моето пътуване, а от него няма как да се измъкна, каквото и да ми се случва.

И макар че в Съмърленд откривам такъв безопасен и великолепен оазис, освобождението е само временно... в най-добрия случай. Колкото и време да остана тук, сигурна съм, че нещата ще се обърнат на сто и осемдесет градуса в секундата, в която се върна у дома.

Въпреки това продължавам нататък. Опитвам се да реша дали да спра в киното и да изгледам някой стар филм, или да се насоча към Париж и да се разходя с лодка по Сена. Може пък да ида до руините на Мачу Пикчу или пък да потичам из Колизеума. В този миг стигам до малко селце, състоящо се само от няколко къщички — и рязко спирам.

Отвън къщичките изглеждат съвсем обикновени и много скромни. Построени са от дървени дъски, имат малки прозорци и островърхи покриви. В никоя от тях няма нищо специално, нищо особено, но има една, която сякаш ме вика. Имам чувството, че е обгърната от светлина, която ме приканва да се спусна по тясната прашна пътека. Осъзнавам се едва когато заставам пред вратата ѝ. Нямам представа какво правя тук, но въпреки това се чудя дали да не вляза вътре.

— Ни съм ги виждал тъдява отдавна.

Обръщам се сепнато и поглеждам възрастния мъж, застанал зад мен на края на пътеката. Облечен е много консервативно — с бяла

риза, черен пуловер и черни панталони. Вятърът е отвял встрани няколкото тънки сиви кичура и темето му лъщи, оголяло под тях. Облегнал се е на един изкусно резбован бастун, който според мен ползва, за да се наслаждава на майсторската изработка, а не от истинска необходимост.

Присвивам очи. Не знам какво да кажа. Всъщност не знам дори защо съм тук, а пък думите му са пълна загадка за мен.

— Онез двечките девойчета... с тъмните коси. Близначки бяха, да. Сам едва ги различавах, ама госпожата ги познава, че и още как! Онуй добричкото... обича шоколад, услажда му се много. — Той тихичко се размива, сякаш на себе си, при спомена. — Пък другото, дет' е като муле упорито и хич не знай да приказва, то пък вечно иска пуканки, все му не стигат. Ама само от онез, които върху печката са пукани... от проявените не ще!

Той кимва дълбокомислено и ме поглежда. Имам предвид, че наистина си прави труда да ме огледа, макар изобщо да не изглежда изненадан от модерните ми дрехи, колкото и неподходящи и вероятно необичайни да са за тези места.

— Госпожата много ги глезеше, о, да. Жалеше ги, че и ги мислеше, определено. Най-послед, след толкоз време, след тез сичките години и толкоз грижи, да вземат тъй да си отидат, без да кажат думичка дори!

Той отново поклаща глава, но този път не се размива, дори не се усмихва. Само ме поглежда озадачено, сякаш се надява, че бих могла да му помогна да разбере случилото се.

Преглъщам мъчително. Очите ми се стрелкат между него и вратата и усещам, че пулсът ми се ускорява, а сърцето ми започва да бие по-бързо. Разбирам, дори без да го питам, че те са живели тук — това е мястото, където Роми и Райни са прекарвали последните триста години.

Въпреки това ми се иска да го чуя изречено на глас, просто за потвърждение, така че питам:

— Наистина ли... „близначки“ ли казахте?

Усещам замайване, а мислите ми бясно препускат. Оглеждам обикновената, но определено позната къщурка — изглежда съвсем същата като онази, която мярнах във видението си. Това се случи в онзи първи ден, когато ги открих в дома на Ава. Тогава сграбчих

ръката на Роми и пред мен се разкри историята на целия им живот. В ума ми се заредиха купчина объркани картини — тази къща... леля им... гоненията и процесите срещу салеemските вещици, от които тя искаше да ги предпази, а всичко това води до тук.

— Роми и Райни — кимва той.

После ме поглежда, а аз си мисля, че с яркочервените си бузи, големия топчест нос и внимателните си очи прилича на материализирана фигура на нещо нереално, на проявено въплъщение на типичния възрастен англичанин, който се връща развеселен от кръчмата. Само че той не потрепва, нито започва ту да се появява, ту да изчезва. Стои си пред мен със същата приятелска усмивка на лицето и разбирам, че е съвсем истински. Може би е жив, а може и да е мъртъв — за това не съм съвсем сигурна — но пък определено и със сигурност е истински.

— Тях търсиш, не е ли тъй?

Кимвам в потвърждение, макар че аз самата не съм напълно сигурна. *Тях ли търся? Затова ли съм тук?* Поглеждам го, а той отвърща на погледа ми с толкова особено изражение, че трепвам и нервно се изхилвам. После прочиствам гърло, за да имам време да се съвзема, и отговарям:

— Просто съжалявам, че не са тук. Надявах се да се видя с тях.

Той кимва за пореден път, сякаш наистина разбира и му е неприятно заради затрудненото положение, в което съм изпаднала. Обляга се с две ръце на бастуна си и заявява:

— Госпожата и аз много се привързахме към тях. Ний заедно пристигнахме тук, по едно и също време почти. Ама не можем да решим дали накрай са минали по онзи мост и вече са оттагък, или пък са се върнали обратно у дома. Ти как мислиш, госпойце?

Стисвам устни и повдигам рамене. Не искам да разкривам, че вече зная отговора на този въпрос, така че изпитвам облекчение, когато той се отказва да ме разпитва повече.

— Госпожата се къгне, че са преминали по моста. Вика, че тез хлапачки са се уморили да чакат оня, дето чакат — който и да е той. Аз обаче мисля друго. Райни би отишла, ама нивга не би могла да убеди таз нейна сестричка, Роми. Да, определено е упорита кат муле, няма спор!

Хвърлям му кос поглед. Сигурна съм, че не съм го разбрала добре:

— Момент... само секунда. Имате предвид, че Райни е упоритата, нали? Роми е по-милата, тя е по-добра и спокойна.

Очаквам да кимне, обаче той само ме поглежда странно, точно както преди, и забива върха на бастуна си по-дълбоко в пръстта.

— Казах, каквото исках да кажа, о, да. Е, приятен ден, госпойце!

Стоя и наблюдавам как се отдалечава с вдигната глава и изправен гръб. Размахва щастливо бастуна си напред-назад, а аз стърча на мястото си и се питам защо така внезапно реши да си тръгне. Дали не го обидих с въпроса си?

В крайна сметка той все пак изобщо не е млад, а пък близначките наистина са съвсем идентични — или поне със сигурност са били, докато са живеели тук и всеки ден са се обличали с онези еднакви училищни униформи. Всъщност не съм много сигурна какви са били дрехите им, преди Райли да се заеме с тях. Въпреки това той беше толкова уверен, така категоричен, че започвам да се чудя дали пък аз не съм сбъркала. Или пък злобната, подла и обидчива като разглезено хлапе Райни е образ, който пази само за мен?

С надеждата, че все още може да ме чуе, подвиквам:

— Господине, ъ-ъ... извинете, но... дали ще е проблем да вляза и да огледам? Обещавам да не пипам нищо.

Той се обръща и жизнерадостно размахва бастуна си:

— Моля, влизай! Няма нищо там, дет' да не може да се замени.

После се обръща и продължава по пътя си, а пък аз бутвам вратата и влизам в къщурката. Правя една крачка и стъпвам върху семпла червена черга, която смекчава скърцането на стария дървен под краката ми. Спирам за кратко, за да могат очите ми да се приспособят към слабата светлина, след което оглеждам голямата квадратна стая, в която се намирам. Из нея са разпръснати няколко неудобни на вид стола с прави облегалки, една неголяма маса и дървен люлеещ се стол, разположен до каменна камина, в която наскоро е пален огън. Проумявам, че се намирам в точно копие на света, от който Роми и Райни са избягали. Избягали са, но са го пресъздали тук — само че без характерните за него лицемерие, лъжи и хладнокръвна жестокост.

Обикалям стаята и разглеждам тежките дървени греди на тавана. Прокарвам пръсти по грубо измазаните стени и кожените подвързии на

книгите, струпани върху масата. Между тях се показват свещници и маслени лампи, вероятно използвани за четене. Не мога да се отърся от смътното усещане за вина, сякаш правя нещо нередно, надничам в чуждия личен живот и си вра нося в неща, в които нямам място.

Същевременно обаче съм сигурна, че идването ми тук не е случайност. Писано ми е било да открия тази къща, това селце — изобщо не се съмнявам в това. Макар да не разбирам много неща, знам достатъчно за Съмърленд. Няма случайни събития. Някъде тук има нещо, което трябва да видя.

Когато влизам в малката спалня, веднага схващам, че тя е копие на онази на леля им — на жената, която ги е отгледала и ги е накарала да се скрият тук, в Съмърленд, за да избегнат гоненията на вещици, на които тя самата след това е станала жертва. Леглото е тясно и изглежда неудобно. До него е разположена квадратна масичка, на която виждам голяма книга с кожена подвързия. Върху книгата лежат китка изсушени цветя и билки. Останалите мебели в стаята са висок тесен гардероб в ъгъла и една плетена овална черга. Вратичката на гардероба е съвсем леко открехната, но достатъчно, за да видя кафявата памучна рокля, която виси в него. Това е всичко.

Замислям се дали Роми и Райни не са я проявявали понякога — така както аз правех с Деймън. Чудя се колко ли време са се борили да запазят живота си такъв, какъвто е бил преди. Кога са се отказали и са решили да се задоволят с това — с имитацията на познатия им, скъп свят.

Затварям внимателно вратата зад себе си и се насочвам към късата стълба, която води към таванското помещение. Свеждам глава, защото таванът е силно наклонен и твърде нисък там, където съм застанала. Трепвам, когато дървото под краката ми простенва. Придвижвам се бързо навътре, където мога да се изправа, и оглеждам еднаквите малки легла и миниатюрната дървена масичка, която ги разделя. Върху нея има купчина книги и захабена от използване маслена лампа. Помещението много напомня на спалнята на леля им, като изключим стените. Те са облепени с разнообразни изрезки, плакати и прочее белези на покултурата на новото хилядолетие — и без съмнение това е резултат от влиянието на Райли върху близначките. Всеки квадратен сантиметър е покрит с колажи на

любимците й. Познавайки Райли, съм сигурна, че близначките не са имали друг избор, освен да се обявят за техни верни почитателки.

Очите ми се стрелкат наоколо. Заобиколена съм от щастливите усмивки на бивши Дисни — звезди, превърнали се в тийнейджърски поп икони, както и цяла плеяда участници в „Америкън Айڈъл“ — всъщност присъства абсолютно всяко лице, красило някога корицата на списание „Тийн Бийт“. А после виждам залепена на вратата програма на страница от ученическа тетрадка и избухвам в смях. Сигурна съм, че няма на кого друго да хрумне подобна програма за часовете в тяхното материализирано училище, освен на моята призряна сестричка.

1-ви час: Мода за начинаещи. Какво можем да съчетаем и какво да не допускаме никога;

2-ри час: Косата — начален курс. Основни техники за оформяне на прическата: задължителен предмет за преминаване към следващото ниво;

Междучасие — 10 минути: да се използва за бърбрене, споделяне на новини/ключки и оправяне на външния вид;

3-ти час: Знаменитостите — основен курс. Кой е готин, кой не е и кой изобщо не е такъв, за какъвто се представя;

4-ти час: Популярност. Общобразователен курс на тема как да спечелим и задържим симпатиите на околните, без междувременно да изгубим себе си;

Обедна почивка — 30 минути: да се използва за бърбрене, оправяне на външния вид и обяд, ако ви се налага да се храните;

5-ти час: Целувките и гримът: всичко, което някога сте искали да знаете за гланца за устни, но ви е било страх да попитате;

6-ти час: Целувката — курс за начинаещи. Кое е готино, кое е гадно и кое ще накара сърцето му да бие като полудяло;

Това е пълен списък на обичайните за Райли мании. Но съм сигурна, че така и не успя да изпробва последната.

Точно когато решавам да си тръгна, уверена, че няма какво друго да се види, забелязвам красива кръгла рамка, украсена със скъпоценни камъни и качена върху гардероба. Той е много висок, така че ми се налага да се изправя на пръсти, за да я стигна. Зная, че не може да принадлежи на Роми и Райни, защото фотографията е измислена много

след като са напуснали Салем. Въпреки това ахвам силно, когато я виждам добре — очите ми невярващо се плъзват по снимката.

На нея сме запечатани аз, Райли и нашият сладък лабрадор Жълтурко.

Достатъчен е само един поглед — и в ума ми изплува спомен, който е толкова ясен, така осезаем, че имам чувството, че някой ми е изкарал въздуха с удар. Падам на пода на колене, без да усещам, че грубото дърво раздира кожата ми, без да обръщам внимание на сълзите, които се стичат по бузите ми и падат върху стъклото, където се размазват и образът под него се размива и става неясен. Аз обаче вече не гледам снимката. В момента случката се повтаря в главата ми. Наблюдавам движението ни — Райли и аз се облягаме една на друга, усмихнати и щастливи, а Жълтурко лае превъзбудено и подскача около нас.

Всичко това се случи няколко минути преди катастрофата.

А това е последната снимка, на която ни има заедно.

Бях забравила напълно за нея, защото Райли загина, преди да има възможност да я прояви.

Оглеждам се отново край себе си, погледът ми е размазан заради сълзите. Повиквам я колебливо с треперещ и леко писклив глас:

— *Райли?* Райли, виждаш ли... виждаш ли *това?*

Питам се дали е тук в момента, дали това е нейна работа. Дали тя е нагласила всичко, а сега се крие в някой ъгъл и ме наблюдава оттам.

Използвам пуловера си, за да изтрия първо лицето си, а след това и стъклото, покриващо снимката. Сигурна съм — независимо че не ми е отговорила и че вече не мога да я стигна — това е нейно дело. Тя е пресъздала тази снимка. Иска да имам още нещо, което да ми напомня за споделеното ни щастие, за миналото, за онази, която бях само преди година.

Изкушавам се да я отнеса със себе си в Лагуна Бийч, но въпреки това я оставям, където я намерих. Тя принадлежи на Съмърленд. Няма да оцелее при пътуването до дома. Освен това — макар да не мога да разбера защо — ми харесва да знам, че е тук.

Слизам по стълбата и се връщам в голямата стая, уверена, че вече съм видяла всичко, което е трябвало. Вече съм почти на вратата, когато забелязвам картината. Пропуснала съм да я видя, когато влизах. Рамката е съвсем проста, черна, грубо скована от дървени летвички.

Не тя обаче привлича вниманието ми, а нарисуваното на платното: това е портрет на привлекателна и същевременно някак обикновена до сиво жена — или поне според съвременните разбирания. Кожата ѝ е бледа, устните ѝ — прекалено тънки, а тъмнокестенявата ѝ коса е опъната силно назад и вероятно събрана на плътен кок, макар това да не се вижда на картината. Независимо от сериозната поза и строгото изражение обаче в очите ѝ блести нещо свежо, леко и ярко — сякаш просто играе ролята на скромна и почтена според изискванията на времето жена. Сякаш се преструва в името на благоприличието, но всъщност в нея се крие огън, за чието съществуване никой не подозира.

И колкото повече се вглеждам в тези очи, толкова повече нараства увереността ми. Опитвам се да убедя себе си, че бъркам, че това не е възможно, че е абсолютно немислимо. Обаче онова неопределено усещане, което ме дразни постоянно през последните няколко седмици и не престава да изниква в ума ми, сега намира материален израз пред самите ми очи: проявено и толкова реално и стряскащо, че не мога да го пренебрегна.

Въздишката ми остава нечута от никого, макар да отеква в цялата стая. Изхвърчам през вратата и се впускам обратно към дома, към земята.

Изпаднала в паника, бързам да се махна от лицето пред себе си — да избягам от това минало, което сега по някакъв невъобразим начин е направило пълен кръг и ме застига.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Дори не се замислям, нито пък ми хрумва да го направя. Просто изграждам портала, минавам през него и хуквам към дома на Деймън.

После обаче, точно когато се каня да спра пред входната врата, размислям.

Защото близначките са там.

Те *винаги* са там.

А това е нещо, което в никакъв случай не бива да се обсъжда в тяхно присъствие.

Обаче портите вече се разтварят, аз подкарвам колата направо, но поемам към парка, вместо към неговата къща. Паркирам до тротоара и тръгвам към люлките, където се настанявам на една седалка и започвам да се оттласквам с такава сила, че има реална опасност да се превъртя изцяло. Само че това не се случва, така че продължавам да се люлея напред-назад и да се наслаждавам на вятъра, който охлажда бузите ми, и на лекото трепване в стомаха, което усещам при рязкото движение надолу. Затварям очи и викам Деймън — използвам всичките сили, които са ми останали, преди чудовището да се събуди и да започне отново да ме саботира. Броя секундите... той застава пред мен, преди да съм стигнала до десет.

Въздухът се променя, сякаш зареден с електричество от самото му присъствие; погледът му разпраща тръпки по кожата ми, тялото ми започва да гори. А когато отварям очи и срещам неговите, ме изпълват същите чувства, както първия път, когато се срещнахме на паркинга в училище. Моментът е магически, завладяващ, предавам се моментално и напълно. Слънцето, залязващо зад гърба му, го обгръща в пламтящ ореол от златно, оранжево и червено, които сякаш бликат от тялото му. Опитвам се да задържа този миг колкото мога по-дълго — наистина не искам да свършва. Знам чудесно, че когато това се случи — въпрос на съвсем кратко време — всичко отново ще помръкне и аз ще спра да се чувствам по този начин, ще престана да виждам и усещам него по този начин.

Той сяда на люлката до мен и на свой ред полита високо в небето, като веднага синхронизира движението ѝ с моята. И двамата започваме да пикираме заедно на умопомрачителна, невероятна височина, после се спускаме рязко надолу — това прилича на метафора, на олицетворение на връзката ни през последните четиристотин години.

След това обаче ме поглежда с изписано на лицето въпросително очакване, а аз знам, че ще го разочаровам. Причината, поради която дойдох тук, е различна от онази, за която мисли той.

Поемам си дълбоко въздух и проговарям с усилие:

— Виж какво — обръщам се към него. — Наясно съм, че нещата в момента са малко... *напрегнати и принудени...*

Млъквам за миг, защото описанието не е особено подходящо. Трябва обаче да продължа, независимо дали искам.

— Както и да е, трябва да ти кажа. След като ти си тръгна, попаднах на нещо толкова необичайно и странно, че веднага хукнах насам, за да ти съобщя. И ако можем, поне за момента, да оставим останалото настрана. Мисля, че ще ти е интересно да чуеш онова, което искам да ти съобщя.

Той леко накланя главата си на една страна. Изпива ме с поглед, толкова дълбок, тъмен и настойчив, че думите засядат в гърлото ми.

Принудена съм да сведа очи към земята. Бавно очертавам с пръстите на краката си малки кръгове в прахоляка на земята. Думите се точат бавно, мъчително:

— Знам, че това звучи странно и толкова откачено, че вероятно дори няма да ми повярваш в началото... обаче, казвам ти... колкото и невероятно да изглежда, това е чистата и неподправена истина. Видях го със собствените си очи!

Млъквам и той кимва по своя неподражаем начин — търпеливо и окуражаващо, както прави винаги. Тогава пробвам отново, като не спирам да се питам защо съм толкова нервна, при условие, че той е може би единственият човек на тази земя, който наистина ще ме разбере.

— Ами, ти винаги си казвал, че очите са прозорци към душата и огледало към миналото, нали си спомняш? И че можеш да разпознаеш някого от предишен свой живот, стига само да погледнеш в очите му?

Той кима отново — без да бърза заникъде, без да настоява или да показва някакво изражение — сякаш има цялото време на земята и ще ме изчака да кажа каквото имам, както аз намеря за добре.

— Както и да е, мисълта ми беше, че... — Поемам си дълбоко въздух и се моля да не ме сметне за още по-луда, отколкото вече ме мисли, а после изтърсвам: — *Ава-е-лелята-на-Роми-и-Райни!*

Изстрелвам абсурдното си твърдение толкова бързо, че то прозвучава като една-единствена дълга дума. Деймън продължава да си седи, невъзмутим и спокоен, без да помръдва и без да казва нищо.

— Спомняш ли си, веднъж ти споменах — имах видение за живота им и в него видях леля им? Е, може и да звучи откачено, но въпросната леля сега е Ава. Умряла е по време на процесите срещу салемиските вещици и се е преродила в този живот като Ава. — Свивам рамене, защото не знам как да продължа, след като съм изтърсила нещо подобно.

Устните му се извиват съвсем лекичко, а очите му проблеснат по-меко. Той започва бавно да се люлее напред-назад и заявява:

— Знам.

Поглеждам го косо. Не съм сигурна, че съм чула правилно.

Той се извърта и премества люлката толкова близо до мен, че коленете ни почти се докосват, след което ми обяснява:

— Ава ми каза.

Скачам от люлката си толкова внезапно, че веригите, на които се държи, се удрят една в друга, започват да дрънчат оглушително и се оплитат една в друга. Когато започват да се развиват на обратно, седалката се завърта бясно сред отвратително тракане и дрънчене. Коленете ми треперят, краката не ме държат. Присвивам очи и му отправям невярващ поглед, наистина недоумявам как той, който твърди, че ме е обичал през всичките ми съществувания, е могъл да се сприятели с нея, да постави близначките в опасност, да ме предаде по този начин.

Той обаче твърдо отвръща на погледа ми. Изобщо не изглежда загрижен.

— Евър, моля те! — Поклаща леко глава. — Нещата не стоят така, както ти си мислиш.

Стисвам устни и отклонявам очи, като само си казвам: *Това къде ли съм го чувала преди?! А, да — от Ава.* Една от любимите ѝ реплики

безспорно. Непрекъснато я повтаря, но не смятах, че е възможно той да ѝ повярва.

— Разбрала е, когато е надникнала в „Хрониките на Акаша“. Днес потвърдих поне това — след като не намерих начин да помогна на теб. От известно време насам се опитва да оправи къщата си и търси подходящ момент да им каже, а пък аз — макар да ѝ повярвах — не бях напълно сигурен кое ще бъде най-добре за тях. Така че днес, когато помолих за някои отговори и насоки, да ми се разкрие най-доброто разрешение, научих тази история. Всъщност в момента те са с нея.

— А-ха, така значи. — Впервам поглед в него. — Ава вече не е зла и опасна, събрала се е отново с близначките, а ние си получаваме живота обратно.

Опитвам се да се изсмея, но разговорът изобщо не се развива според желанието ми.

— Така ли е? Наистина ли ще получим живота си обратно?

— Той отново накланя главата си на една страна и впива в мен поглед.

Въздъхвам. Знам, че трябва да му обясня. Това е най-малкото, което мога да направя.

Тръсвам се отново на люлката. Пръстите ми се свиват и разпускат около дебелиите метални вериги, на които виси. Поглеждам го и бавно казвам:

— Днес... в Съмърленд... независимо от това как е изглеждало отстрани... *изобщо* не бе така. И щях да ти обясня — наистина исках да ти обясня *всичко*... обаче ти изчезна толкова бързо, че... — стисвам устни и отклонявам очи.

— Добре, защо просто не ми обясниш сега? — пита Деймън и ме поглежда изучаващо. — Сега съм тук. Имаш цялото ми внимание.

Гласът му е толкова равен и учтив, че усещам как сърцето ми се разбива, просто се разпада на хиляди малки късчета. Той седи до мен — красив, силен и изпълнен с добри намерения. Исква само да стори правилното нещо, каквото и да му струва това.

И аз толкова силно желая да се протегна, да го прегърна и да го притисна към себе си, да му разкажа всичко. Само че не мога. Думите ми са заложници на чудовището в мен.

Затова само свивам рамене:

— Ами... беше напълно невинно. Наистина. Направих го заради нас, както и да е изглеждало от страни.

Деймън ме поглежда с толкова силна любов и толкова много търпение, че ме пробожда вина.

— Добре, кажи в такъв случай — получи ли онова, за което отиде? — пита ме спокойно.

Думите обаче сякаш носят прекалено много скрит смисъл, а аз не мога да разгадая какъв е той. Затова мълча още известно време, като се опитвам да запазя спокойствие под тежестта на тъмния му изпитателен поглед. Накрая с длани, залепнали от пот за метала, казвам:

— Знаеш, че се чувствах много зле, защото го нападнах и въобще... както и да е, накратко — смятах, че ако го заведа в Съмърленд, ще се излекува и...

— И? — пита той.

В гласа му все така чувам търпението, продължило четиристотин години. Не мога да не се запитам дали не се уморява понякога, дали не му омръзва да е толкова толерантен и да страда така... особено когато става въпрос за отношенията му с мен и всичките проблеми, които му създавам.

— И... — опитвам се да го кажа, да оформя в думи случващото се с мен, но не мога.

Звярът е буден, черната магия действа и взема контрол, а аз едва успявам да се сдържа и да остана, където съм. Тръсвам глава и нервно започвам да си играя с изкуствените костени копчета на жилетката си.

— Ами... *нищо*. Наистина, това е всичко. Просто се надявах, че нараняванията му ще изчезнат, както и стана.

Деймън ме оглежда внимателно и сякаш обмисля нещо. Лицето му е спокойно и сдържано — внушава ми, че напълно ме разбира. Лошото е, че наистина разбира. Осъзнава всичко, много повече от онова, което разкриват тромавите ми неподходящи думи. Схваща прекалено добре.

— И понеже вече така и така бяхме там, реших да го разведа наоколо и да му покажа. Е, в мига, в който видя Храма, той се втурна в него, а останалото, както казват, е история.

Погледите ни се срещат. И на двама ни не убягва иронията на израза... в нашата ситуация и с нашето минало.

— А ти влезе ли с него... в Храма?

Очите му се присвиват толкова, че заприличват на цепки. Гледа ме така, сякаш вече знае, сякаш е наясно, че вече не съм добре дошла в коридорите на познанието — просто иска да го чуе от собствените ми уста. Исква пълно признание за това колко ниско съм паднала и колко съм черна и извратена.

Поемам си дълбоко въздух и небрежно отмятам косата от лицето си:

— Не, аз просто...

Млъквам, като се чудя дали да му разкажа за ездата си до ничията земя. Бързо се отказвам от тази идея, защото ме притеснява мисълта, че тя може би не е истинско място. Може би е отражение на мен самата и на вътрешното ми състояние.

— Аз, ъ-ъ... аз се мотам наоколо и чаках. — Свивам рамене. — Имам предвид, че наистина се отегчих и по някое време дори си помислих да си тръгна, но също така трябваше да се уверя, че ще намери обратния път, така че... ъ-ъ-ъ... просто се разходих и го изчаках.

Кимвам, но ми личи, че го правя насила. Изобщо не съм убедителна.

Разменяме си дълги болезнени погледи. И двамата сме наясно, че лъжа: току-що изнесох най-некадърното представление през живота си. А пък после поради някаква странна и неизвестна за мен причина той ме прегръща. Усещането е за нещо окончателно, все едно приключва с мен и ме отпъжда. Малко е да се каже, че се чувствам разочарована. Миниатюрната, все още запазила разума си искрица в мен се надяваше Деймън да намери начин да ме подмами и аз да му кажа истината — някак да я научи, да се свърши всичко това. Той обаче само ме гледа — толкова дълго, че накрая се обръщам встрани и подмятам:

— Хубаво е, че все още посещаващ Съмърленд въпреки отказа ти да дойдеш с мен.

Знам, че не заслужава подобно отношение, но въпреки това не спирам думите.

Той сграбчва люлката ми и ме придърпва към себе си. Челюстта му е напрегната, пръстите му сграбчват до болка веригата, а думите трудно се промъкват през стиснатите зъби:

— Евър, за Бога — аз не отидох там заради себе си! Направих го заради теб.

Преглъщам мъчително. Колкото и да ми се иска да гледам встрани, не мога. Очите ми са приковани в неговите.

— Опитах се да намеря начин да те достигна, да ти помогна. Държиш се толкова различно, сдържано и отчуждено — изобщо не приличаш на себе си! От дни не сме прекарвали времето си заедно, не и истински. Съвсем очевидно е, че се стараеш да ме избягваш и вече не искаш да бъдеш с мен — поне не тук, на земята.

— Това не е вярно!

Само че гласът ми трепери и е твърде висок, почти крещя. Изобщо не звучи убедително. Въпреки това продължавам, без да се колебая изобщо.

— Ти май не си забелязал, ама аз доста усилено работя напоследък. До този момент лятото ми се състоеше в подреждане на книги, водене на документация и гадаене под псевдонима „Авалон“. Така че, да, наистина — исках през свободното си време да се откъсна за малко от всичко и да избягам, толкова ли е лошо това желание?

Стисвам устни и го поглеждам право в очите. По-голямата част от казаното е истина, просто се питам дали ще разбере кои части не са.

Той обаче само поклаща глава. Не ми вярва и няма да се поддаде, няма да промени мнението си.

— А-ха, ясно. А сега, когато Джуд се чувства добре — след като го излекува с едно пътуване до Съмърленд — чудя се какво ще е следващото ти извинение.

Малко ми остава да ахна. Отклонявам погледа си, изненадана от неочаквания му удар. Същевременно нямам никаква представа какво да отвърна, нито пък какво следва. Подритвам леко някакво камъче. Не съм в състояние да му се доверя и да му разкажа, а съм прекалено уморена, за да измисля нещо друго. Чувствам се като пребита.

— Знаеш ли, преди тук, на земята, изглеждаше толкова сияеща и здрава, колкото днес, когато те видях в Съмърленд.

Преглъщам мъчително и свеждам глава. Не вярвам на ушите си. А пък той безмилостно продължава:

— Знам за магията, Евър. — Гласът му е нисък и тих, почти шепне... защо имам чувството, че крещи? — Зная, че си навлязла твърде дълбоко. Позволи ми да ти помогна.

Настръхвам. Цялото ми тяло застива напрегнато. Сърцето ми лудо блъска в гърдите.

— Познати са ми всички тези знаци — внезапните атаки на паника, лъжите, загубата на теглото — цялото това... линеене. Сякаш вехнеш. Ти си пристрастена, Евър. Пристрастена си към тъмната страна на магията. Джуд не биваше да те въвлича в това! — Той тръсва глава, без да ме изпуска от поглед. — Колкото по-бързо си признаеш, че си пристрастена, толкова по-бързо ще ти помогна да се почувстваш по-добре.

— Не е... — Боря се да проговоря, но думите не идват: чудовището е поело контрола, твърдо решено да разруши всичко помежду ни. — Нали затова отиде до Великите коридори на познанието? За да ми помогнеш?

Поглеждам го и виждам как на лицето му се изписват болка и изненада. Това обаче не е достатъчно да спре звяра. Въобще не е достатъчно. Той едва сега започва и има дълъг път пред себе си.

— Е, кажи ми — какво все пак видя? Какво ти разкриха великите акашки хроники?

— Нищо — отвръща той с уморен глас, в който ясно се долавя поражението. — Не научих абсолютно нищо. Явно, когато проблемът е възникнал от действията на съответния човек, на всички останали се забранява достъп. Не ми е позволено да се намесвам по никакъв начин.

После свива рамене.

— Предполагам, че всичко това е част от пътуването. Обаче, Евър, има едно нещо, в което съм сигурен. Миналия четвъртък Роман спомена някакво заклинание. Освен това, откакто Джуд ти даде книгата, нищо не е такова, каквото беше. Ти си различна, помежду ни не е същото, всичко се промени. — Поглежда ме, сякаш чака потвърждение, но такова няма, защото не съм в състояние да му го дам. — Вие двамата имате дълга история, сложно и свързано минало — а и той очевидно не се е отказал от теб. Имам чувството, че застава между нас... че *магията* застава между нас. Евър, тя ще те унищожи, ако не си внимателна! Виждам, че това да се случва.

Очите ми пробягват по лицето му. Разбирам, че се опитва да ми изпрати послание, някакъв образ, обаче странният непознат пулс вече ме е обхванал напълно и тупти в цялото ми тяло — тъмният пламък се разгаря. Дотолкова е отслабил силите ми, че вече не чувам мислите на

Деймън, не усещам енергията му. Убягват ми огънят и трепетът от присъствието му, не долавям нищо.

Той се приближава към мен, сграбчва раменете ми и се вглежда в очите ми решително и твърдо. Изобщо няма нужда да ми казва, че възнамерява да разреши този проблем веднъж завинаги.

Колкото и да искам обаче, не мога да го допусна. Няма да позволя да ме види такава. Отвращението, което ще срещне, не идва от мен — чудовището го изпитва — но той няма да разбере разликата.

И затова, макар да се разкъсвам вътрешно, макар това само да доказва, че е прав, че наистина съм изгубила контрол и вече съм напълно безразсъдна, колкото и да е опасно това, аз поклащам глава и си тръгвам.

Вървя към колата си, сърцето ми се разбива, но единствено подхвърлям през рамо:

— Съжалявам, Деймън, но грешиш. Ужасно грешиш. Просто прекалих с работата и съм много уморена, точно както вече ти казах неведнъж. Ако обаче в някакъв момент решиш да ми отпуснеш малко каишката и да се присъединиш към мен... е, знаеш къде да ме намериш.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Изобщо не успявам да стигна до портата. Колата ми изчезва толкова бързо, че едва когато тупвам болезнено на асфалта, осъзнавам, че се е изпарила, както си седях в нея. Оглеждам се замаяно, като се опитвам да разбера какво точно се случи. В този миг право срещу мен с бясна скорост се стрелва някакъв мерцедес и шофьорът започва да натиска клаксона. Малко остава да ме прегази, но се разминавам само с уплахата, неприличен знак и няколко ругатни.

Пропълзявам встрани и затварям очи, за да материализирам нова кола — този път нещо по-мощно и бързо. Представям си яркочервено ламборджини. Толкова ясно го виждам пред себе си, че когато отворя очи и не го съзирам, изпадам в шок. Поемам си дълбоко въздух и опитвам отново — първо с порше, после с фиата като онази вкъщи, но пак не се получава. Затова пробвам със сребриста тойота като на Миноз, след това смарт кар — но нищо не се появява. Толкова отчаяно имам нужда от някакво превозно средство, че с удоволствие бих се задоволила и със скутер, обаче не успявам да проявя дори това. Полу на шега опитвам да си направя ролери и чак тогава разбирам колко сериозно е положението, защото на краката ми се появяват бели кожени ботуши с две тънки ивички метал на мястото, където би трябвало да се намират колелата. Тогава решавам да тичам, вместо да карам. Доволна съм, че мога да разчитам поне на собствените си сила и скорост.

Краката ми тупкат по асфалта — естествено и без никакви усилия. Профучавам надолу по заоблените полегати хълмове, през които се вие крайбрежната магистрала. Намерението ми е да се отправя директно към къщи, но на разклонението за дома завивам вдясно и хуквам към друго място. По-добро. Място, където се намира всичко, от което имам нужда, всичко, което някога ще искам. Пред погледа ми има само една цел, която съм решила да стигна, независимо от цената. Затова се движа все по-бързо и по-бързо... и стигам там за нула време.

Пред вратата на Роман.

Тялото ми се тресе от желание и очакване. Тъмният пламък в мен се разгаря със страховита сила и заплашва да ме изпепели цялата. Затварям очи. *Виждам го. Усещам го.*

Роман е вътре.

Всичко, което се иска от мен, е да отворя вратата... и той ще е мой.

Едно плавно движение — и съм вътре. Вратата се блъсва в стената толкова силно, че звукът прокънтява в цялата къща. Прокрадвам се по коридора — бързо, безшумно. Откривам Роман във всекидневната му, седнал на дивана с широко разперени върху облегалката ръце и особено изражение на лицето. Сякаш ме чака.

— Евър — кимва той леко, без изобщо да изглежда изненадан. — Определено имаш проблем с вратите, нали? И тази ли ще ми се наложи да сменям?

Тръгвам към него, без да се колебая. Името му гали устните ми като мъркане. Тялото ми очаква в изнемога хладния допир на погледа му.

Той кима — бавно, сигурно и твърдо, сякаш в отговор на ритъм и звук, доловими само за него. Не крие татуировката си и Уроборос ту проблясва, ту се скрива. Тонът му е сдържан и премерен:

— Хубаво е, че ми дойде на гости, скъпа, но, честно казано, повече ми хареса предния път, когато се отби. Нали се сецаш? Говоря за онзи път, когато беше застанала пред прозореца ми, облечена само в прозрачна нощничка.

Устните му леко се извиват. В следващия миг той пъхва една цигара между тях, запалва я и замислено и дълбоко всмуква дима. После внимателно оформя поредица идеални кръгчета и добавя:

— А пък сега... пфу, не може да се каже, че си в особено добра форма. Всъщност изглеждаш направо... *прегладняла*. И раздърпана. Какво ще кажеш?

Прокарвам език по устните си и едновременно с това се опитвам да среща косата си с пръсти. Буйната лъскава грива, с която толкова се гордеех доскоро, сега се е превърнала в заплетена като птиче гнездо маса с цъфтящи краища и без никакъв блясък. Трябваше да се погрижа по-добре за себе си, да положи някакви усилия — да си пръсна малко парфюм, да използвам коректор и пудра за петната, да си проявя дрехи,

които да подхождат на новата ми, по-слаба фигура. Сгърчвам се под тежестта на погледа му, който грубо обхожда измършавялото ми тяло. Очевидно изобщо не е впечатлен от предлаганото.

— Слушай, миличка, сериозно ти говоря. Ако ще се втурваш тук по този начин, няма да е зле да се постараяш да изглеждаш малко по-представително. Аз не съм Деймън, скъпа. Няма да си легна с първата срещната повлекана, запомни това. Имам си критерии, нали разбираш?

Затварям очи. Готова съм да сторя всичко, само и само да му доставя удоволствие... само и само да бъда с него. Разбирам, че съм успяла, когато виждам разширените му очи и изражението му.

— Дрина?! — прошепва той.

Цигарата се изплъзва измежду пръстите му и прогаря дупка в килима. Роман изобщо не забелязва: твърде е зает да ме гледа. Изпива с очи бялата като сметана кожа, нежните розови устни, пламтящата медночервена коса. А аз коленича пред него, гася цигарата с дългите си фини пръсти и поставям длани на коленете му.

— Божичко, това... това не е възможно... истина ли е?!

Той тръсва глава и започва да разтрива очите си, а после се вглежда в моите, сега изумруденозелени. Толкова силно иска да повярва, че сигурно изпитва физическа болка.

Затварям очи. Опивам се от усещането, че е до мен, от мразовитата тръпка, която присъствието му разпраца по тялото ми. Плъзвам ръце по-нагоре, над коленете му и по бедрата му. Толкова съм близо до получаването на онова, което искам, а после...

После виждам Хевън зад себе си. Очите ѝ хвърлят пламъци, ръцете ѝ са свити в юмруци. Питам се от колко ли време е тук и откога ли ни гледа. Изобщо не съм я чула да влиза, не я усетих даже. Впрочем тя няма никакво значение в случая. Хевън е просто дразнеща пречка, която има неприятния навик непрекъснато да застава на пътя ми. При това пречка, която много лесно мога да премахна завинаги.

— Какво си мислиш, че правиш, Евър?!

Приближава се към мен с обвинителен поглед в силно присвитите си очи. Исква да ме сплаши и да ме накара да се отдръпна, само че това няма да подейства. Подобни неща вече нямат власт над мен, просто тя още не го знае.

— Евър? — Роман неразбиращо стрелва с поглед първо нея, а после и мен. — За какво говориш, скъпа — това не е Евър, това е...

Само че злото вече е сторено. Намекът в думите ѝ е напълно достатъчен — сега той вече е в състояние да ме види. Да проникне през създадената от мен фалшива фасада.

— По дяволите! — изкрещява и ме отблъсква с такава сила, че прелитам през цялата стая, блъсвам се в един стол и накрая се приземявам до Хевън. — Какво се опитваш да направиш, мътните те взели?!

Разбира се, бесен е, че съм го изиграла така.

Преглъщам мъчително, без да отмествам очи от неговите. В този миг Хевън се хвърля към мен сред вихрушка от черна кожа и дантела. Усещам дъха ѝ като плесница върху бузата си. Ноктите ѝ се впиват в кожата на китката ми.

— Ти не би ли трябвало да си на друго място? — изсъсква през стиснатите си зъби. — Я ми кажи, Евър, Деймън знае ли, че си тук?

Деймън!

Това име разбужда нещо... нещо замръзнало дълбоко в мен. Искрица, която ме кара да стисна амулета си с такава сила, все едно животът ми зависи от него — и да отстъпя назад.

Ако погледите можеха да убиват, със сигурност щях да съм мъртва. Тя се протяга към мен. В очите ѝ бушува буря, лицето ѝ е сгърчено от бяс.

— Ти наистина не можеш да понесеш дори самата мисъл — така ли е?! Не можеш да понесеш аз да имам нещо, което ти нямаш! — Тръсва свирепо глава. — Като си помисля само... Предупреждаваше ме за Роман, опита се да ме уплашиш — разбира се, за да го запазиш за себе си! Само че, Евър, имам изненада за теб: аз пораснах. Дори не можеш да си представиш колко съм променена!

Аз се опитвам да издърпам ръката си, да се дръпна и да се измъкна по-далеч от нея, но хватката ѝ е прекалено силна. А ако мога да съдя по погледа ѝ, съвсем не е приключила с мен.

— Нямах работа тук. И не трябваше да идваш. Аз не искам да си тук, Роман не те иска — не виждаш ли в каква пародия си се превърнала?!

И многозначително впива очи в покритата ми с пъпки брадичка и хлътналите ми гърди, които са пълна противоположност на идеалната ѝ, бяла като порцелан кожа и съблазнителните извивки на тялото ѝ.

— Защо просто не се обърнеш и не потънеш там, откъдето си изпълзяла, а? Вече живея по собствените си правила и ще ти кажа как ще се развият събитията оттук нататък: ако не се разкараш веднага оттук, ако се замотаеш още малко и пак опиташ да направиш някоя глупост, ти — а не аз — ще пострадаш. Схващаш ли?!

Пръстите ѝ обхващат китката ми и я стисват толкова здраво, че мястото моментално почервява. Очите ѝ ме следят неотклонно.

— Изглеждаш ужасно впрочем. Косата ти е в отвратително състояние, лицето ти е покрито с пъпки, въобще — пълна развалина! — И тръсва глава, при което лъскавите ѝ черни къдрици се разлетяват край лицето ѝ, а платиненият бретон пада в очите ѝ. — Какво стана, Евър? Да не би Деймън да се е отказал от идеята да споделите вечността и да ти е спрял доставките на еликсир?

Отварям уста да кажа нещо, но не намирам думите. Обръщам се към Роман с умолителен поглед, увещавам го да се застъпи за мен и да ми помогне, но той само махва с ръка. Очите му ясно показват, че е приключил с мен. Сега, когато знае, че не съм Дрина, ме зарязва да се оправям сама.

И понеже не ми е останал друг избор, вдигам ръка — същата, чиято китка тя стиска толкова силно, че вече е побеляла и едва я усещам — и я дръпвам. Движението е толкова неочаквано и силно, че гърбът ѝ се опира в гърдите ми, преди да успее да реагира. С устни, почти прилепени до ухото ѝ, прошепвам:

— Извинявай, но точно в момента няма да толерирам подобни приказки.

Тя се бори с мен, опитва се да се изплъзне, но това е напълно безполезно. Никой не може да надвие звяра, никой, освен...

Погледът ми се спира случайно върху огледалото с позлатена рамка точно пред нас. Поразена съм от картината, която отразява: изпълненият с ненавист поглед на Хевън е в пълно съответствие с моя; лицето ми е така разкривено от гняв, толкова далеч от първоначалната си форма, толкова... уродливо и чудовищно. Едва успявам да го разпозная. Най-накрая съзирам онова, което те са виждали през цялото време. Моето абсолютно падение. Изрода, в който съм се превърнала.

Пръстите ми се отпускат — леко, но достатъчно, за да се освободи. Обръща се към мен като богиня на яростта и отмъщението, с

високо вдигнат юмрук — и ясна карта на всичките седем чакри, отпечатана в ума ѝ.

Аз обаче не я изчакам. Отблъсквам я и изчезвам още преди да успее да замахне. Ужасяващият звук от удара на гърба ѝ в стената ме преследва дори след като изскачам на улицата.

Въпреки това бързам да уверя сама себе си, че тя е добре, че всичко ще е наред — всяко нараняване на безсмъртните изчезва почти мигновено, те винаги оздравяват.

Само дето не съм сигурна, че и при мен ще се случи същото.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Очаквам да открия Джуд в магазина, но когато стигам до него, вратата е заключена и на нея виси табелката с надпис „Затворено“. След като не успявам да я отключа с ума си, започвам да ровя из чантата си за ключа. Пръстите ми треперят толкова силно, че два пъти го изпускам на земята, преди най-накрая да успея да вляза. Толкова бързо профучавам покрай рафтовете с книги и дискове, че забравям за лавиците с фигурки на ангелчета, които се намират вдясно от мен. Блъскам се в тях с всичка сила и те се стоварват на земята сред купчина от строшен порцелан и късчета стъкло. Аз обаче не спирам, за да оправя бъркотията. Дори не се обръщам назад да я погледна. Продължавам нататък. Отивам в задната стая, стигам до бюрото, издърпвам назад стола и се сривам отгоре му.

Свякля съм се върху бюрото с чело, притиснато към дървената повърхност. Трескаво се боря да нормализирам пулса си и да забавя дишането си. Ужасена съм от действията си, от това колко ниско съм паднала. Сцената отпреди десет минути не спира да се повтаря в главата ми, върти се като развалена грамофонна плоча.

Оставам така доста време — не знам точно колко — докато кожата ми се охлади, а умът ми се изчисти. Когато най-после вдигам глава и се оглеждам, веднага забелязвам, че календарът е смъкнат от стената. Озъртам се наоколо и го намирам... пред себе си. Днешната дата е оградена с червено и до нея се мъдри въпросителен знак заедно с името ми, подчертано два пъти. Разчитам и думите: „Може би това ще проработи?!“, изписани с неравния почерк на Джуд.

И просто така, проумявам всичко. Разрешението, което така отчаяно търсех, сега — благодарение на Джуд — е в ръцете ми. Толкова е очевидно и просто, че буквално не ми се вярва как не съм се сетила по-рано. Седя и зяпам мълчаливо неправилния кръг на Джуд, който заобикаля по-малък, напечатан... Малкият бележи фазата на луната. Тъй като е целият черен, това значи, че днес луната е тъмна.

Хеката се надига отново.

И аз знам какво да направя.

Не биваше да чакам луната да изсветлее и да се моля на Богинята да отмени стореното от Кралицата, както ме караха да направя близначките (с което, между другото, вероятно съм успяла единствено да вбеся Кралицата и заради това заклинанието се провали така ужасно). Вместо това трябваше просто да дочакам в днешния ден луната да потъмнее и да се насоча право към източника — да подхвана нещата от самото начало — с Хеката, кралицата на подземния свят. Да сключи съюз с нея.

Преравам подред чекмеджетата, като този път пренебрегвам „Книгата на сенките“, и започвам да търся съставките, които ще са ми нужни. Пъхам в чантата си кристалите, билките и свещите, а наум обещавам по-късно да се отплатя на Джуд. После мятам чантата на рамо и се насочвам към плажа — единственото място, на което ще мога не само да се усамотя, но и ще имам достъп до вода за ритуалното си къпане.

Не след дълго съм застанала на ръба на скалите. Пръстите на краката ми докосват камъка, а аз се вглеждам в океана, който е толкова тъмен, че се слива с небето. Припомням си една подобна вечер, когато дойдох тук с Деймън, беше само преди месец. Тогава бях толкова сигурна, че няма накъде повече да потъвам от това да превърна най-добрата си приятелка в безсмъртна. Нямах никаква представа, че дъното е много далеч и аз наистина ще го достигна.

Спускам се забързано по сипея. Нямам търпение да започна. Все пак внимателно подбирам пътя си сред стърчащите скали и острите завои на пътеката. Сърцето ми силно блъска в гърдите, а цялото ми тяло лепне от пот: онова усещане се надига отново в мен. Трябва да започна много, много скоро — преди да ме е превзело. Стъпалата ми потъват дълбоко в пясъка, докато тичам към пещерата. Сигурна съм, че ще е празна, точно както я оставихме, защото Деймън бе напълно прав, когато каза: *Хората рядко виждат онова, което е точно пред тях.* Тази пещера е именно такава нещo.

Пускам чантата на земята и измъквам една дълга свещ и кутийка кибрит. Съскането и пращенето на запалващата се клечка са единствените звуци, които се чуват на фона на нежното плискане на вълните. За по-сигурно забождам свещта в пясъка, след което подреждам останалите си инструменти върху едно одеяло. Отделям

достатъчно време, за да бъде всичко както трябва, след което събличам дрехите си и излизам отвън.

Обвивам ръце около тялото си, за да се предпазя поне малко от вятъра, който щипе кожата ми. Иска ми се да можех да се стопля. Старая се да не обръщам внимание на изпъкналите ребра, които отчетливо усещам под пръстите си, нито пък на начина, по който стърчат тазовите ми кости — сякаш искат да пробият кожата. Казвам си, че всичко скоро ще свърши, изцелението е близо и никой — дори и чудовището — не може да ме спре. Ще се излекувам.

Втурвам се смело към пенестите пръски, стисвам зъби, когато ме посрещат горчиви и ледени, и се гмурвам във вълните. Затварям очи, за да не ги изгори солта. Постоянното напоследък бучене в ушите ми се е превърнало в гръмотевичен рев. Когато отминава първата яростна атака на вълните, се обръщам по гръб и се отпускам. Косата ми се разпилява около мен, тялото ми се носи безтегловно, освободено от бремето си. Свивам крака към гърдите си и се вглеждам в небето. То е така тъмно и дълбоко, толкова безкрайно и тайнствено, че не мога да го обгърна с поглед. Стисвам амулета, който Деймън постави на врата ми, и се обръщам към кристалите с молба за помощ и защита, така че да успея да задържа чудовището на разстояние, докато извърша необходимото. Поставям съдбата си в ръцете на Хеката с вярата, че — точно както при ин и ян — на мрака винаги съответства светлина.

Потапям се отново и отново, докато се уверя, че съм пречистена и обновена. Вече съм готова да започна. Тръгвам към брега, от тялото ми се стича вода, по кожата ми пробягват тръпки — но аз не забелязвам нищо. Студът вече няма никакво значение. Всъщност той е напълно изличен от топлата абсолютна увереност, че само секунди ме разделят от унищожението на чудовището и собственото ми спасение.

Светлината на свещта хвърля игриви отблясъци по стената на пещерата. Появяват се и изчезват сенки. Пречиствам атамето си, като го прокарам три пъти през пламъка ѝ. После коленича в центъра на магическия кръг, който направих. С тамян в едната ръка и атамеве в другата пресъздавам почти същия ритуал като преди, като този път добавям:

Призовавам Хеката, кралицата на подземния свят,

на магията и на тъмната луна господарка.
Моля те, кралице, развали това заклинание,
прекъсни тази връзка във мойто съзнание —
унищожни тъмния пламък в мойта душа!
О, покровителко на вещиците, обична ни майко,
която си и девойка, и старица в едно —
чуи думите ми, моята воля, молитва и мощ —
нека се сбъдне мойто желание!

Ахвам, изпълнена със страхопочитание, когато край мен се извива вятър, а над главата ми отеква гръм, толкова силен, че стените край мен започват да вибрират. Земята под краката ми се размества, разнася се грохот. Наоколо започва да се надига някакво странно ритмично движение, скалите се тресат и вибрират под напора на могъщ сеизмичен пулс, който сякаш идва някъде от дълбините на земята, усилва се, става по-мощен и яростен, разпростира се все по-далеч. От стените започват да се откъртват скали, стоварват се наоколо ми, всичко се срива, разпада и разпилява. Накрая остава само подът, на който съм коленичила, заобиколена от планина дребни отломки — и невероятното нощно небе над главата ми.

Земята все още не се е успокоила напълно, все още се движи под мен. Изправлям се и ѝ благодаря, докато слоевете пръст и скали край мен се наместват в новите си легла. Внимателно подбирам пътя си през скалните купчини и праха, вдигнат от тях.

Когато прокарвам ръце през гъстата си, гладка коса и проявявам мигновено, без никакъв проблем, нови дрехи; разбирам, че без съмнение желанието ми е било изпълнено.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Стигнахме ли вече?

Пръстите ми докосват меката копринена превръзка, с която Деймън покри очите ми. Тази формалност е безсмислена — и двамата чудесно знаем, че не е нужно да *гледам*, за да видя каквото и да било — но той толкова силно държи да пази всяка от базите си в тайна, че се съгласявам с него. Макар, разбира се, това да не е необходимо в действителност.

Той се размива с прекрасен, мелодичен смях, който кара сърцето ми да подскочи. Хваща ръката ми и преплита пръсти с моите. *Почти* усещам дланта му, от която по моята плъзват най-топлите, най-възхитителни тръпки и палят огън в мен. Усещане, което никога вече няма да смятам за даденост, след като изпитах загубата му.

— Готова ли си? — пита ме той.

После се придвижва зад гърба ми, развързва възела на тила ми и пуска превръзката на земята. Отделя известно време, за да приглади косата ми, след което ме обръща към себе си и добавя:

— *Честит рожден ден!*

Усмиввам се още преди да съм отворила очи. Убедена съм, че каквото и да иска да ми покаже, със сигурност ще е нещо чудесно.

В мига, в който го съзирам, ахвам. Челюстта ми е увиснала, а ръката ми се плъзва към устата, сякаш се движи по собствената си воля. Гледката пред мен е толкова невероятна, така възхитителна, че изглежда нереална... дори за Съмърленд.

— Кога успя да го направиш? — питам, като едновременно с това се опитвам да възприема всичко наведнъж.

Пред очите ми се е ширнала прелестна утопия — едно сякаш безкрайно поле, от край до край покрито с ослепителни яркочервени лалета. В средата му се издига изящен павилион.

— Предполагам, че не си го създал току-що?

Той свива рамене и започва да обхожда лицето ми с поглед, толкова чувствен, че цялото ми тяло пламва.

— Планирах го преди доста време. Този павилион не е изцяло мое дело, макар че доста промених първоначалния му вид. Лалетата добавих специално за теб. — Придърпва ме към себе си и добавя: — Исках само да се оправиш, така че да можем заедно да му се порадваме... само двамата, нали разбираш?

Кимвам съвсем леко, засрамена. Нежният му и благодарен поглед ме милва с толкова любов, че по бузите ми плъзва срамежлива руменина.

— Само *ние* двамата? — Наклонявам глава настрани и го поглеждам многозначително. — Имаш предвид, че няма нужда да бързаме на обратно за партито изненада?

Деймън се размива и кимва в потвърждение, след което ме повежда навътре в полето от прекрасни лалета.

— Все още го подготвят. Обещах, че по-късно ще се отбием за малко, но засега... Какво ще кажеш — ще се задоволиш ли с това?

Примигвам забързано, после още няколко пъти, защото наистина не искам да се разплача. Не и тук. Не и сега. Не и сред това великолепно червено поле, което възплащава нашата неувяхваща любов. Преглъщам с усилие и промълвявам, пренебрегвайки буцата, заседнала в гърлото ми:

— Мисля... мисля, че си най-невероятният мъж в целия свят... и че имам невероятния късмет да те познавам... и да те *обичам*. А също така си мисля, че... че не знам какво бих правила без теб... и съм ти безкрайно благодарна, защото не се отказа от мен след всичко, което...

— Никога не бих се отказал от теб — заявява той.

Изражението му изведнъж става сериозно, а очите му се приковават настойчиво в моите.

— Сигурно си се изкушавал да го направиш.

Обръщам се настрани, когато си припомням колко мрачно бе станало положението, колко далеч бях отишла. Наум благодаря на Хеката, че изпълни молбата ми и ми върна онова, което има най-голямо значение в моя свят.

— Нито веднъж, дори и за секунда — твърдо отговаря той, повдига брадичката ми и ме принуждава отново да срещна очите му. — Дори не съм си и помислял.

— Беше прав, знаеш ли... за магията имам предвид. — Прехапвам устни и го поглеждам боязливо.

Той обаче само кимва. Не му казвам нищо ново, със сигурност отдавна се е досетил.

— Аз, ъ-ъ, направих заклинание... заклинание за обвързване, което... ами, ъ-ъ... резултатът бе напълно противоположен на онова, на което се надявах. Без да искам, свързах себе си с Роман.

Преглъщам мъчително. Неговото изражение изобщо не се променя, продължава да ме гледа толкова безизразно, че не мога да разбера за какво мисли.

— И аз... ами, първоначално не ти казах, защото... защото страшно се срамувах от себе си. Беше ужасно, аз сякаш... бях обсебена от него и... — Поклащам глава, припомнила си нещата, които казвах и правех. — Както и да е, тогава единственото място, на което се чувствах добре, беше Съмърленд. Именно затова те молах да дойдеш с мен. Защото, от една страна, там отново бях цяла, бях себе си... и, от друга, защото чудовището... тоест, *заклинанието*... не ми позволяваше да ти се доверя и да ти разкажа за случилото се, когато бяхме у дома. Всеки път, когато опитвах, то спираше думите ми, не можех да кажа нищо, все едно онемявах изведнъж. Всъщност сега ти казвам всичко това, защото...

В този миг той поставя длан на бузата ми и ме поглежда.

— Евър... — прошепва ми. — Всичко е наред.

— Съжалявам — изхленчвам и усещам ръцете му, които ме обгръщат и притискат към тялото му. — Толкова много съжалявам!

— А сега всичко е приключило, така ли? Оправила си нещата?

Той се отдръпва и ме поглежда с наклонена на една страна глава, без да ме изпуска от ръцете си.

— Да. — Твърдо кимам и избърсвам очи с опакото на дланта си. — Сега всичко е наред. Аз съм по-добре и манията ми към Роман изчезна. Просто... не знам, просто смятах, че трябва да знаеш. Беше ужасно, когато не можех да ти го разкажа.

Той се привежда към мен и притиска устни към челото ми, после ме поглежда и пита закачливо:

— А сега, мадмоазел, какво ще кажете да започваме?

После описва широк жест с ръка и се покланя ниско.

Усмиввам се и ръка за ръка се впускаме през полето. Стигаме до разкошния павилион, който е толкова красив и така изкусно изработен, че аз за пореден път ахвам.

— Какво е това място? — питам, като очарована оглеждам гладкия под от бял мрамор и куполообразния покрив, покрит с невероятни фрески, изобразяващи сияещи херувимчета с розови бузи, които лудуват сред останалите небесни създания.

Той се усмихва и ме подканва с ръка да седна на един от белите дивани, който е толкова мек и пухкав, че имам чувството, че съм кацнала в облак.

— Това е подаръкът за рождения ти ден. Освен това — колкото и да е странно подобно съвпадение — е подарък по повод годишнината.

Присвивам очи, докато умът ми трескаво се втурва назад към дългия списък от спомени. Обаче не открива нищо: все още не е минала една година, откакто се събрахме... поне в този живот... наистина нямам представа какво точно има предвид под „годишнина“.

— Осми август — обяснява той, като вижда обърканото ми изражение. — Осми август, или по-точно осми август хиляда шестстотин и осма година, е датата, на която се срещнахме за пръв път.

— Наистина ли? — ахвам аз.

Не съм в състояние да кажа нищо повече, толкова съм изненадана от тази новина.

— Напълно сериозно.

Той се усмихва, отпуска се на пухкавите възглавници и ме привлича към себе си.

— Обаче не е нужно да ми вярваш, разбира се. Ето, виж сама — вдига едно дистанционно от голямата маса пред нас и го насочва към огромния екран, заемащ цялата насрещна стена. — Всъщност възможностите ти не са ограничени само до това да го *видиш*. Можеш и да го *изпиташ*, ако желаеш — от теб зависи.

Хвърлям му бърз, озадачен поглед, без изобщо да разбирам за какво говори, нито пък какво става.

— От много време работя върху това. Смятам, че най-после го завърших. Мисли за това мое скромно изобретение като за вид *интерактивен театър*. Човек може да се отпусне на мястото си и да се наслаждава на представлението или да скочи на сцената и да вземе участие в него — изборът е негов. Преди да започнем обаче, трябва да ти кажа няколко неща. Първо, не можеш да промениш събитията — сценарият вече е написан. И второ... — навежда се към мен и пръстът му очертава линията на скулата ми, — тук, в Съмърленд, крайт винаги

е щастлив. Всичко, което дори леко напомня за трагедия, всяко нещо, което би могло да те обезпокои, е изрязано. Просто не се допуска. Така че не се безпокой. Даже може да преживееш някоя приятна изненада — поне при мен стана така.

— *Истинска* изненада ли, или нещо измислено от теб? — питам с шеговитата подозрителност и се гушвам по-близо до него.

Той обаче бързо поклаща глава.

— *Истинска*. Всички изненади са съвсем истински. Спомените ми, както добре знаеш, стигат доста далеч назад във времето — толкова далеч, че... ами, понякога са малко неясни. Така че реших да проведа едно малко проучване във Великите храмове на познанието — можеш да го наречеш *опреснителен курс*, ако искаш. И по една случайност попаднах на нещо... бяха ми припомнени някои неща, които бях забравил.

— Например?

Хвърлям му бърз поглед, след което притискам устни към любимото си място на границата между врата и рамото му. Моментално усещам успокоителния *полу-допир* на кожата му и поемам с пълни гърди топлия му аромат.

— Например *това* — прошепва той в отговор и леко ме обръща, така че да съм с лице към екрана.

Облягаме се един на друг прегърнати и Деймън натиска някакво копче на дистанционното. Екранът оживява и се изпълва с образи — толкова ярки и триизмерни, сякаш сме се озовали направо в него.

В мига, в който съзирам оживения градски площад, от който тръгват множество павирани улици и по който насам-натам бързат стотици хора — почти, както и днес — разбирам къде се намираме. Наистина, вместо коли трополят коне и каруци, дрехите са прекалено официални и строги, за разлика от нашите съвременни ежедневни облекла, но приликите са наистина удивителни. Няма как да сбъркам, особено при наличието на толкова много улични търговци, които предлагат стоката си на всеки ъгъл: наблюдавам базар от седемнайсети век. В днешни дни ги наричаме минимолове.

Хвърлям озадачен поглед на Деймън, който ми се усмихва в отговор и ми помага да се изправя. После ме повежда към екрана толкова бързо, че се стряскам и рязко спирам — сигурна съм, че в

противен случай ще ударя носа си в гладката му повърхност. Деймън обаче се привежда към мен и прошепва:

— *Вярвай!*

И аз решавам да го послушам.

Да имам вяра и да продължа напред към твърдия кристален екран, който мигновено омеква и започва да поддава. Приветства ни и ни обгръща, озоваваме се напред картината. При това не сме просто странно облечени допълнения към нея, а се наместваме директно в главните роли, с подходящ външен вид и съответните облекло и аксесоари.

Взирам се в ръцете си, учудена от внезапно загрубялата им и мазолеста кожа. Веднага ги разпознавам — очевидно е, че са от живота ми в Париж. От времето, когато съм била Евалин — бедната слугиня, съсипваща се от работа, преди да се появи Деймън.

Прокарвам ги по роклята си. Материята е груба и боцка, скроена и ушита просто и съдържано — прилича на скърпена на две на три от чувал и изобщо не подчертава фигурата. Въпреки това е чиста и добре изгладена, така че има поне нещо, макар и дребничко, с което да се гордея. Русата ми коса е сплетена на плитки, опъната назад и прибрана ниско на главата, но няколко непокорни кичура са успели някак да се измъкнат и сега гаят лицето и врата ми.

Един търговец ми подвиква нещо на френски. Макар да съм съвсем наясно, че в случая просто играя роля, че това не е родният ми език, съм в състояние не само да го разбера, но и да му отговоря. Той разпознава в мен една от редовните си и любими клиентки и ми подава добре узрял червен домати — най-хубавия на сергията му, както сам заявява. После ме наблюдава усмихнато, докато го въртя в ръцете си и проверявам цвета и твърдостта му, кимам в съгласие и бъркам в кесията си за монети. В този миг някой се блъска в мен толкова рязко и силно, че доматиът изхвърча от ръката ми и тупва на земята, последван от останалите.

Поглеждам в краката си и сърцето ми се свива при вида на мократа червена каша на паважа. Знам, че ще ми струва скъпо, защото началникът на кухнята никога не би се съгласил да покрие стойността на съсипаното. Затова се обръщам, готова да обсипя с укори виновника, и виждам, че това е той.

Онзи мъж с тъмната лъскава коса, дълбоките блестящи очи, великолепно ушитите дрехи и най-красивата каляска в тази страна — като изключим кралската. Онзи, на когото казват Деймън... Деймън Огъст. Същият, на когото се натъквам твърде често напоследък.

Повдигам поли и се смъквам на земята с надеждата да спася каквото е възможно. Преди обаче коленете ми да опрат в паважа, той ме хваща внимателно над лакътя и ме спира. По цялото ми тяло се разлива трепетна топлина, която не разбирам изобщо.

— Пардон — измърморва той, покланя ми се и се обръща към търговеца, за да го компенсира за загубеното.

А аз, макар да се чувствам привлечена и заинтригувана, макар сърцето ми да блъска в гърдите, а в тялото ми все така да се разлива особеното трепетно усещане за пламък и топлина, се обръщам и продължавам по пътя си. Сигурна съм, че си играе с мен. Болезнено осъзнавам, че ние сме не просто от различни класи, а живеем в различни светове. Не очаквам обаче да ме настигне, изненадва ме и викът му:

— Евалин! Спри!

И аз се подчинявам. Обръщам се и очите ни се срещат. Знам, че ще продължим играта на котка и мишка, ако не за друго, поне от благоприличие. Също така разбирам, че накрая, ако той не се откаже, не му омръзне и не се отегчи — ще се предам. При това ще го направя с желание, изобщо не се съмнявам в това.

Той се усмихва, поставя ръка върху моята и ми казва наум:

Ето така започнахме... известно време беше все така. Искаш ли да се придвижим към хубавите моменти?

Кимам и в следващия миг се озовавам пред голямо огледало с позлатена рамка, вгледана в отражението пред себе си. Грозната ми и обикновена рокля е заменена с друга, чиято прекрасна материя, лъскава и мека, сякаш гали тялото ми. Дълбокото деколте е прелестна рамка за бледата ми кожа, върху която лежат като на витрина пищни бижута, толкова ярки и красиви, че почти ме заслепват.

Той е застанал до мен и се усмихва одобрително. Чудя се как съм се озовала тук? Как едно бедно сираче като мен, което слугува и мизерства, изведнъж се оказва в такова великолепно място, с такъв невероятен мъж до себе си, който е толкова хубав, така... *магичен...* може би прекалено хубав, за да е истински.

Той ми подава ръката си и ме повежда към разточително подредена маса за двама — такава, каквато съм свикнала само да обслужвам. За мен ще е съвсем ново преживяване да седна на нея, при това с Деймън. Слугите му са освободени за през нощта. Безмълвно наблюдавам как бавно вдига изящната кристална гарафа. Движението е толкова колебливо и несигурно — за миг ми се струва, че ръката му потрепва — и разбирам, че в себе си той води някаква невероятна борба.

После среща погледа ми. На лицето му белезите за вътрешния му конфликт са още по-очевидни. Намръщва се леко, връща гарафата на мястото ѝ и вместо нея взема бутилката червено вино.

Ахвам, очите ми се разширяват. Устните ми се разтварят, но не успявам да изрека и дума. Току-що с пълна сила съм осъзнала смисъла на случилото се пред очите ми.

Почти го направи! Толкова близо беше. Защо спря?!

Знам, че ако бе продължил със замисленото, ако ми бе поднесъл еликсира от самото начало, всичко щеше да е различно.

Абсолютно. Всичко. Без. Изключение.

Дрина нямаше да ме убие нито веднъж. Роман нямаше да ме измами. А Деймън и аз щяхме да живеем щастливо до края на дните си, който никога не би настъпил. Въобще всичко щеше да е пълна противоположност на живота ни сега.

Очите му се вглеждат в моите, дълбоки и изпитателни. Той поклаща глава и обяснява наум:

Бях толкова несигурен... не знаех как ще реагираш, как ще го понесеш... ако приемеше изобщо. Не смятах, че имам правото да те насилвам. Само че... не за това те доведох тук. Имах намерение да ти покажа живота ти в Париж — защото, колкото и да бе труден, не бе изцяло лош. Имахме и своите вълшебни мигове — моменти като този... и можехме да имаме и други, ако не беше...

Не довършва това изречение. И двамата знаем края му. Аз обаче дори нямам възможност да вдигна чашата си към неговата — вечерята свършва и вече вървим към дома ми. Придружава ме до ъгъла и ме спира току пред входа за прислугата. Обвива ръце около кръста ми и ме придърпва към себе си, след което ме целува толкова страстно и силно, че си мисля: *Моля те, Господи, нека не спира никога!* Устните му са едновременно меки и настойчиви, топли и приканващи.

Разбуждат нещо спящо дълбоко в мен, нещо толкова познато и толкова... *истинско...*

Отдръпвам се и впивам разширените си очи в неговите, а пръстите ми се стрелват към туптящите ми устни. По бузите си още ясно усещам драскането от наболата му брада. Между нас няма енергийно поле, не трепти никакъв предпазен воал. Няма нищо... освен великолепното и съвсем реално усещане за кожата му върху моята.

Той се усмихва. Пръстите му обхождат бузите, врата ми, ключицата ми... последвани веднага от устните му.

Истинско е — съобщава ми наум. — Не ни е нужна защита. Тук няма никаква опасност.

Поглеждам го, а умът ми вече крои планове. Роят се хиляди възможности.

Дали... възможно ли е наистина да сме заедно... сега? Тук?

Против всяка логика, толкова се надявам, да е така.

Той обаче само въздъхва. После преплита пръсти с моите — не съм изпитвала това докосване от месеци — и ми отговаря мислено:

Страхувам се, че това е само представление. Театър на миналото. Можеш да редактираш леко сценария, но не и да го променяш — да импровизираш или да добавяш събития, които не са се случили в действителност.

Кимвам, натъжена от новината, но и нетърпелива да продължа оттам, откъдето спряхме. Дръпвам го към себе си и притискам устни към неговите, решена да се задоволя с толкова щастие, колкото ми е позволено — за толкова време, колкото мога.

Така че продължаваме да се целуваме пред вратата за прислугата — той в скъпите си дрехи — черна вълнена жилетка и панталони, аз в моето простичко слугинско облекло.

Целуваме се в конюшните — той в пълно ловно снаряжение на английски благородник, аз в тесни бричове за езда, изискан червен жакет и лъскави черни ботуши.

Целуваме се край брега — той в обикновена бяла риза и неофициални черни панталони, аз с грубите пуритански одежди, които прикриват формите на тялото.

Целуваме се сред поле от червени лалета, почти толкова ярки, колкото моята чуплива и огнена коса. Той е с твърдо колосана бяла

риза и свободни панталони, а аз — увита само с парче лъскава коприна с лек червеникав оттенък. От време на време спираме и той продължава да ме рисува, но след няколко мацвания хвърля четката, придърпва ме към себе си и започваме да се целуваме отново.

Всички тези мои животи са различни, но сякаш се развиват по един и същи начин — откриваме се и веднага се влюбваме един в друг. Само че Деймън решава да не прибързва — иска първо да спечели пълното ми доверие, а после да ми даде да пия от еликсира. Колебанието му обаче продължава толкова дълго, че Дрина всеки път успява да ни намери и да ме отстрани.

Ясно. Това е причината да не си губиш времето, когато си ме открил след катастрофата — обръщам се наум към него. Сгушена в топлите му прегръдки и с буза, притисната към гърдите му, виждам онзи миг от неговата гледна точка.

Открил ме е, когато съм била на десет (благодарение на помощта на Роми и Райни, а и на Съмърленд); прекарал следващите няколко години в чакане, след което се преместил в Юджийн, Орегон. Само че почти веднага, след като се записал в гимназията ми, всичките му планове били разрушени от катастрофата.

Наблюдавам го на мястото на инцидента — виждам колебанието му, отново... измъчва се от съмнения, моли за насока. Изпада в паника, когато сребрият нишка, свързваща тялото и душата ми, рязко се опъва до скъсване. Това го изкарва от транс, в който е изпаднал, и той мълниеносно взема решението да притисне бутилката с еликсира до устните ми и да ме накара да пия. Принуждава ме да се върна към живота. Да се превърна в безсмъртна като него.

Съжаляваш ли за нещо?

Поглежда ме напрегнато. Този поглед настоява да съм честна и да му кажа истината, каквато и да е тя.

Аз обаче само поклащам глава, усмихвам се и го придърпвам обратно към себе си, за да потънем отново в червеното море от лалета от онзи отдавна отминал ден.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Готова ли си?

Пръстите на Деймън докосват леко устните ми, това *полуусещане* изпълва паметта ми със спомена за една толкова истинска, толкова чувствена целувка, че се изкушавам да го завлека обратно в Съмърленд и да започнем всичко отначало.

Обаче не мога. Не можем. Вече сме обещава. И макар че това парти изобщо не може да се сравни с рождения ден, който Деймън току-що ми подари, всички чакат и няма връщане назад.

Поемам си дълбоко дъх и поглеждам къщата пред нас. Фасадата ѝ е обикновена и хубава, по един уютен и приветлив начин, макар че зад нейните стени са се разиграли някои от най-лошите сцени в моето не толкова далечно минало.

— Да се върнем в Париж — прошепвам само донякъде на шега. — Дори не се налага да променяш неприятните детайли. Сериозно. Предпочитам да облека грубата кафява рокля и да чистя *нужници* — или както там са ги наричали — отколкото да се изправа пред *това*.

— *Нужници?* — поглежда ме и клати глава, после нежно се засмива. — Извинявай, Евър, но тогава нямаше *нужници*. Нито *обществени тоалетни*, нито *бани*, нито дори *клозети*. По това време се ползваха нощни гърнета. Нещо като, ами, керамично гърне, което се държи под леглото. И повярвай ми, това е спомен, който не би искала да преживееш отново.

Правя физиономия, неспособна да си представя колко ужасно трябва да е било да използваш такова приспособление, още по-малко да трябва да го изпразниш. Видимо потрепвам и казвам:

— Виждаш ли? Само ако можех да обясня на Миноз, че истинската причина да не ми харесват часовете му е, че историята изобщо не изглежда привлекателна за онези, които са принудени *наистина да я живеят*.

Деймън се засмива, отмята глава назад и шията му се открива по толкова съблазнителен начин, че едва се сдържа да не притисна

силно устни в нея.

— Повярвай ми, всички сме я живели. Просто повечето от нас нямат възможност да си я припомнят, още по-малко да я *преживеят* отново.

Поглежда ме и лицето му става сериозно, като казва:

— Е, готова ли си? Знаем, че е неприятно и че сигурно ще мине доста време, преди отново да ѝ се довериш, но те чакат. Така че нека поне да се отбием и да им доставим удоволствието да извикат „Честит рожден ден!“, става ли?

Взира се в мен с топъл и открит поглед и знам, че ако кажа „не“ или покажа и най-малко съпротивление, ще приеме решението ми. Но няма да го направя. Защото истината е, че той е прав. Трябва да се изправа пред нея рано или късно. Да не споменавам, че много ми се иска да я видя как ме гледа в очите и се опитва да ме убеди в своята крайно неправдоподобна история.

Кимвам бавно, неохотно и тръгвам към вратата, когато той казва:

— И не забравяй — *прави се на изненадана*.

Почуква веднъж два пъти, после повдига вежди, когато никой не си прави труда да отговори с отрепетиран хоров възглас „Изненада!“.

Отваря вратата, повежда ме навътре по коридора към слънчевата жълта кухня, където намираме Ава, облечена в кафява рокля без презрамки и златни сандали, която небрежно си налива питие с подозрително червен цвят.

— *Сангрия* — показва тя питието си и през смях добавя: — Сериозно, Евър, точно колко време ще ти отнеме да ми повярваш отново?

Стисвам устни и повдигам рамене. Съмнявам се, че ще съм способна отново да ѝ имам доверие въпреки това, което Деймън ми каза. Трябва да го чуя и от нея и тогава ще реша.

— Всички са в задния двор. — Тя кимва, поглежда ме и добавя: — Е, кажи, изненада ли се?

— Единствено от липсата на изненада.

Отпускам ѝ една полуусмивка, това е всичко, на което съм способна, а тя трябва да е доволна, че получава дори и това. Правя го обаче не от симпатии към нея, а защото тя с удоволствие поема грижата и храненето на близначките. Така ние с Деймън най-накрая можем да се усамотим отново.

— Значи наистина свърши работа! — смее се и ни води отзад, където са се събрали всички. — Решихме, че единственият начин да ви заблудим, е да направим обратното на онова, което очаквате.

Пристъпвам във вътрешния двор и виждам, че Роми и Райни лежат на тревата и нанизват гердани от кристали и мъниста, които вземат от една голяма блестяща купа. Готовите окачват около врата на каменната статуя на Буда. Джуд се излежава край тях със затворени очи и лице, обърнато към слънцето; ръцете му са здрави и непокътнати благодарение на Съмърленд. И въпреки вълната от топлина, любов и сигурност, която преминава през мен, когато Деймън се обляга на рамото ми и ми стисва ръката, не мога да не се натъжа, като гледам групичката от така наречените мои приятели. Една жена, която не харесвам и на която със сигурност не вярвам; близначките, които открито ме мразят — едната повече от другата, коя все пак и едно момче, с което явно сме се влюбвали неведнъж в миналото и което по стечение на обстоятелствата е и вечният съперник на моята половинка. Единственото нещо, заради което се чувствам съвсем малко по-добре, е Майлс и фактът, че ако не беше отишъл във Флоренция, със сигурност щеше да бъде тук с мен.

Но не и Хевън.

Когато се свързах и се опитах да ѝ обясня, тя все още беше твърде ядосана и само ми крещеше. Затова нямах друг избор, освен да ѝ дам време да се успокои. Само се надявам, че в крайна сметка ще размисли и ще разбере истинската същност на Роман.

Стоя тук и наблюдавам сцената, на която се развива моят жалък рожден ден, а от това само ми става все по-ясно, че съм я изгубила — доверието ѝ, приятелството ѝ — и не знам ще мога ли изобщо някога да си ги върна. Имам предвид, че точно когато имаме повече общо, отколкото сме имали някога преди — точно когато най-после мога да споделя тайните, които съм крила, откакто се познаваме — аз забърквам такава каша, че тя ме изоставя заради моя безсмъртен враг.

Въздъхвам тихичко: просто не е възможно да се чувствам по-зле. И в този миг Онър се промъква през френските прозорци и се насочва право към Джуд. Сяда на земята до него и оправя роклята си толкова леко и небрежно, че аз направо зяпвам. Гледам глупаво с отворена уста, когато тя се обръща към мен и леко ми махва с непохватно извита китка.

Аз кимвам едва-едва, почти незабележимо, неспособна да говоря заради буцата, заседнала в гърлото ми, неспособна да разбере тази сцена.

Те гаджета ли са? Или просто излизат заедно заради споделения интерес към магията? Той наистина ли не разбира, когато му обясних, че сме само съученички, не приятелки, и огромната разлика между двете понятия?

Оглеждам ги един по един. Не мога да повярвам, че се случи така. Че това е всичко. Прекарах почти година в този град в опити да изградя някакъв живот, а единствената ми истински трайна връзка е с Деймън. А пък и нея, ако бъдем честни, успех да застраша твърде много и отвъд разумните граници.

Ава ни предлага питие, което, сигурна съм, е опит да се престори, че всичко е наред. Прави го заради Онър и Джуд, тъй като те май са единствените тук, които не знаят истината за Деймън и мен — или поне не цялата.

Аз само поклащам глава и отказвам. Внушавам си, че така е по-добре и че е единственият възможен начин. Колкото по-малко връзки създавам, с толкова по-малко хора ще се сбогувам. Но макар да съм сигурна, че е така, това не ми помага да запълня огромната празнота в мен.

Стисвам ръката на Деймън, уверявайки го мислено да не се тревожи, да остане на мястото си, защото ще се върна скоро. След това влизам вътре, като отначало си мисля да мина през банята, да си наплискам лицето със студена вода и да се опитам да си върна малко от доброто настроение. Вместо това, когато виждам вратата към „светилището“ на Ава, се шмугвам там. Стряскам се при вида на превърнатите в спретнат пастелен рай някога пурпурни стени и индигова врата — стаята трябва да е на Роми, защото Райни никога не би избрала подобен дизайн.

Сядам на ръба на леглото, поглаждам с пръсти меката зелена пухена завивка и се вглеждам в пода. Припомням си деня, когато всичко се промени. Денят, в който се сбогувах с Деймън и в който проявих глупостта да го поверя на грижите на Ава. Бях толкова убедена, че постъпвам правилно — нямах и най-малка представа, че един простиച്ък избор би могъл да има такива невероятни последствия и толкова силно да повлияе на целия ми живот, на цялата *вечност*.

Поемам си дълбоко въздух и отпускам глава в ръцете си. Искам да стана, да се върна там, да се опитам да побъбря и после да намеря някакво оправдание да си отида. Разтърквам очи и оправям с пръсти косата и дрехите си, и тъкмо съм готова да тръгна, когато Ава влиза и заявява:

— О, чудесно, надявах се да останем за малко насаме.

Стисвам устни, борейки се с непреодолимото желание да се хвърля към нея и да я ударя във всичките ѝ чакри — ако не за друго, поне за да разбера веднъж завинаги на коя страна е всъщност. Обаче се сдържам. Не правя абсолютно нищо, само стоя неподвижно и чакам тя да започне.

— Знаеш ли, права си за мен — кимва, обляга се на шкафа на Роми, но ръцете ѝ остават отпуснати и свободни. — Наистина откъгнах еликсира. И наистина оставих Деймън напълно беззащитен. Просто няма как да скрия това.

Гледам я втренчено и с лудо биешо сърце. Макар че вече знаех, макар че Деймън ми беше обяснил, съвсем различно е да чуя собственото ѝ признание.

— Но преди да избързаш с изводите, трябва да чуеш още нещо. Въпреки онова, което може би си мислиш, никога не съм била в съюз с Роман. Не сме били партньори, нито приятели, не сме работили заедно по какъвто и да било начин. Веднъж дойде да му гледам, да. Това се случи в началото, когато тъкмо започвах. И ако трябва да съм честна, енергията му беше толкова странна — толкова объркваща — че само го благослових мълчаливо и го отпратих. Причината за действията ми обаче... причината да не успея да предпазя Деймън... Ами, сложно е...

— Не се и съмнявам. — Повдигам аз вежда и клатя глава. Нямам никакво намерение да съм снизходителна към нея или да я оставя да ме оплете в някакво изключително сложно обяснение.

Тя кима, решена да се съобразява с мен и да не позволява да я извадя от равновесие. Вярна на природата си, остава невъзмутима след моя изблик.

— Отначало, признавам си, бях доста запленена от всички възможности в Съмърленд, от всички възхитителни дарове, които предлагаше. Трябва да разбереш, че съм живяла сама толкова дълго, издържала съм се и съм се трудила усилено за всичко, което имам, без помощ от никого, и много често едва съм се изхранвала.

— Ти сериозно ли очакваш да те съжаля? Защото, ако е така — спести си го. Честно. Няма да стане. — Поклащам глава и повдигам многозначително вежди.

— Само се опитвам да ти дам малко предистория. — Тя свива рамене, сключва ръце пред себе си и започва да огъва пръстите си. — Не те моля за съчувствие, повярвай ми. Ако не друго, поне съм се научила да нося отговорност за собствения си живот. Просто се опитвам да обясня първоначалната си реакция към Съмърленд, колко очарована бях от способността да проявявам всичко материално, което исках. Знам, че малко прекалих, знам и колко те дразнеше това. Но след известно време разбрах, че бих могла да си построя имение, пълно с богатства в Съмърленд, но това не би ме направило пощастлива — нито там, нито на земята. И точно тогава реших да стигна малко по-далече, да се опитам да усъвършенствам себе си по начин, какъвто до онзи миг не бях пробвала. Разбира се, имах си своето „светилище“ и практикувах медитация, но когато си поставих за цел да получа достъп до Великите храмове на познанието... е, точно тогава бях принудена да подкрепя с действия онова, което бях твърдяла години наред. Затова се отказах от всичко друго и се съсредоточих изцяло върху тази цел. Не след дълго бях вътре и повече не погледнах назад.

Гледам я, очите ми се присвиват до малки цепки и само си мисля: *Браво на теб, Ава, браво.*

— Знам каква си, Евър. И Деймън също. И макар и да не съм съвсем съгласна е това, не ми е работа да се намесвам.

— Затова ли се опита да го убиеш? Така ли се справяш с нещата, които не одобряваш? На мен ми прилича на намеса. — Гледам я и ровя с пръста на крака си в килима.

Тя клати глава, гласът ѝ е спокоен, погледът ѝ е втренчен в моя.

— Нищо не знаех, когато оставих Деймън онзи ден. Тогава наистина вярвах, че всичко ще стане, както си е било преди, точно както смяташе и ти самата. Ти щеше да се върнеш във времето, Деймън също. Не бях сигурна какво представлява еликсирът, но имах някои подозрения, затова възнамерявах и аз да пия от него. Тъкмо когато се канех да го направя обаче... не съм сигурна точно каква бе причината... се спрях. Просто не можех да го направя. Предполагам,

че осъзнах прекомерната грандиозност, чудовищността на вечния живот. — Тя ме поглежда. — Доста сериозно звучи, не мислиш ли?

Свивам рамене и многозначително повдигам вежди. Досега не е казала нищо, с което да променя чувствата си към нея. А и все още не съм убедена, че не е пила от еликсира.

— Така че в крайна сметка го изхвърлих, издигнах портал към Съмърленд и започнах да търся отговори, а също и *покой*.

— И намери ли ги? — питам я с тон, от който би трябвало да й е ясно, че не ме интересува какво ще отговори.

— Да — усмихва се тя. — Моят покой се съдържа в осъзнаването, че всички ние имаме свой собствен път, своя съдба, която трябва да осъществим. И сега най-после аз знам каква е моята.

Поглеждам я и виждам как лицето ѝ грейва, когато добавя:

— Тук съм, за да използвам дарбите си и да помагам на тези, които имат нужда. Да живея без страх, да вярвам, че винаги ще имам достатъчно, за да преживявам някак си и да отгледам близначките така, както преди не успях. — Тя ме поглежда с особено изражение, сякаш иска да се протегне и да ме прегърне, но за щастие само прекарва ръка през косата си и остава на място. — Съжалявам за това, което се случи, Евър. Не съм и помисляла, че ще стане така. И макар и да не ми харесва това, което сте с Деймън, наистина не е моя работа да ви съдя. Вие трябва да следвате своя път.

— Така ли? И какъв е той? — питам аз, като я гледам право в очите.

Изненадана съм от силния копнеж в гласа си и надеждата, че тя може да има някаква идея за целта на съществуването ми. Да знае защо съм тук. Тъй като до този момент аз самата още нямам представа.

Ава обаче само свива рамене, поглежда ме с блеснали нежни кафяви очи и отсича:

— О, не — усмихва се и поклаща глава. — Ти сама трябва да разбереш. Но повярвай ми, Евър, не се и съмнявам, че мисията ти е важна.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато стигам вкъщи, вече е късно. И въпреки че Деймън предлага да ми помогне да пренеса подаръците си по стълбите до стаята и че част от мен се изкушава да приеме, аз само го целувам бързо по бузата и тръгвам сама. Искан ми се да се мушна в уютния пашкул на леглото и да запазя последния час от рождения си ден единствено за себе си.

Качвам се по стълбите внимателно и тихо, защото не искам да ме чуе Сабина, под чиято врата се процежда светлина. Тъкмо оставям купчината подаръци на бюрото, когато тя с тихи стъпки минава по коридора и влиза.

— Честит рожден ден — усмихва ми се, увита в толкова пухкава плюшена роба, че прилича на облак от бита сметана.

После хвърля поглед към часовника на нощното ми шкафче и казва:

— Все още си рожденичка, нали?

— Все още съм на седемнайсет — кимвам. — И нито ден повече.

Тя влиза, сяда на ръба на леглото ми и разглежда купчината подаръци — две книги за свръхестествените явления от Ава, които аз прочетох в момента, в който ги докоснах, аметистов геод от Джуд, тениска с надпис „Не призовавай нищо, което не можеш да прогониш“ от Райни (ха-ха!), и още една тениска с цветна щампа на спирала от Роми, която вероятно е от същия магазин за стоки, свързани с Уика. Имам и музикална картичка от Онър, която ми я връчи, смънквайки:

— Ами, понеже ти май наистина обичаш музиката, винаги си със слушалки и прочее...

А също и множество вази с прекрасни червени лалета, които Деймън сигурно е проявил веднага след тръгването си.

— Доста подаръци си получила — отбелязва тя.

Сега вече и аз ги оглеждам и се опитвам да ги видя през нейните очи: като тържество на моето съществуване, а не като напомняне за онези, които вече ги няма.

Отпускам се на стола до бюрото и изритвам сандалите от краката си. Усещам, че тя е тук с някаква цел, и се надявам по-бързо да стигне до нея.

— Няма да те задържам — късно е и сигурно си изморена — казва тя, съвсем точно усетила настроението ми.

И въпреки че започвам да протестирам, макар и само от учтивост, не съм прекалено настойчива. Защото колкото и да ми е приятно посещението ѝ — толкова рядко оставаме насаме напоследък — наистина предпочитам да го отложим за утре. Просто не съм в настроение за някой от нейните дълги, засукани монолози.

Само че, разбира се, точно това ми желание ѝ убягва. Само ме поглежда изпитателно с присвити очи и пита:

— Е, как върви — с работата... с Деймън? Почти не те виждам напоследък.

Кимвам и я уверявам, че всичко е наред, като се старая да внеса доза живец в думите, с надеждата това да я убеди.

С облекчение в погледа тя продължава:

— Изглеждаш добре. Беше станала толкова слаба по едно време, че аз... Клати глава и следа от безпокойство засенчва погледа ѝ, което ме кара да се чувствам *ей толкова* голяма.

— Но сега като че ли пълнееш. Кожата ти също се е изчистила, което е добре. — Притиска пръст до устните си, сякаш внимателно обмисля думите, преди да ги изрече. — Знаеш ли, Евър, когато казах, че искам да работиш това лято, нямах предвид точно това. Ставаше въпрос за някаква лека работа, нещо, което да те ангажира по няколко часа на ден, но начинът, по който ти го прие... — спира и клати глава, — убедена съм, че работиш повече от мен. И сега, когато остават само няколко седмици до началото на учебната година, мисля, че трябва да напуснеш и да се насладиш на малкото оставащо време на плажа, да прекараш повече време с приятелите си.

— Какви приятели? — свивам рамене аз.

Усещам парене в очите и стомахът ми се свива. Въпреки това го казах. Признанието на тази толкова болезнена истина я кара да извърне поглед към пода. Изчаква малко, за да се успокои, преди да вдигне очи и да срещне погледа ми, след което махва с ръка към купчината подаръци и отсича:

— Извинявай, че го казвам, но доказателствата сочат точно обратното.

Затварям очи и разтърсвам глава, пляскайки се гневно по бузите, като бързо се обръщам настрани. Мисля си за онази приятелка, която не беше там днес и която вероятно никога повече няма да бъде — благодарение на чудовището в мен.

— Ей, добре ли си? — Тя посяга към мен в желанието си да ме успокои, но се отдръпва бързо, защото знае колко чувствителна съм към докосвания.

Поемам дълбоко дъх и кимвам. Знам колко много се тревожи и ми се иска да не я бях въвличала в това. Защото истината е, че *аз съм добре*. Както тя каза, дрехите вече не висят на тялото ми, кожата ми е чиста, връзката ми е отново в правия път, а ужасният звяр, този странен чужд пулс, който ме беше завладял, не се е появявал от онази нощ на плажа. А въпреки че в мен винаги ще зее огромна бездна заради загубата на семейството ми, въпреки че скоро ще трябва да се сбогувам със Сабина, Деймън винаги ще го има. Нищо друго да не беше доказал през изминалата година, едно е ясно — той е напълно отдаден на мен... на нас. Независимо колко зле са нещата, той не би ме оставил. А в крайна сметка това е всичко, което мога да искам. Останалото... ами, то просто е такова, каквото е.

Поглеждам към Сабина и кимвам, по-непоколебимо този път, сякаш съм напълно убедена в това, което казвам. Взех решение преди месеци, заклех се във вярност към безсмъртието и няма връщане назад — пред мен е само дългият път към вечността.

— Обичайната тъга на всеки рожденик. — Поглеждам я и добавям: — Сигурно ти е позната болката от мисълта, че остаряваш?

Усмиввам се отначало само с устни, но постепенно усмивката стига и до очите ми — усмивка, която кара и нея да се усмихне.

— Имаш съчувствието ми — размива се тя. — Макар че ще ти е необходимо много повече, когато станеш на четирийсет.

После става от леглото и тръгва към вратата, където спира и с ръце в джобовете на робата си казва:

— О, за малко да забравя, оставих разни неща на шкафа ти. Едното е от мен — сигурно ще се изненадаш, когато го видиш. Аз самата се изненадах, като го открих, но се надявам, че ще отделиш

малко време от натоварения си график, за да излезем на обяд и да се разходим по магазините.

— С удоволствие — отвръщам ѝ.

И веднага след това осъзнавам, че е вярно — наистина би ми било много, много приятно. Отдавна не сме се забавлявали истински, по женски.

— О, а другото... картичката — свива рамене, — пристигна днес. Намерих я пъхната под вратата, когато се прибрах. Нямам представа от кого е, въпреки че е адресирана до теб.

Поглеждам към шкафа и виждам правоъгълен пакет, а до него голям розов плик за писма, който сякаш... блести, но някак зловещо.

— Както и да е, исках само да ти честитя рождения ден. — Поглежда часовника. — Остават ти само няколко минути, така че, наслади им се!

В мига, в който вратата се затваря зад нея, отивам до шкафа и грабвам кутията. Съдържанието ѝ се разкрива веднага, щом я докосвам.

Разкъсвам хартията възможно най-бързо, като хвърлям на пода парчетата. После вдигам капака и под него намирам тънък лилав фотоалбум с всички снимки, които Райли направи на съдбоносната екскурзия до езерото — включително и онази, която видях в Съмърленд. И докато прелиствам снимките, не мога да не се зачудя дали тя го е нагласила по някакъв начин, дали *вижда* това... дали *вижда* мен? Само че този път не се опитвам да я повикам — така или иначе, вече не мога да постигна нищо по този начин. Избърсвам сълзите от лицето си и тихо прошепвам: „Благодаря“. Оставям го на нощното си шкафче, защото знам, че ще ми се иска да ми е под ръка, за да го разглеждам отново и отново. След това вземам плика с името си, изписано отпред с прекалено официален почерк.

Поемам си дълбоко дъх, пликът трепти и блести в ръката ми и от тръпките по цялото си тяло разбирам, че е от него.

С нокът разкъсвам горната му част, решена да приключа с това бързо. Гледам розовата му искряща повърхност, след това го отварям, преглеждам набързо обикновеното напечатано послание и после погледът ми се спуска към долния ляв ъгъл, където Роман е написал бележка със заоблечения си, плавен и слят почерк. И прочитам:

Време е да получиш онова, което искаш най-силно:
Днес, на рождения ти ден, обявявам примирие.
Ела у нас преди полунощ — и го имаш.
Ако закъснееш и миг, предложението е невалидно!
С надеждата да те видя съвсем скоро, целувки и
прегръдки,

Роман.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Имам само няколко минути, за да стигна до дома му. По-точно, две. Само се надявам, че и неговият часовник показва същото. Този път обаче, вместо да нахлуя през вратата, както обикновено, аз почуквам и чакам. Защото, ако наистина обявяваме примирие, както казва той, няма да навреди да се държа възпитано.

Чакам, секундите летят. Докато гледам часовника си, тихите му приближаващи стъпки дават знак, че моят миг е настъпил — това е резултатът от добре направената магия.

Вратата се отваря и той застава пред мен с искрящите си сини очи, блестящи бели зъби и загоряла от слънцето кожа. Черна копринена роба — някога са наричали този тип дреха „халат за пушене на тютюн“ — е наметната свободно върху раменете му, излагайки на показ немалка част от голите му гърди и добре оформените коремни мускули. Носи стари избелели дънки, ниско смъкнати на хълбоците му.

И това ми стига. Един бърз поглед към великолепието пред мен — и тялото ми започва да трепери, коленете ми омекват, а пулсът ми забързва по толкова ужасно познат начин, че в мен пропълзва прозрението:

Чудовището не е убито! Изобщо не е прогонено! Само се е оттеглило за кратко, свило се е някъде дълбоко, изчаква да му дойде времето и събира сили, преди да се надигне отново.

Преглъщам с усилие и се опитвам да кимна, сякаш всичко е наред. Усещам как погледът му се плъзга по мен, без да пропуска нищо, и знам, че трябва да издържа на всяка цена.

Не бива да се проваля точно сега, когато всичко е почти в ръцете ми.

Дава ми знак с глава да влизам.

— Радвам се, че пристигна навреме — казва, като ме оглежда все така внимателно.

Обръщам се, още преди да съм стигнала и половината на коридора, спирам и премислям отново. На лицето му е изписано

особено изражение — личи му, че се забавлява — и усещам, че моето пребледнява.

— Навреме за какво по-точно? Каква е целта на всичко това? — Присвивам очи, притискам се към стената, докато той се промъква покрай мен и ме кара да го последвам.

— Заради рождения ти ден, разбира се! — Смее се, поглеждайки през рамо, после поклаща глава. — Този Деймън е такъв сантиментален глупак. Не се и съмнявам, че е дал всичко от себе си, за да направи деня ти *специален*. Впрочем смее да твърдя, че не е бил и наполовина толкова специален, колкото ще го направя аз след малко.

Стоя на мястото си и отказвам да помръдна. Но въпреки че ръцете и краката ми са толкова разтреперани, та имам чувството, че костите ми се разпадат, гласът ми остава под контрол, премерен и без да ме издава.

— Ако удържиш на обещанието си и ми дадеш, каквото искам, това ще е достатъчно, за да е специален. Не ми предлагай да седна, няма да приема, питие също ще ти откажа. Защо просто не прескочим излишното — нека караме по същество, става ли?

Той ме поглежда и устните му се разтягат в усмивка. В очите му също блести смях.

— Охо, този Деймън е голям късметлия. — Поклаща глава и прокарва пръсти през рошовите си златни къдрици. — Не си губиш времето с прелюдии. Изглежда, нашата малка Евър предпочита да пропусне ордьоврите и да премине към основното ястие... ах, любима, направо не мога да изразя колко съм възхитен от теб!

Опитвам се да остана спокойна и невъзмутима, независимо колко много ме смущават думите му. Болезнено усещам *тъмния* пламък, който гори в мен, разпален още повече от неговото присъствие.

— Ти може и да не искаш нито питие, нито да поседнеш, но съвсем случайно аз искам. И тъй като аз съм домакинът на тази скромна вечеринка, страхувам се, че ще трябва да ме поглезиш.

Той се плъзва в стаята сред шумоленето на черна коприна, промъква се зад бара и напълва една тежка кристална чаша с червена блестяща течност. Започва леко да я разклаща и наоколо се посипват ярки отблясъци, което ми напомня какво каза веднъж Хевън — че неговият еликсир е по-силен от онзи на Деймън. Питам се дали е

истина. Дали това им дава някакво предимство — и дали ще действа така и на мен — или ще ме направи луда и опасна като тях.

Стисвам устни и се мъча да се успокоя. Пръстите ми стават все по-нервни и треперещи. Знам, че съвсем скоро напълно ще изгубя контрол.

— Толкова съжалявам за проблема ви с Хевън — заявява Роман, повдига чашата си и отпива голяма глътка. — Но хората се променят, знаеш това. Не всички приятелства издържат натиска на времето.

— Не съм се отказала. — Свивам рамене. Думите звучат много по-уверено, отколкото аз самата се чувствам. — Сигурна съм, че ще успеем да намерим решение и да се сдобрим — добавям веднага.

А после онзи странен чужд пулс започва да тупти в мен, когато той накланя глава настрани и виждам татуировката му на Уроборос, която ту се появява, ту се скрива.

— Сигурна ли си, скъпа?

Пръстите му небрежно въртят столчето на чашата, докато ме оглежда по онзи негов бавен, спокоен, интимен начин. Накрая спира погледа си на дълбокото деколте на роклята ми и казва:

— Искам да кажа — не се сърди, скъпа — че не съм съгласен. От опит знам, че когато две непоколебими млади жени искат едно и също, някой със сигурност ще бъде наранен. Или много по-лошо, както добре знаеш.

Приближавам се към него — не чудовището, а аз (макар че чудовището сигурно няма нищо против), и с поглед, вперен в неговия, отсичам:

— Ние с Хевън не искаме едно и също. Тя иска теб, а аз искам нещо съвсем различно.

Той ме поглежда над ръба на чашата. Червеното скрива всичко, освен стоманения му син поглед.

— О, така ли... И какво е то, любима?

— Вече знаеш. — Свивам рамене и премествам ръката си от хълбока, стисвам я зад гърба си, за да не види как трепери. — Не ме ли извика тук заради това?

Кимва и оставя питието си на позлатения поднос.

— И все пак бих искал да го чуя от теб. Да чуя думите, произнесени високо — от твоите устни в моите уши.

Поемам си дълбоко дъх и мълчаливо оглеждам красивото му лице, хипнотизиращите очи, приканващите устни, откритите му гърди. Погледът ми се плъзга надолу, съблазнен от коремните му мускули, а после още по-надолу. И накрая заявявам:

— Противоотровата.

Едва успявам да произнеса думата. Чудя се дали осъзнава каква битка вода в себе си.

— Искам противоотровата — повтарям, този път по-твърдо, и добавям. — Както ти много добре знаеш.

Преди да се усетя, той застава до мен. Лицето му е спокойно, ръцете му са отпуснати свободно от двете му страни. От студенината на кожата му ме обгръща хлад и усещам сладко облекчение, когато казва:

— Искам да знаеш, че те доведох тук с най-чисти намерения. След като видях как страда последните няколко месеца, съм готов да се откажа и да ти дам това, което желаеш. Макар че беше доста забавно, поне за мен. — Свива рамене. — Точно като теб, Евър, аз съм готов да продължа напред. Тоест, обратно в Лондон. Този град е твърде скучен за моя вкус, аз имам нужда от повече действие.

— Тръгваш ли си? — изтърсвам аз.

Думите излизат толкова бързо, че не съм сигурна аз ли ги произнасям, или някой друг.

— Разстройва ли те това? — усмихва се той, взирайки се в лицето ми.

— Не бих казала — намръщвам се и отклонявам поглед с надеждата да не забележи, че гласът ми трепери.

— Няма да го приемам лично — заявява Роман с усмивка.

Уроборос отново започва ту да проблясва, ту да изчезва. Езикът на змията се показва и скрива, а малките ѝ светещи очи търсят моите.

— Но преди да тръгна, искам да довърша някои неща и да поправам някои предишни свои действия. И тъй като днес е рожденият ти ден, смятам да започна с теб. Да ти дам подаръка, който най-силно желаеш. Онова, което искаш повече от всичко друго на света; *единственото*, което никой друг, жив или мъртъв, не би могъл да ти даде.

Той прокара пръст по ръката ми — бързо и мимолетно, но усещането за това докосване остава в мен дълго след като се е обърнал

и отдръпнал.

Гледам го как отстъпва назад и знам, че не мога да си позволя това, нямам право на грешки. Припомням си вълшебния допир на устните на Деймън отпреди само няколко часа и колко близо съм до това да постигна тази магия отново, но само ако запазя контрол и издържа.

Роман се обръща, прави ми знак да го последвам и като цъка неодобрително с език по повод моята съпротива, казва:

— Довери ми се, любима, нямам намерение да те измамя, нито да те завлека в покоите си. — Поклаща глава и се размива. — Ще имаме достатъчно време за това по-късно, ако го поискаш. Но засега съм планирал нещо, което е по-скоро свързано с... *техниката*. И като стана дума, подлагала ли си се някога на детектор на лъжата?

Присвивам очи. Нямам никаква представа накъде бие, но съм сигурна, че ми залага капан. С поглед, прикован в гърба му, го следвам по коридора, през кухнята и накрая през задната врата, по целия път покрай джакузито, разположено до верандата. Чак до едно помещение, което вероятно някога е било гараж, а сега е превърнато в нещо средно между склад за антики и лабораторията на луд учен.

— Не ми е приятно да го кажа, скъпа, а и повярвай ми, по никакъв начин не искам да те обидя, но се знае, че лъжеш понякога... най-вече, когато е в *твоя полза*. И тъй като аз съм честен човек и обещах да ти дам онова, което наистина искаш *повече от всичко на света*, смятам, че е редно и двамата да сме напълно наясно какво точно е то. Очевидно е, че нещо необичайно се случва между теб и мен. Трябва ли наистина да ти напомням как ми се хвърли последния път, когато беше тук?

— Това не е... — започвам аз, но не успявам да довърша, защото той вдига ръка и ме прекъсва.

— Моля те — усмихва се самодоволно. — Спести ми оправданията, скъпа. Знам много по-сигурен начин да получа отговорите, които търся.

Свивам устни и се намръщвам — гледала съм достатъчно криминални предавания по телевизията, за да разпозная приспособлението, към което ме води. Той определено очаква да се оставя да ме овърже с тези каиши и да се подложи на полиграфски тест, който без съмнение е нагласен.

— Забрави — отсичам и се врътвам, готова да си тръгна. — Просто трябва да приемеш честната ми дума или сделката отпада.

Вече съм стигнала до вратата, когато той казва:

— Е, има още нещо, което можем да опитаме.

Спирам.

— И повярвай ми, няма начин това да се фалшифицира, особено за хора като нас. И съвсем случайно то напълно съвпада с метафизичните глупости, че всичко е енергия и е свързано в едно цяло, по които ти си толкова прехласната.

Въздишам високо, звучно, потропвайки с крак по пода, с надеждата така да освободя част от енергията, която се надига в мен. А също и да му намекна, че търпението ми се изчерпва.

Но Роман няма да се остави да бъде пришпорван. Той не бърза — и действа само според собствения си график. Пръстите му разсеяно дърпат един разхлабен конец на халата му, когато ме поглежда и заявява:

— Виж, Евър, научно доказано е, че истината винаги е по-силна от една лъжа. И ако бъдат поставени една до друга — тоест да премерят сили една срещу друга, тъй да се каже — истината винаги ще бъде победител. Какво мислиш?

Повдигам вежди подигравателно, с което му показвам мнението си по въпроса, както и за всичко останало, което се случи до този момент.

Но Роман не се трогва, решен да продължи по плана си:

— И съвсем случайно има един много лесен начин да изпробваме това твърдение. Начин, който не може да бъде фалшифициран и не изисква нищо повече от твоята собствена физиология. Искаш ли да опитаме?

Хм, не особено! — опитвам се да кажа, искам да кажа, но чудовището се надига и не ме оставя да говоря, което само окуражава Роман да продължи.

— Така... сега — как смяташ, дали и двамата сме еднакво силни? Дали сред нашия вид няма реални физически различия между мъжете и жените, що се отнася до сила и бързина?

Свивам рамене. Никога не съм мислила по въпроса и изобщо нямам желание да започвам сега.

— Бих искал да демонстрирам нещо, което според мен ще ти се стори интересно. И между другото те уверявам, че не се опитвам да ти правя номера, това не е игра и никой няма да бъде наранен. Напълно искрен съм — *наистина ще ти дам онова, което най-много искаш*, а това е най-добрият начин да определим какво точно е то. Дори ще започна пръв, за да видиш, че нямам скрити козове... така да се каже.

Той застава пред мен с вдигната ръка, успоредна на бетонния под. Кима леко и ми нарежда:

— Хайде сега, сложи двата си пръста върху ръката ми и леко я натискай надолу, докато аз се съпротивлявам и бутам нагоре. Няма да опитам нищо странно, обещавам. Ще видиш.

Очите ми срещат неговите и виждам предизвикателството в погледа му. Знам, че нямам друг избор — трябва да приема, тъй като у него е решението на всичките ми проблеми. Трябва да играя играта по неговите правила и по неговия начин.

Взирам се в ръката, която е протегнал във въздуха пред мен — загоряла, силна, приканваща да я докосна. И въпреки че знам, че не мога да го направя, че няма да успея да го задържа, все пак стисвам зъби и опитвам. Притискам пръсти в нея, хладината на кожата му се излъчва през мекия копринен плат на ръкава му, от което тъмният пламък в мен започва да гори.

Роман нашепва в ухото ми с нежен, плътен глас:

— Усещаш ли го?

Гледам го, но не усещам нищо друго, освен настойчивия пулс, който бие в мен, докато тялото ми се изпълва с топлина. Топлина, която се стреми единствено към идващото от него хладно сладко облекчение.

— Добре, а сега искам да ми зададеш въпрос, прост въпрос с еднозначен отговор — и то отговор, който вече знаеш. Даваш ми един момент да се съсредоточа върху отговора и да го кажа едновременно мислено и устно, докато ти се опитваш да натискаш ръката ми надолу с двата си пръста.

Хвърлям поглед първо към часовника си, а после и към него. Коляното ми се тресе лудо — знам, че не ми остава още много.

Но той само кимва с все още вдигната ръка и с поглед ме насърчава:

— Истината става по-силна, лъжите отслабват — сега е твоят шанс да изпробваш тази теория върху мен, за да я пробваме след това и върху теб. Това е единственият начин да докажеш какво искаш в действителност, Евър. Хайде, задай ми какъвто искаш въпрос. Дори ще понижа защитата си, за да можеш да ми четеш мислите и да видиш, че не мамя.

Той ме гледа, а тежестта на погледа му ускорява пулса ми и сърцето ми бие лудо, повече не мога... не мога...

— Задай ми въпрос, Евър — вглежда се в мен Роман. — Попитай ме каквото искаш. Колкото по-бързо приключим с мен, толкова по-скоро ще се захванем с теб и ще разберем точно какво желаеш най-много.

Стоя до него, мъча се да остана хладнокръвна, да се съсредоточа, но е безполезно. Не мога да го направя, не мога да участвам повече в тази игра.

— Би ли предпочела да прескочим мен? — пита ме той, оглежда ме бавно и проникателно. — Би ли предпочела да тестваме направо теб?

Чака, дава ми време да се овладеея, да поема дълбоко дъх и да отправя тиха молба към Хеката, моля я да ми даде сила да се справя с това, да получа единственото нещо, за което дойдох. Но когато поглеждам отново към Роман, осъзнавам, че Хеката ме е изоставила. Сега съм съвсем сама.

— Искаш противоотровата, нали? — пита и се обръща с цялото си тяло към мен, толкова е близо, че усещам дъха му върху бузата си, устните му са на сантиметри от моите. — Това е единственото и ти го желаеш повече от всичко друго, нали?

— *Да!* — изкрещявам, думата излиза отнякъде дълбоко в мен, а умът ми я повтаря с такава сила, че съм сигурна, че и той я чува.

Само че не е така.

Защото тя изобщо не бе произнесена.

Тя е само сподавен звук, който се върти в главата ми, докато накрая напълно заглъхва.

И в мига, когато очите му срещат моите, с мен е свършено. *Изчезвам.*

Пламъкът ме изгаря, цялото ми тяло пламти, докато пръстите ми, жадни за допира на неговата плът, сграбчват и забиват нокти в

гладките му загорели от слънцето гърди.

— По-внимателно, любима. — Хваща китките ми и ме дръпва плътно към тялото си, очите му са присвити, устните му влажни и сочни. — Никога не съм си падал по драскотини, независимо колко бързо ще заздравеят.

С тези думи ме отблъсква от себе си, погледът му се спуска по тялото ми... гладен, хищен, а аз... аз съм сякаш неговото пиршество.

— Също така няма да използваме тези глупости. — И през смях отвързва амулета от врата ми и го мята към другия край на стаята, където той се търкулва, отскача и с дрънчене застива на земята.

Но на мен не ми пука за талисмана. Не ме интересува нищо друго, освен докосването на *неговите* пръсти, които се плъзгат надолу по гърба ми, начина, по който заравя глава в косата ми и притиска нос към шията ми, вдишва дълбоко, изпълвайки се с моето ухание. Погледът му гори в моя, докато ме вдига на ръце и ме отнася на канапето. Сваля халата и разкопчава дънките си, а междувременно аз прокарвам ръка по голата му кожа и го дърпам към себе си, нетърпелива да усетя целувката му, устните му върху моите.

Ахвам, когато той ме отблъсква, сваля ръцете ми от врата си и отсича:

— По-спокойно, любима. Ти си тази, която не обича прелюдиите, забрави ли? Ще имаме много време за игри оттук нататък, но първо да свършим с това. В края на краищата, чакаш от... колко? Четиристотин години, май?

Дръпвам го отново към себе си, жадна за още... за кожата му, за вкуса му... Тялото ми отчаяно се извива и се стреми към неговото, устните ми са изтръпнали и алчни за всичко, което той може да им даде. Искам да ме желае, както аз го желая, и съм готова да направя всичко само за да го накарам да ме целуне — но изведнъж си спомням какво значи всичко...

А Роман събува дънките си, пъхва коляно между бедрата ми и после се намества отгоре ми с думите:

— Ще боли само за минутка, любима, а после...

А после ме поглежда и всичко спира — очите му блестят с копнеж, устните му са отворени в почуда, а онзи поглед — погледът, за който от толкова време жадувам, изведнъж се настанява на лицето му.

Погледът, който ми казва, че той ме желае — нуждае се от мен — толкова, колкото и аз го желая, и се нуждая от него.

Дръпвам го към себе си, отчаяно искам да усетя устните му, притиснати до моите. В този миг той се надвесва над мен, а в шепота му долавям стаено благоговение:

— Дрина...

Отдръпвам се назад. С присвити очи, объркана, го поглеждам и съзирам онова, което вижда той — огненочервена коса, порцеланова кожа, изумруденозелени очи — образ, който не принадлежи на... мен.

— Дрина... — шепне той. — Дрина, аз...

И макар че тялото ми все още отвръща на допира му и приветства нежните ласки, с които обсипва кожата ми, сърцето ми се свива. То не иска да играе тази игра. Нещо не е наред... нещо напълно се обърка... нещо, което долавям само с периферията на сетивата си. Но тъкмо когато това усещане започва да придобива форма, той рязко дръпва роклята ми и тя се свлича на пода.

И когато се вглеждам в очите му и срещам този стъклен поглед, знам, че вече е почти тук. Подаръкът за рождения ми ден — това, което най-много искам — съвсем скоро ще бъде мое. Смътно осъзнавам, че от този момент нататък вече нищо няма да е същото.

Нищо.

Никога. Никога повече.

Той разделя краката ми, а аз смело се приготвям за кратката болка, която спомена, че ще изпитам. Обръщам глава, за да се погледна в огледалото на отсрещната стена, където съзирам отражението на момиче с огненочервена коса, полупрозрачна светла кожа, яркозелени очи и усмивка, която е толкова дива и страстна, че я разпознавам веднага.

Същия образ вижда и той, когато ме гледа.

Само че това не съм аз. *Изобщо не съм аз!*

— Готова ли си, любима? — Поглежда ме Роман с изписано на лицето му очакване.

И когато кимвам в съгласие, а тялото ми се надига, за да срещне неговото, не аз се отзовавам. Чудовището може и да владее тялото ми, но по никакъв начин не може да контролира сърцето или душата ми.

Както Роман каза преди малко: *Накрая истината винаги побеждава.*

И за мой късмет душата ми знае резултата.

Затварям очи и се съсредоточавам върху сърдечната си чакра, *виждам* вихрено въртящото се зелено колело на енергията, която се излъчва точно от средата на гърдите ми, насърчавам го да нарасне и да разпростре светлината си, да става все по-голямо и по-голямо, докато...

Роман прошепва името ми — само че това не е наистина моето име, а *нейното*, гласът му е изпълнен с очакване. Той няма търпение да започне, без да има никаква представа какво съм замислила и че поне за миг аз успях да победя.

Повдигам коляно и го забивам в тялото му. В ушите ми прокънтява викът му на агония; той се стисва с две ръце между краката и за миг от очите му се вижда само бялото. Аз се измъквам изпод него. Движа се бързо, припряно, защото знам, че е въпрос на секунди, преди той да се съвземе и отново да ме нападне с пълни сили.

— Къде я криеш? — питам аз, докато трескаво обличам дрехите си и слагам амулета обратно на врата си.

И без да поглеждам, зная, че той ме вижда отново като русокосата синеока *мен*.

— Къде е? — повтарям още по-настойчиво и започвам да оглеждам малката, добре подредена лаборатория.

Той свежда глава и внимателно започва да оглежда щетите.

— Мътните да те вземат, Евър... — измърморва.

Но аз нямам време за това.

— Каж ми къде е! — изкрещявам, като се мъча да се фокусирам върху сърдечната си чакра и притискам силно амулета си към гърдите.

— Луда ли си?

Навлича дънките си и се намръщва.

— Прилагаш ми подобна мръсна хватка, след което очакваш да ти помогна? — Тръсва вбесено глава. — Забрави! Можеше да получиш противоотровата, можеше да си си тръгнала с нея още преди десет минути, но ти направи своя избор, Евър. Честно и почтено, както и двамата знаем. Бях готов да ти я дам. Да, и още нещо — не, не е тук, така че не си прави труда да попиляваш това място, за да я намериш. Сериозно, за толкова глупав ли ме мислиш?

Облича отново халата си и плътно придърпва краищата му върху гърдите си, сякаш за да не ме изкуши отново. Само че — независимо

че в мен чудовището все още ръмжи и настоява за внимание — аз вече не се интересувам от него. Звярът може да е жив и дори да се чувства чудесно, но в момента моите сърце и душа държат юздите.

— Бях готов да те заведа до нея, но ти избра друго. И понеже в последния миг промени решението си... — Повдига вежда, сякаш знае източника на моята сила. — Това не променя нищо. Ти избра *мен*, Евър. Аз съм това, което желаш най-силно. Но сега, след изпълнението ти отпреди малко, няма да получиш нито едното, нито другото.

Поглежда ме твърдо и поклаща глава.

— Няма да имаш втори шанс след този удар под кръста.

Стоя до него, а тъмният пламък бушува в мен, тласка ме към тези морскосини очи, златна разрошена коса, влажни приканващи устни, стегнати, добре оформени бедра.

— Не — смънквам аз и правя крачка назад. — Аз не искам теб. Аз никога не съм те искала. Това не съм аз... това е нещо друго. Не е моя вината, аз не мога да го контролирам!

Стисвам устни, знам, че има само един начин да се измъкна оттук, но не трябва да го правя пред него, не бива да допускам да ме заподозре така. Но все пак не мога напълно да се доверя на краката си, че ще ме отведат някъде другаде, а не в леглото му.

Притискам амулета си към гърдите и се съсредоточавам върху трептящия златен воал. Представям си портала към Съмърленд и виждам как се отваря пред мен, и тъкмо се каня да мина през него, когато той казва:

— Евър, малка глупачка такава! Не осъзнаваш ли, че вече няма никаква разлика между теб и твоето... *чудовище*? Ти си чудовището. То е тъмната ти страна, сянката на твоето Аз — и сега сте слети в едно.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Приземявам се насред обширното уханно поле. Усещам неохота и вина, защото знам, че не биваше да го правя. Не биваше да идвам тук. Не трябваше да позволявам Роман да стане свидетел на изчезването ми. Само че... какъв друг вариант имах?

Решителността ми отслабваше, разядена от чудовището в мен. Още само няколко секунди в негово присъствие — и краят със сигурност щеше да настъпи. Моят край. Крахът на всичко, на което държа. Защото това нещо е... Роман е прав. Напълно прав, за мое нещастие. Причината, поради която изгубих — единствената причина, заради която не успях да получа онова, което искам — е именно тази. Провалих се, защото чудовището наистина съм аз. Между мен и него разлика няма. То решава, то нарежда и предприема действия. Аз само се возя на това влакче на ужасите, при това — без да имам представа къде са спирачките му или как да сляза. Останах без възможности. Не знам към кого да се обърна. Знам само едно: заклинанието, което трябваше да върне нещата по местата им, не се получи. Нито пък последното — да се съюзя с Хеката.

А пък Деймън... ами, в момента и Деймън не може да ме спаси.

Той не бива никога да научава за отвратителния грях, който почти извърших.

Не може да изживее и следващите сто години в опити да ме спаси от самата мен.

Стигнала съм дъното и няма как да изплувам. Паднала съм толкова ниско, че път нагоре няма. Няма как да върна живота си в релсите.

Няма да се върна на земята и да рискувам всичко това отново.

Затова се скитам без посока и без никаква представа какво ще правя, ако все пак се озова някъде.

Оставям зад гърба си потока с цветовете на дъгата. Краката ми се движат бавно, мързеливо... всъщност буквално се влача. Не обръщам

никакво внимание, когато потокът свършва и земята под петите ми се превръща в разкаляна, подгизнала пътека.

Почти не забелязвам, че температурата на въздуха е спаднала с поне няколко градуса, нито пък ми прави впечатление, когато проблясващата златиста омара край мен става по-плътна и по-непрозрачна.

Може би това ми невнимание обяснява шока ми, когато го виждам. Когато осъзнавам, че без да се усетя, съм достигнала мястото, където мъглата винаги е непрогледна и където лесно можеш да се изгубиш и никога повече да не откриеш обратния път.

Вглеждам се в познатите очертания, разнищените и износени възета, изкорубеното и полуизгнило дърво. Древното съоръжение ту изплува от мъглата, ту се скрива отново, но дори и от това разстояние веднага разбирам какво представлява.

Няма как да сбъркаш моста, който води към *отвъдното*.

Мостът на душите.

Коленича до него. Краката ми потъват във влажната мека земя, над която мъглата се спуска като покров. Опитвам се да проумея дали това не е някакъв знак, дали не съм била доведена тук нарочно. Дали не е настъпило времето най-после да го прекося.

Ами ако шансът, който вече отказах веднъж, ми се предлага отново? Някакво специално предложение, без въпроси — оферта, пазена единствено за постоянни клиенти като мен?

Пресягам се към парапета — старо и разядено от времето въже, което сякаш всеки миг ще се скъса безвъзвратно. Поглеждам към средата, където мъглата се сгъстява още повече и става толкова плътна, че крайната точка на моста си остава забулена в бяло загадка. Напомням си, че това е същият мост, по който Райли премина по мое настояване; същият, по който родителите ми и Жълтурко стигнаха *отвъд*. А след като всички те успяха да го сторят, не би могло да ми се случи нищо лошо, нали?

Тоест... какво ми пречи просто да стана, да си поема дълбоко въздух и да поема по него?

Ами ако всичко, което се иска от мен, за да разреша проблемите си, да се отърва от чудовището, да унищожи тъмния пламък и да видя отново семейството си, е да направя тази малка крачка? А после и още една.

Няколко крачки — и ще се озова в техните топли, разтворени за прегръдка ръце.

Няколко крачки — и вече ще съм достатъчно далеч, недостижима за Роман, Хевън, близначките, Ава... и ужасната каша, която сътворих.

Няколко крачки... и ще открия покоя, към който се стремя.

Говоря сериозно — та какво лошо би могло да ми се случи? Сигурна съм, че семейството ми ме чака там... и ще се съберем отново, точно както става във филмите за живот след смъртта.

Хващам се здраво за въжето и се изправям с негова помощ. Краката ми треперят и почти не ме държат. Навеждам се напред и се напъвам да видя по-добре гледката пред себе си. Чудя се колко далеч трябва да стигна, преди да премина точката, след която няма връщане назад. Спомням си думите на Райли, че е отишла до средата, след което се върнала, за да ме потърси... само че се объркала заради мъглата и после не успяла да открие моста отново. Е, само за кратко, но все пак.

Само че дори наистина да реша да продължа към отвъдното, дали в крайна сметка ще се озова на същото място като тях? Или ще се отклоня някъде по пътя и в крайна сметка ще се озова в безкрайната бездна на Шадоуленд вместо в прекрасното място отвъд?

Поемам си дълбоко въздух и се помествам. Повдигам единия си крак от подгизналата, разкаляна като блато почва и тъкмо се каня да поема по този път, когато внезапно ме залива вълна от спокойствие. Този нежен, успокоителен прилив може да значи само едно... само един човек извиква тези усещания у мен. Този покой е така различен от трепета и пламъка, които характеризират присъствието на Деймън. Въобще не се учудвам, когато се обръщам и откривам, че Джуд е застанал до мен.

— Знаеш накъде води той, нали? — Посочва с ръка към изящните извивки на моста.

Старае се гласът му да остане ясен и твърд, но не успява да скрие лекото потрепване, което говори само за себе си.

— Знам къде води другите... — Свивам рамене и стрелвам с поглед първо него, после и моста. — Но нямам представа къде ще отведе мен.

Той ме поглежда, а после застива с наклонена на една страна глава и започва бавно и настойчиво да ме изучава. Когато проговаря отново, гласът му е внимателен и премерен:

— Води отвъд. И именно дотам стигат *всички*. Няма отделни линии или релси. Не се допуска дискриминация по какъвто и да било признак. Този тип присъди и разделения остават на земята, тук не важат.

Свивам рамене. Не успя да ме убеди — той не знае онова, което зная аз. Не е виждал всичко, което аз видях. А и как би могъл да разбира нещата, които важат — или не важат — спрямо мен?!

— Независимо от това — отсича той, усетил съвсем ясно мислите ми, все едно съм ги изказала на глас. — Просто смятам, че още не ти е време дори да обмисляш нещо подобно. Животът и така е достатъчно кратък, нали знаеш? Дори в онези моменти, когато ти се струва, че е много, много дълъг. Когато в крайна сметка свърши, се оказва, че е само проблясък, кратко примигване на фона на вечността. Можеш да ми вярваш.

— За теб може би... но не и за мен — заявявам.

После го поглеждам така открито и решително, че би трябвало да разбере какво става. В момента се каня да му се доверя, да му разкажа всичко — цялата горчива история, да му разкрия всичко, което толкова време сдържах и пазих за себе си. Достатъчно е само да ме попита и ще получи пълните ми самопризнания.

— За мен представлява много повече от „кратко примигване“.

Той потрива брадичка, а веждите му се сключват неразбиращо. Очевидно е, че изпитва затруднение да проумее думите ми.

И това ми стига. Достатъчно е да усетя, че има желание да разбере... и си изпявам всичко. *Абсолютно* всичко, от игла до конец. Думите започват да се изливат — бързат толкова, че се препъват една в друга, сливат се и се разбъркват. Започвам още от онзи първи ден, деня на катастрофата, когато Деймън ми даде да пия от еликсира и ме превърна в онова, което съм сега... и стигам до истината за Роман, кой е той в действителност и какъв пъклен план измисли, за да ни попречи с Деймън да бъдем заедно. Разправям му за Ава и близначките, за странното минало, което ги свързва, за това, че превърнах Хевън в изрод като самата мен, за *чакрите*, които са единственото ни слабо място и единственият начин да бъдем унищожени напълно... Накрая

му споделям и ужасната истина за Шадоуленд, вечната бездна, в която пропадат всички безсмъртни и която е единствената причина все още да се колебая от тази страна на моста. Думите напират и изскачат толкова бързо, че просто не мога да ги спра — и със сигурност не успявам да ги обмисля предварително. Така че спирам с опитите. Толкова облекчена се чувствам, че най-после мога да сваля това бреме от гърба си, толкова съм изнервена от непрекъснатите усилия да запазя спокойната си фасада, да не откача напълно... Толкова съм благодарна, че той ми позволява да споделя всичко това.

А когато стигам до онази част за Роман — за ужасяващото привличане, което изпитвам към него, и за упоритостта на тъмния пламък, който продължава да гори в мен... след като му описвам позорния епизод отпреди малко, от който едва се измъкнах невредима... той ме поглежда и изрича:

— Евър, моля те, забави малко! Не успявам да проследя всичко и да го разбера.

Кимвам с препускащо в гърдите сърце и пламнали бузи. Обвивам плътно ръце около себе си — не знам дали искам да се спра, или да се защитя. Косата ми виси на дълги мокри кичури, които полепват по лицето и врата ми и от тях по раменете и гърба ми неспирно капе вода. Вцепенена наблюдавам дългата колона новопристигнали, които бързат да преминат от другата страна. Мостът под тях се люлее и потъва, а те маршируват неотклонно по него и от очите им се излъчва невероятна, почти чудотворна светлина.

— Виж, може ли... хайде да отидем другаде, става ли? — Той повдига брадичка към точещата се редица хора, която е толкова дълга, че за миг се запитвам дали не е станала катастрофа. — Това тук ми действа прекалено потискащо. Зловещо е.

— Сам си решил да дойдеш тук.

Защитавам се неочаквано дори и за себе си; освен това ме измъчват угризения заради изповедта, която направих. Ама наистина... какво? Току-що му разказах цялата истина за себе си — всичко, което досега криех като най-голямата тайна на света — разкрих му я от край до край, а той ми отвръща със „забави малко“ и „давай да се махаме оттук“?!

Тръсвам глава и се намръщвам неодобрително. Тази реакция изобщо не се припокрива с очакванията ми.

— Сериозно говоря. Не помня да съм те канила — решението да се присъединиш към мен си беше лично твое!

Той ме поглежда невъзмутимо. Очевидно смяната в настроенията ми изобщо не му прави впечатление. На устните му се изписва едва забележима усмивка:

— Ами, всъщност нещата не стоят точно така...

Стрелвам го с поглед. Чудя се какво ли има предвид.

— Чух вика ти за помощ и дотичах да проверя какво става. Търсех теб, а не... не това.

Присвивам очи и тъкмо се каня да го опровергая, когато се сещам, че първата ми среща с близначките се разви горе-долу по същия начин.

— Нямах намерение да мина по моста — заявявам и се изчервявам засрамена. — Тоест, имаше един момент, в който го обмислях — но това продължи само секунда, при това не го мислех сериозно — не наистина. Просто бях... любопитна, това е всичко. Освен това там живеят хора, които познавам и които... ами, понякога ми липсват и...

— И какво — реши, че можеш да им отидеш на гости ли? — тонът му е лек и неангажиращ, но думите носят ужасна тежест.

Чудя се дали той самият го осъзнава.

Поклащам глава и свеждам поглед към калните си крака.

— Добре, тогава... какво стана в такъв случай? Аз ли те спрях... или нещо друго? Кажи ми.

Поемам си дълбоко въздух, после още веднъж и още веднъж. Наистина ми трябва известно време, за да си възвърна равновесието, преди да срещна погледа му.

— Аз... нямаше да го направя. Наистина, за миг се изкушавах, и то силно. Щях обаче да спра, сигурна съм — независимо дали ти се бе намесил или не. — Свивам рамене и внимателно се вглеждам в очите му. — Отчасти, защото не е правилно да се оставят недовършени толкова неща, толкова много грешки, които друг трябва да поправя след мен... И отчасти, защото, знаейки къде допадат душите на безсмъртните след смъртта им, ами... независимо че не заслужавам нищо по-добро, нямам особено желание да се втурна към подобен край. Виждала съм какво представлява отвъдното — или поне онова, което очаква мен. И силно се съмнявам, че семейството ми се е озовало

там — което е добре, разбира се. Само че се страхувам, че няма да успея да ги срещна отново, ако мина по моста. Много по-големи шансове имам, ако разчитам на теб да ми ги покажеш. Да не споменавам, че...

Той ме изчаква мълчаливо.

Аз въздишам и подритвам буца пръст. Убедена съм, че трябва да му кажа коя е най-важната причина — независимо колко зле ще се почувства, след като я чуе. Но просто ми трябва малко време. След малко въздъхвам отново, изправям рамене и го поглеждам право в очите:

— Да не споменавам, че не бих могла да причиня това на Деймън.

След тези думи бързо отклонявам поглед.

— Не бих могла да го изоставя така... не и след... — млъквам за миг и се опитвам да преглътна буцата в гърлото си. — Не и след всичко, което той направи за мен.

Започвам да потривам ръцете си една в друга, макар в действителност да не ми е студено. Просто се чувствам неловко. Неудобно ми е и съм притеснена. Няма две мнения по въпроса.

Джуд обаче кимва отсечено, сякаш иска да ме увери, че всичко ще е наред. А после, като ме подкрепя внимателно с ръка, той тихо ме отвежда по-далеч от моста и от дългата колона души, които щастливо преминават в отвъдното. Не отмества ръката си от гърба ми по целия път до дома.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Добре, ето какво ще направим. — Той оставя двигателя да работи на празни обороти и се обръща към мен: — Първо, влез вътре и повтори онова, което каза на мен.

Вижда, че се каня да отворя уста, и вдига пръст, за да замълча. После продължава:

— Искам да седнеш и да разправиш цялата мръсна история. Не пропускай нищо. Защото независимо от предишния си опит — от онова, което съм виждал, и от всичко, което съм научил, преценявам, че с нея ще си в добри ръце. Тя е по-умна, отколкото си мислиш, и се занимава с това от много, много време. В повечето си прераждания го е правила. Освен това е единствената, която в действителност може да помогне — и да остане непредубедена. Аз поне не познавам друг такъв човек.

— Откъде знаеш за предишните й прераждания? — питам го и потръпвам от неочаквания хлад, пролазил по кожата ми. — Тоест, какво изобщо знаеш по този въпрос — като изключим нещата, които аз ти казах?

Погледът му остава прикован в мен доста по-дълго от необходимото. Точно когато си мисля да прекъсна този момент, той отново проговаря:

— Бях във Великите храмове на познанието. Може да се каже, че знам всичко.

Кимам и преглъщам мъчително, като се опитвам да не си изкарам ангелите. Защото — независимо че току-що изсипах върху главата му толкова признания — далеч не съм му казала всичко.

Той обаче само свива рамене, без да се разколебае:

— А пък после, като приключиш тук, трябва да отидеш при Деймън. Не ме интересува какво точно ще му кажеш — това си е твоя работа. Само че напоследък наистина си го подложила на твърде голямо напрежение, така че — независимо какво аз самият мисля за него... — Млъква за миг и тръсва глава. — Уф, няма значение! Просто

го направи, става ли? Все още не си добре, това след тази вечер е пределно ясно. Смятам, че имаш нужда от него, за да преодолееш проблемите си. И така е правилно. Впрочем вземи си и малко отпуск. Сериозно говоря — мога да се справя и сам. Освен това Онър вече предложи да те замества, така че вероятно ще ѝ дам възможност да опита.

Кимвам леко. Впечатлена съм от благородството му — подтиква ме към човека, с когото са съперници вече няколко века, само защото така е *правилно*. Отварям вратата, но не успявам да прекрача. Оказва се, че той не е приключил. Поставя ръка на крака ми, привежда се към мен и заявява:

— Има още нещо.

Обръщам се и забелязвам сериозното му изражение. Дългите му хладни пръсти стисват коляното ми.

— Обещавам да не се намесвам във връзката ти с Деймън, но нямам намерение да се отказвам. В продължение на четиристотин години губя момичето на мечтите си... Тази мисъл ме изнервя прекалено много напоследък.

— Ти... знаеш за това, така ли? — ахвам аз и ръката ми се стрелва към устата.

— Имаш предвид дали съм наясно със съществуването на парижкото конярче, английския граф, съседа от енорията в Ню Ингленд... с художника, познат още като Бастиан де Коол?

Очите му се впиват в моите: две зелени езера, изпълнени с копнежа на стотици години.

— Да-а — провлачва и кимва. — Знам за тях. А има и още.

Поклащам глава. Нямам представа какво да му кажа, как да постъпя оттук нататък. Той повдига пръсти от крака към бузата ми и прошепва:

— Недей да отричаш... знам, че и ти се чувстваш по същия начин, сигурен съм в това! Виждам го в очите ти, усещам го в начина, по който реагираш на докосването ми. По дяволите, дори забелязах как настръхна, когато ме видя с Онър днес... *днес* ли беше?

Хвърля бърз поглед към китката си, но вижда, че не носи часовник, и махва с ръка.

— Както и да е, не си падам по нея — не ми харесва, както може би си мислиш. Става въпрос за чисто професионална връзка между

учител и ученик... приятелство, нищо повече.

Накланя глава на една страна и проследява с очи пътя на пръстите си, които нежно се плъзгат по бузата ми. Допирът им е така успокояващ, толкова съблазнителен и неустоим, че не бих могла да се отдръпна — даже и да исках.

— Не ме интересува никоя друга. Ти винаги си била единствената за мен. И макар в момента да не се чувстваш по този начин, уверявам те, че помежду ни не съществуват ограничения, няма нищо, което да ни разделя. Тоест, нищо — освен теб. В крайна сметка ти решаващ.

Отдръпва се, но споменът за докосването му не иска да си иде, а погледът му ме изгаря.

— Каквото и да решиш обаче, има нещо, което не можеш да отречеш. — Протяга се отново към мен. — Това е истинско. Усецаш го, нали?

И когато ме поглежда — наклонил глава с разпиляна по раменете коса — когато повдига вежди и се усмихва така, че трапчинките му се появяват, а сърцето ми трепва... когато ме поглежда по този начин... имам чувството, че ме предизвиква, а аз не мога да не приема.

Да, наистина усещам нещо, когато се докосваме. *Да*, не мога да отрека, че е сексапилен и сладък, а мога и да се осланям на него. *Да*, неведнъж съм се чувствала привлечена от него. Но дори да събера всичко това накуп, пак не би могло да се сравнява с чувствата, които изпитвам към Деймън. Никога не е било достатъчно. И никога няма да бъде. Деймън е единственият за мен. Дори и нищо друго да не свърша както трябва през този ненормален, напълно откачен ден, поне това трябва да изясня с Джуд — колкото и да го нараня.

— Джуд... — обръщам се към него, но той притиска пръст към устните ми и ме спира.

— Влизай вътре, Евър.

Кимва и прибира косата ми зад ушите. За няколко дълги секунди пръстите му се задържат там, сякаш няма желание да ме пусне.

— Поправи стореното, развали заклинанието, открий противоотрова за противоотровата, направи онова, което трябва. Каквото и да чувстваш към мен, каквото и *избор* да направиш накрая, просто искам да бъдеш щастлива. Също така обаче искам да знаеш, че не съм се отказал — нито пък имам намерение да го сторя. Вече

четиристотин години го правя... няма причина да спирам. Смятам да стигна докрай. Може през тези няколко века да съм губил, но и битката не е била съвсем честна. Сега обаче с помощта на Съмърленд ще съм малко по-добре подготвен. Може и да не съм безсмъртен — всъщност вероятно никога не бих избрал тази пътека за себе си — но пък знанието е сила, както казват. А сега благодарение на Великите храмове разполагам с изобилие от информация.

Поемам си дълбоко въздух и изскачам от колата. Хлътвам в къщата ѝ, без изобщо да си губя времето да почукам на вратата. Независимо че не я предупредих за посещението си и независимо че според часовника отдавна е минало нормалното време за визити, изобщо не се учудвам, че я откривам в кухнята. Ава сваля от печката току-що приготвения чай, усмихва ми се и казва:

— Здравей, Евър, чаках те. Радвам се, че успя да дойдеш.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Побутва към мен чинията със сладки — прави го, без изобщо да се замисли, по-скоро от навик. Веднага тръсва глава, размива се тихо и се опитва да ги издърпа обратно. Аз обаче съм по-бърза — пресягам се и измъквам една изпод купчинката. Оглеждам я: светлобежова на цвят курабия, заоблена и извита, посипана отгоре с кристалчета захар. Отчупвам си едно парченце и го поставям на езика си. Спомням си, че някога тези ми бяха любимите. Иска ми се все още да можех да се наслаждавам на сладкото... на храната изобщо — така, както бе някога.

— Няма нужда да ги ядеш само за да не се чувствам зле — заявява тя, повдига чашата към устните си, духва няколко пъти, за да изстине чайт, след което с наслада отпива. — Вярвай ми, близначките ги харесват достатъчно и за двете ни. Няма да се почувствам обидена, че не проявяваш интерес към тях.

Свивам рамене. Иска ми се да можех да ѝ кажа, че понякога ми липсва това усещане... че съм нормална. Тогава изпълнявам онези обичайни действия — храня се, пия и купувам разни неща от магазина, вместо да ги проявя — само за да си докажа, че все още съм в състояние да го правя. Тези настроения обаче не продължават дълго, а напоследък подобни неща се случват само когато е много късно, уморена съм и се чувствам... изгубена. Точно както сега. В повечето случаи обаче изобщо не изпитвам желание да бъда нормална и да правя обикновени неща.

Разбира се, не ѝ казвам нищо подобно. Вместо това само я поглеждам и питам:

— Е, как са близначките?

Отхапвам още едно парченце от курабията. Припомням си какво бе усещането някога — сладко, меко, вкусно удоволствие. Няма нищо общо с този вкус на стар картон. Разбира се, знам, че аз съм се променила... рецептата няма нищо общо.

— Знаеш ли, смешно е.

Тя оставя чашата си на масата и се навежда към мен. Пръстите ѝ леко галят покривката, сякаш се опитва да я изглади.

— Сближихме се толкова бързо и толкова добре... сякаш времето не ни е разделяло, сякаш не са минали години. Кой би си помислил такова нещо? — Тя се усмихва леко и поклаща глава. — Знам, че прераждането е свързано с кармата и недовършените дела от миналото ни, но никога не съм предполагала, че в моя случай ще се прояви толкова... буквално.

— А магическите им способности... те връщат ли се?

Тя си поема въздух, бавно и дълбоко. Протяга се отново към чашата, пръстите ѝ се обвиват около дръжката, но спират там. Не я повдига. Сякаш има нужда от котва, от нещо твърдо и материално, за което да се хване.

— Не, все още не. Това обаче може би не е такава загуба.

И свива рамене.

Поглеждам я, объркана съм от думите ѝ.

— Ами... поне при теб като че ли не сработи особено добре.

Отпускам ръце в скута си и започвам да огъвам нервно пръсти, което би трябвало да е достатъчен отговор.

— Вярно е, че някога и аз практикувах магия, но... Ами, знайно е какво се случи.

И изплезва език с наклонена на една страна глава и затворени немиждащи очи, като с ръце имитира затягането на примка. Когато ахвам, тя избухва в смях и размахва пръст към мен.

— О-о, отпусни се, де!

Усмихва се и зъбите ѝ проблясват.

— Няма смисъл да съжалявам за минало, което не мога да променя. Всяка стъпка води към следващата, а явно следващата е точно тук. — Потупва масата. — Благодарение на преживяванията в предишния си живот и на наученото в Съмърленд и Великите храмове на познанието — където ти ми помогна да отида — сега съм в състояние да разбера неща, които преди само подозирах.

— Така ли? Какво например?

Присвивам очи, отново върнала се към старата си войнствена същност. Изобщо не ѝ давам възможност да изкаже мисълта си. Това грубо прекъсване е съвсем естествена реакция.

Само че Ава, вярна на себе си, го пренебрегва и продължава, все едно не съм се обаждала:

— Разбрах, че магията — също като материализацията впрочем — е различен начин за използване и промяна на енергията. Само че за разлика от материализацията магията, когато попадне в погрешни ръце... — Тя млъква и ме поглежда за миг, с което сякаш иска да ми каже „в твоите ръце“ (или поне аз така си мисля). — Ами, ако не се прилага правилно и най-вече с праведна цел, се получава обратният ефект — магията започва да използва хората. Именно в тази ѝ особеност се коренят проблемите.

— Ще ми се близначките да ме бяха предупредили за това — измърморвам горчиво.

Всъщност направо не мога да повярвам, че обвинявам тях вместо себе си... но именно това правя.

— Те може и да са пропуснали да ти споменат, но се съмнявам, че Деймън би забравил нещо подобно. — От начина, по който повдига вежди, разбирам, че представлението ми изобщо не я е заблудило. — Евър, ако си дошла тук за помощ — какъвто предполагам е случаят предвид часа и обстоятелствата — моля те, просто ми позволи да го направя... да ти помогна. Няма нужда от извинения, нямам намерение да те съдя по никакъв начин. Сгрешила си — добре. Не си нито първата, нито последната. И макар да съм сигурна, че смяташ своята грешка за необичайно голяма или дори за непоправима, уверявам те, че не е така. Този тип неща могат да се поправят, а и много рядко са чак толкова фатални, колкото си мислим... или всъщност зависи дали ще им позволим да бъдат такива.

— А-ха, значи вината е моя, защото позволявам да се случи, така ли? — избухвам аз.

Само че всъщност не ми се иска наистина да се карам с нея, макар гневните думи да идват лесно. Осъзнала това, махвам с ръка и се отказвам от безсмисления спор:

— Знаеш ли, Ава, мислех си... като се има предвид колко често се нуждая от помощ, вече би трябвало да ми е по-лесно и да приемам, когато ми я предлагат.

Поклащам глава със съжаление и правя скръбна физиономия. Разбира се, сарказмът не е насочен към нея, а към мен самата.

Тя обаче само свива рамене, взема си една сладка от овесено брашно от купчинката и започва да яде стафидите от украсата ѝ.

— Не е лесно да си упорит — усмихва се и среща погледа ми. — Само че двете с теб вече би трябвало да сме минали този етап, нали?

Вижда, че кимам в съгласие, и продължава съвсем естествено:

— Всъщност, Евър, и при магията, и при материализацията най-голямо значение има *целта* — резултатът, към който се стремиш. Намеренията ти са най-важният инструмент, най-силното средство, с което разполагаш. Запозната си със закона за привличането, нали?

Поглежда ме внимателно и прокарва длан по копринения ръкав на дрехата си.

— Той гласи, че привличаме онова, върху което съсредоточим желанията си. Е, това, за което ти говоря, е на практика същото. Когато фокусираш мислите си върху онова, от което се страхуваш — получаваш източника на страха си. Когато се насочиш към неща, които не желает, получаваш именно такива. Когато се съсредоточиш върху опитите си да контролираш другите, всъщност сама се поставяш под чужда власт. Вниманието, което им обръщаш, ти навлича само още повече неприятности, още повече от *тях* — от тези неща, които искаш да избегнеш. Когато се опитваш да наложиш волята си върху някой друг, за да го накараш да извърши нещо, което иначе не би желал да стори... е, това не само *няма* да проработи, но и ще се върне като бумеранг към теб. Резултатът ще бъде отчетен в кармата ти, както и всяко друго твое действие — само че няма да е в твоя полза. Освен, разбира се, ако не научиш важните уроци, които го съпровождат.

Тя продължава да говори, но аз вече не я слушам. Умът ми е прикован върху смисъла на онова, което каза за кармата — и думите, че се връща „като бумеранг“. Припомням си, че близначките казаха нещо подобно... май беше нещо като: *Грешно е да използваш магията за постигане на егоистичните си и нечестиви цели. Кармата изисква да се плати цената... и то тройно.*

Преглъщам с усилие и се протягам към чашата си. Следващите ѝ думи звучат като някакво ужасно ехо на собствените ми мисли:

— Евър, трябва да разбереш. През цялото това време единственото, което правиш, е да се съпротивляваш — и то по най-лошия възможен начин. Отблъсна мен, когато се опитах да ти помогна,

отбягваше Деймън, когато искаше да се погрижи за теб, противопоставяше се на Роман и ужасните неща, които ти е сторил...

Вижда, че се каня да отрека, и вдига ръка, за да ме накара да замълча.

— Има нещо важно, което трябва да знаеш за съпротивата. Иронията е в това, че колкото повече време и енергия отделяш, за да се противопоставяш на нещата, които не желаяш, толкова по-силно ги привличаш в крайна сметка.

Поглеждам я объркана. Не съм сигурна, че разбирам добре смисъла на думите ѝ. Нима не бива да се противопоставям на Роман? Нима не трябва да се съпротивявам срещу чудовището? Моля?! Достатъчно е човек да се сети какво се случи... или *за малко да се случи...* когато си позволих (почти) да се предам.

Тя изправя рамене и поставя ръцете си върху масата, от двете страни на чашата си, с широко разперени пръсти. Поглежда ме решително и пробва отново:

— Всичко е енергия, нали така?

— *Така съм чувала.*

— Тоест, ако мислите ти са енергия, а енергията привлича, в такъв случай, когато си мислиш за нещата, от които най-много се страхуваш... ами, на практика ти ги *караш* да се случват. Все едно ги материализираш, защото си прекалено обсебена и мислиш само за тях. Или — за да ти стане ясно, ще използвам по-прости думи — „Каквото горе, това и долу; каквото вътре, това и вън.“ Впрочем този принцип на херметиците с пълна сила важи и за теб.

— На това ли казваш „по-прости думи“?!

Тръсвам глава и започвам да въртя чашата си. Чаят в нея заплашва да се разплиска. Мисля си, че със същия успех можеше да говори и на чужд език.

Тя се усмихва. Очите ѝ са топли и търпеливи.

— Означава, че нещата, които се намират извън нас, могат да се открият и в нас самите. Че вътрешното ни състояние, съзнанието и подсъзнанието ни, мислите, на които отделяме време, винаги се отразяват на живота ни. Той е външното им отражение. Този принцип не може да се пренебрегне, Евър — той съществува и е верен. Онова, което ти не успя да разбереш, е, че магията не е някъде *навън* — не е в ръцете на Богинята или на Кралицата — тя е тук, вътре! — При тези

думи Ава тупва с длан гърдите си и повдига лице към мен. — Роман има власт над теб само защото ти си му я дала — връчила си му я и си го помолила да я използва! *Да*, знам, че те е измамил и че ти пречи да бъдеш с Деймън в истинския смисъл на думата; да, сигурна съм, че това те кара да се чувстваш невъобразимо зле... Истината обаче е, че ако спреш да се съпротивляваш на нещо, което вече е *факт*, ако престанеш да се фокусираш само върху Роман и ужасните неща, които ти е причинил, ще успееш да разкъсаш тази ужасна връзка, която си изградила с него. И много скоро — след като отделиш известно време за медитация и пречистване, разбира се — той няма да е в състояние да те притеснява повече. Няма да има никакво влияние над теб.

— Само че все още ще притежава противоотровата... все още ще... — опитвам се да вмъкна аз, но няма смисъл: Ава е набрала инерция и няма намерение да спира скоро.

— Права си. Противоотровата все още е у него, а той най-вероятно няма да има желание да ти я даде. Само че това е ситуация, която не можеш да промениш. И няма да сполучиш, като я превръщаш в своя фиксидея и се опитваш да използваш заклинания, за да я разрешиш. Именно чрез тези действия си го превърнала в център на своята вселена, точно резултата, който най-малко си искала. Можеш да ми вярваш — Роман е напълно наясно с това. Той се стареа да измести фокуса ти, да открадне центъра на тежестта ти — това е целта на всеки нарцисист. Тъй че — ако наистина искаш да сложиш край на това и да си върнеш живота — просто *спри*. *Престани* да съсредоточаваш енергията си в нещата, които не желает. *Спри* да влагаш енергия и сила в Роман. Трябва да откажеш да вървиш по този път — и дори да поглеждаш към него. Тя се привежда към мен и прибира кестенявата си коса зад ухото. — Аз лично смятам, че в мига, в който види как чудесно си се приспособила към положението си, живееш си живота и му се наслаждаваш, *независимо* от ограниченията, които имаш, той ще се отегчи от играта и ще се откаже. Така както действаш в момента обаче... не знам, все едно храниш тигър с голи ръце — на практика отговаряш на очакванията му и задоволяваш основната му нужда, тази от внимание. Чудовището е в теб, Евър, защото ти си го пуснала там. Повярвай ми... можеш да се отървеш от него точно толкова лесно.

— Как?

Разбирам всичко, което тя току-що ми каза — наистина, след като го обясни така подробно, разбрах какво има предвид. Въпреки това все още усещам онзи ужасен, настоятелен пулс, който тупти в мен, съвсем близо до повърхността. Малко ми е трудно да повярвам, че ще изчезне само защото съм променила *фокуса* си.

— Когато се опитах да направя противоположно заклинание, с което да върна нещата в първоначалното им положение, само влоших ситуацията. След това, когато се обърнах с молба за помощ към Хеката, за известно време като че ли всичко беше наред, но после, като видях Роман отново...

Усещам, че кръвта нахлува в лицето ми и цялото ми тяло пламва — толкова съм ужасена от спомена за чудовището, в което почти се превърнах.

— Е, нека просто кажем, че тогава разбрах със сигурност: звярът изобщо не е унищожен, беше си съвсем жив и здрав... и готов за забавления. Не че не схващам какво ми казваш или поне си мисля, че разбирам — но наистина не вярвам, че е достатъчно просто да променя начина си на мислене и всичко ще се оправи. Имам предвид, че в момента Хеката командва парада, аз самата нямам представа как да я накарам да спре.

Ава обаче само ме поглежда внимателно и снижава глас:

— Именно тук грешиш. Не Хеката контролира събитията — ти го правиш. През цялото време си командвала ти. Освен това, колкото и да ми е неприятно да ти го кажа — знам, че ще се почувстваш зле, като го чуеш, с всички е така — но чудовището не е чуждо, външно създание, което си е проправило път към теб по някакъв мистериозен начин. Не е демон, който те е овладял, не е мрачна магическа сила... то си ти. Чудовището е твоята тъмна половина.

Облягам се назад на стола си и започвам да клатя глава.

— Чудесно, просто чудесно! Искаш да кажеш, че в действителност съм привлечена от Роман? Че изпитвам нещо към него? Прекрасно! Много ти благодаря, Ава!

Въздъхвам дълбоко и сърцераздирателно, с многозначително вдигнати вежди и драматично разширени очи.

— Вече ти споменах, че не звучи особено добре, когато се каже на глас. — Тя свива рамене и за пореден път доказва, че наглото ми и

противно поведение изобщо не я засяга. — Трябва да признаеш обаче, че наистина е невероятен... направо е великолепен!

Усмива се и ме поглежда умолително. Не ми трябва обяснения на глас, за да разбере, че иска да се съглася с нея и да приема този повърхностен и лекомислен начин за представяне на нещата. Когато обаче не подемам играта, свива рамене и заявява:

— Всъщност не за това исках да говорим. Известно ли ти е значението на символите „ин“ и „ян“?

Кимвам:

— Външният кръг изобразява целостта на нещата и означава „всичко“, а бялата и черната част представляват двете енергии, които карат това *всичко* да се случва. — След тези думи повдигам рамене, но после се сещам за още нещо. — А, да — освен това всяка от тях включва и малка частица, нещо като *семенце* от другата...

Започвам да се въртя неловко на стола си, усетила накъде отива разговорът. Не съм сигурна, че искам да продължа в тази посока.

— Точно така — кимва тя леко. — Повярвай ми, и при хората е същото. Нека вземем за пример следната ситуация: представи си момиче, което е направило някои грешки... — Очите ѝ срещат моите. — Та това момиче се чувства ужасно потиснато и разочаровано от себе си; смята, че не заслужава любовта и подкрепата, които му се предлагат. Убедено е, че трябва да се справи само с всичко, да поправи грешките си със собствени сили, по своя си начин... И в крайна сметка се оказва толкова обсебено от мъчителя си, че прекъсва всички връзки с хората около себе си, за да се концентрира още повече върху онзи, когото мрази и презира най-силно. Насочва цялото си внимание към него и... ами, тъй като и без това е ясно, че говоря за теб, мисля, че по-добре от мен знаеш как свършва тази история. Мисълта ми бе, че всеки от нас има у себе си подобна тъмна сянка — абсолютно всеки, без изключение. Само че, когато се съсредоточиш толкова силно върху мрачната половина, ами... връщаме се отново към закона за привличането. „Подобното привлича подобно“ — именно на това се дължи *чудовищното* ти привличане към Роман.

— „Тъмна сянка“ ли? — Само преди няколко часа чух нещо подобно, затова сега я поглеждам напрегнато и въпросително. — Имаш предвид нещо като... сянката на твоето „аз“?

— А-ха-а, сега Юнг ли ще ми цитираш? — размива се Ава.

Стрелвам я с поглед. Нямам представа кой е този.

— Доктор Карл Юнг — продължава да се смее тя. — Негова е теорията за „сянката“ — така нарича „тъмната“ част на Аза, нашата несъзнавана и потискана същност, която се стараем да отречем и прикрием. Къде си чула този израз?

— От Роман. — Затварям очи и поклащам глава. — Той винаги е с десет крачки пред мен! На практика той каза същите неща като теб... че чудовището всъщност съм аз. Подхвърли ми това като подигравка точно преди да избягам оттам.

Тя кимва разбиращо, вдига показалец и затваря очи.

— Да видим дали ще успея...

В следващия миг в ръцете ѝ виждам древна книга с кожена подвързия.

— Как... — поглеждам я с разширени очи.

Тя обаче само се усмихва.

— Всичко, което е възможно в Съмърленд, може да бъде направено и тук, нали знаеш? Ако не се лъжа, именно ти ми го каза! Това обаче не бе моментална материализация, както си мислиш, а само телекинеза — призовах я от лавицата за книги, която се намира в съседната стая.

— Да, но все пак...

Зяпам невярващо книгата. Изумена съм колко бързо успя да я пренесе. Удивена съм от нещата, които е научила за толкова кратко време... а също и от това, че въпреки овладяното предпочита да живее по *този* начин — приятно и удобно, но съвсем нормално, дори просто. Или поне в сравнение с обичайните за Ориндж Каунти разточителни критерии. Присвивам очи и я оглеждам отново. Забелязвам, че на врата ѝ сега виси семпла сребърна верижка с единствено късче необработен цитрин, за разлика от предишните изискани и скъпи камъни, обковани с тежко злато. Красивите бижута, които предпочиташе в Съмърленд, са пренебрегнати — сега, когато може да има всичко, което поиска. Започвам да се чудя дали наистина не се е променила. Дали не е различна от старата Ава, която познавах.

Тя се намества на стола си, поставя книгата на масата и известно време прелиства страниците. После започва да чете, като следи редовете с пръст:

— „Всеки носи сянка и колкото по-малко тя се въплъщава в съзнателния живот, толкова по-тъмна и плътна е тя. Според психологическото правило, когато едно вътрешно положение не се осъзнае, то се случва навън като съдба... образува неосъзнавана преграда, която пречи и на най-добрите ни намерения...“, и така нататък.

Ава затваря книгата, поглежда ме и добавя:

— Или поне така твърди доктор Карл Г. Юнг, а кои сме ние, че да спорим с него? — После се усмихва: — Евър, единствено от нас зависи да постигнем — или съответно да не успеем — пълния си потенциал и истинската си съдба. Това е само наша работа. Спомняш ли си какво ти казах по-рано — „Каквото горе, това и долу“? Онова, за което си мислим, онова, върху което концентрираме съзнанието и усилията си, винаги — наистина *винаги* — ще се отрази на външния свят. И затова те питам — върху какво искаш да се съсредоточиш? Коя искаш да бъдеш оттук нататък? Как искаш да се развие съдбата ти? Ти със сигурност имаш своя пътека, своя цел. Нямам представа каква е точно, но изпитвам почти свръхестествена увереност, че става въпрос за нещо велико и могъщо. И макар че си се отклонила леко от курса си, ако ми позволиш, ще те върна обратно на правилната пътека. Достатъчно е само да ми кажеш, че искаш. Само една дума.

Вглеждам се в чашата си, после и в парченцата от разтрошената курабия, сякаш мога да открия отговора в тях. Разбирам, че всичко, което съм направила досега, всяко незначително, неблагоприятно или срамно дело, което съм извършила, е стъпка по пътеката, която ме доведе тук отново. Тук, обратно в кухнята на Ава. Място, в което изобщо не смятах, че ще се върна.

Прокарвам пръст по ръба на чинийката, после още веднъж и още веднъж. Опитвам се да преценя шансовете си — които изобщо не са големи... След което вдигам очи, срещам погледа ѝ, усмихвам се и казвам:

— Дума.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Още не съм почукала на вратата — и Деймън вече е тук. Всъщност, като се замисля, винаги е така. При това и в буквалния, и в преносния смисъл. Винаги е бил тук — или най-малкото през последните четиристотин години — точно както в момента е застанал пред мен, с боси крака и разтворен на гърдите халат, разрошена коса, която жадувам да докосна, и се вглежда в мен с натежали от съня клепачи.

— Здравей! — поздравява ме с нисък, дрезгав, сънлив глас.

— Здравсти — усмихвам се в отговор и го повличам след себе си към стълбите. — Ти всъщност не се шегуваше, когато каза, че винаги усещаш присъствието ми... нали?

Той обвива длан около моята, а пръстите на другата си ръка прокарва през лъскавите си къдрици. Вероятно се опитва да ги укроти и приглади, но аз го спирам с усмивка. Твърде рядко го виждам в това състояние — полусънен, разрошен и леко раздърпан, с набола брада и толкова различен от обичайния си образ. Не мога да отрека, че ми допада.

— Е, какво става? — пита ме, когато влиза след мен в своята „специална“ стая, като едновременно с това почесва брадичката си и ме наблюдава как се увъртам около колекцията му от много стари и много ценни предмети.

— Ами, като за начало, вече съм добре.

Обръщам гръб на безценния му портрет от Пикасо. Предпочитам да виждам пред себе си много по-сексапилния и истински Деймън от плът и кръв. После го поглеждам сериозно и решително:

— Тоест... може би все още не съм се възстановила напълно, но определено се движа в правилната посока. Ако се придържам към начертаната програма, няма да ми отнеме много време.

— „Програма“?

Той се обляга на старото канапе и вперва поглед в мен. Оглежда ме толкова внимателно и настойчиво, че несъзнателно започвам бързо

и нервно да пригласявам роклята си с ръце. Чувствам се неловко, някак засрамена. Мисля си, че можех да отделя време и да проявя нещо ново и хубаво, преди да дотърча тук.

Само че бях толкова изтощена след разговора си с Ава и серията лечебни и пречистващи медитационни упражнения, на които ме подложи, че... ами, просто не можех да чакам повече. Нямах търпение да му кажа... да бъда отново с него.

— Ава ми приложи нещо като... бързо почистване — размивам се, — но на ума, не на тялото — никакви спа продукти и странни процедури, включващи камъни и кал. Казва, че ще ме накара да се чувствам... ъ-ъ...

Свивам рамене и след кратка пауза довършвам: — по-добре, отново цяла, обновена и обогатена. — Ама... не беше ли по-добре още вчера? Така поне ми каза, когато бяхме в Съмърленд. — Той наклонява главата си на една страна и ме поглежда изпитателно.

Кимвам, решена да мисля само за първото си пътуване, това с Деймън, но не и за второто, което последва ужасната сцена с Роман — тогава, когато налетях на Джуд.

— Така е, обаче... сега се чувствам още по-добре... по-силна... съвсем като старото ми „аз“.

Поглеждам го внимателно. Знам, че трябва да премина през следващата част — признанието е част от ритуала по пречистването. Всъщност тези действия са почти идентични с дванайсетте стъпки от програмата за преодоляване на зависимости. Като се замисля — аз самата не се различавах значително от който и да било наркоман, борещ се с пристрастяването си.

— Ава твърди, че съм била пристрастена към отрицанието и съпротивата. — Преглъщам мъчително и се насилвам да не отклонявам погледа си, колкото и да ми е трудно. — И не става въпрос само за магията, нито за Роман. Според нея съм била пристрастена към непрекъснатото мислене за страховете си, за всички лоши неща в живота си, като... ами, сещаш се, като неправилните решения, които вземах, невъзможността да бъдем заедно с теб и... разни други. А също така смята, че чрез всички неща, които правех и върху които се фокусирах, на практика съм привличала... ъ-ъ... мрака и тъгата и... и Роман също... в резултат на което пък съм се откъснала от хората, които обичам. Като *теб* например.

Преглъщам мъчително и се премествам по-близо до него. Някаква част от ума ми крещи: *Кажу му! Кажу му действителните причини да стигнеш до това заключение! Разкажи му за онова, което се случи с Роман... в какво извратено чудовище се превърна!*

Само че останалата — онази част, която решавам да послушам — настоява: *Вече каза повече от достатъчно — време е да продължиш нататък! Последното нещо, което му трябва в момента, са отвратителните подробности!*

На свой ред той се приближава към мен. Протяга се да хване ръцете ми и ме придърпва към себе си, след което отговаря на въпроса в погледа ми:

— Прощавам ти, Евър. И ще продължа да го правя — винаги и за всичко. Знам, че не ти бе лесно да ми признаеш това, но съм ти благодарен, че го стори.

Преглъщам мъчително. Добре знам, че сега е шансът ми, при това последният; че ще е много по-добре, ако чуе истината от мен вместо от Роман. И точно се каня да му разправам всичко, когато той повдига ръка и я спуска по гърба ми... и предишната мисъл се разтапя и загубва. В момента единственото, което чувствам и което има значение, е, че усещам присъствието му, топлината на дъха му върху бузата си, мекото, почти доловимо докосване на устните му върху ухото си... невероятното усещане за трепет и пламък, което прекосява цялото ми тяло. А после устните му намират моите, притискат се към тях и ги заключват, разделя ги само вечното присъствие, воалът от енергия, който трепти помежду ни. Само че аз вече съм спряла да негодувам, всъщност въобще не му обръщам внимание. Искам да празнувам, да се насладя на нещата такива, каквито са.

— Искаш ли да отидем в Съмърленд? Каня те на среща... — прошепва той, като се шегува само донякъде. — Ти можеш да си музата, аз ще бъда художникът. И...

— И ще ме целуваш толкова дълго, че всъщност никога няма да завършиш тази картина, нали? — Отдръпвам се и се размивам, но той ме привлича отново към себе си.

— Само че аз вече те нарисовах — усмихва се ангелски. — Това е единствената ми картина, която има някаква стойност.

Поглеждам го неразбиращо и той отговаря на незададения въпрос:

— Нали се сещаш — онази, която в момента е в музея „Гети“.

— Ах, да! — размивам се.

Ясно си спомням онази вълшебна нощ, когато той ме изобрази като невероятно красиво, приличащо на ангел създание... сигурна съм, че не заслужавам подобно сравнение. Не, не. Приключих с това мислене. Ако казаното от Ава е вярно, ако наистина подобните неща се привличат, водата търси начин да изравни нивото си и прочее... в такъв случай ще е най-добре да се опитам да изравня нивото си с това на Деймън вместо на Роман. И смятам да започна тук и сега.

— Всъщност в момента вероятно се намира в някоя подземна лаборатория без прозорци, за чиято защита са предприети най-невероятните мерки за сигурност. Сигурна съм, че край нея са се събрали стотици изкуствоведи и други експерти, с единствената цел да я проучат и да разберат кой я е нарисувал и откъде се е взела.

— Наистина ли мислиш така? — Той вперва поглед в някаква неопределена точка в далечината, очевидно поласкан и приятно изненадан от идеята.

— Сигурна съм — измърморвам и притискам устни към челюстта му, а пръстите ми се заиграват с копирената яка на халата му. — Което ми напомня... кога ще празнуваме твоя рожден ден? И как, за Бога, ще успея да надмина подаръка, който ми поднесе?!

Той се извъръща настрани и въздиша — въздишка, която сякаш идва от някакво място много дълбоко в него и то не във физическия смисъл на думата. Въздишка, изпълнена с тъга и съжаление... звук, възплаващ меланхолията.

— Евър, няма нужда да мислиш за рождения ми ден. Не съм го празнувал от...

Откакто е станал на десет. Разбира се! Онзи ден, започнал толкова добре и завършил с убийството на родителите му, което бил принуден да наблюдава мълчаливо. Как можах да забравя?!

— Деймън, съжа...

Опитвам се да се извиня, но той махва с ръка. Става, обръща ми гръб и се насочва към портрета си от Веласкес, на който е яхнал изправен на задните си крака бял жребец с гъста вълниста грива. Известно време си играе с ръба на прекалено голямата и твърде натруфена позлатена рамка, все едно е ужасно изкривена и спешно трябва да бъде оправена — при условие че това очевидно не е вярно.

— Няма нужда да ми се извиняваш — заявява той, но все още, без да поглежда към мен. — Наистина. Просто след определен период от време отбелязването на годините ми изглежда маловажно.

— Дали и с мен ще се случи така? — питам го.

Не мога съвсем да си представя момент, в който няма да ме интересува собственият ми рожден ден... или пък, още по-лошо, ще го забравя.

— Няма да позволя да стане така. — Той се обръща отново към мен и лицето му светва, докато ме наблюдава влюбено. — Оттук нататък всеки ден ще е празник. Обещавам ти!

Макар да зная, че е напълно искрен, макар да съм сигурна, че именно това смята да направи, поклащам глава и го спирам с тъжен поглед. Защото колкото и сериозно да съм се отдала на пречистването на енергията си и съсредоточаването върху приятни и позитивни мисли и желания, животът си е такъв. Все още е тежък, сложен и объркан, изпълнен с уроци, които човек трябва да научи, грешки, които да направи и поправи, победи и разочарования и така нататък. Не мисля, че е възможно всеки ден да е празник, нито пък, че е добра идея. Освен това самата аз най-накрая го осъзнах и приех. Всичко е наред, така е добре. Искам да кажа, че в крайна сметка, видях, че дори и Съмърленд има своята тъмна страна, своята собствена версия на „сянката“, мъничък мрачен ъгъл сред цялата тази светлина. Или поне на мен така ми се стори.

Зная, че трябва да му кажа. Чудя се защо всъщност не съм му споменала нищо досега. В този миг обаче телефонът ми звънва, ние се споглеждаме и в един глас възкликваме:

— Познай кой е!

Това е игра, която понякога играем. Целта е да установим чи и ясновидски способности са по-големи и кой е по-бърз. Имаме една секунда за отговора.

— Сабина — отсичам аз.

По пътя на логиката тя тъкмо се е събудила, открила е, че леглото ми е празно, и в момента хладнокръвно се опитва да установи дали съм била отвлечена, или съм излязла някъде по своя воля.

Почти едновременно с мен — е, около една милисекунда по-късно — Деймън дава своето предположение:

— Майлс!

Само че гласът му изобщо не е игрив, а в погледа му личи тревога.

Измъквам телефона от чантата си, а на екрана се мъдри снимката на Майлс в пълна премяна в стил Трейси Търнблад, позиращ и с грейнало лице.

— Здравей, Майлс!

Думите ми са посрещнати с почти оглушително бръмчене, съскане и прочее статични шумове, характерни за презокеанските телефонни обаждания.

— Събудих ли те? — пита ме с глас, който на фона на пращането е някак далечен и прекалено слаб. — Щото ако е така, можеш само да си доволна, че не си на мое място! Биологичният ми часовник се е побъркал, кой знае колко време още ще мине, преди да се нормализира. Спя, когато би трябвало да ям, а пък ям, когато би трябвало да... абе, карай, зарежи това — все пак съм в Италия, а храната е *умопомрачителна*! Не спирам да се тъпча. Сериозно — не знам как го правят тези хора! Ядат през цялото време, но изглеждат толкова секси! Не е честно! Само два дена такъв *dolce vita/сладък живот* — и вече представлявам подпухнала и раздута маса. Въпреки всичко направо си умирам за това! Сериозно говоря. Тук е просто невероятно! Всъщност както и да е... колко е часът при вас?

Хвърлям поглед към отсрещната стена, но тъй като не виждам там часовник, смънквам:

— Ъ-ъ, рано е. А при теб?

— Нямам представа, но вероятно е следобед. Снощи бях в един страхотен клуб. Знаеше ли, че тук не е необходимо да си навършил двайсет и една години, за да отидеш на дискотека или да си купиш алкохол?! Казвам ти, Евър, *това* е животът! Италианците наистина знаят как да живеят! Както и да е, уф, това ще го оставя за по-късно, когато се върна. Даже ще ти го изиграя, обещавам. Обаче цената на този разговор сигурно ще докара на баща ми инфаркт, така че направо да ти кажа за какво се обаждам. Предай на Деймън, моля те, че отидох до онова място, за което Роман ми спомена и... *Ало?! — Чуваш ли ме? Ехо! Там ли си?*

— Ъ-ъ, да, още съм тук. Малко прекъсваш, но те чувам.

Обръщам гръб на Деймън и правя няколко крачки встрани, защото не искам да забележи ужаса и отвращението, които превръщат

лицето ми в застинала маска.

— А-ха, добре. Както и да е, отидох там и всъщност, ами... Тръгнах си само след няколко минути, защото... Уф, Евър, да ти кажа, там имаше някои наистина странни неща! И имам предвид такива, от които можеш да си изкараш акъла, направо *откачени*. Сериозно, някой ще трябва да дава доста обяснения, като се прибера!

— Откачени... в смисъл? — питам го нервно.

Усещам приближаването на Деймън, но най-осезаемото усещане е промяната на енергията му: от пълен покой в пълна бойна готовност.

— Ами, просто... *откачени*. Само това ще ти кажа, обаче... *По дяволите, чуваш ли ме?* Пак прекъсваш. Слушай, просто... у-уф! Както и да е, пратих снимките на имейла ти, така че внимавай — да не вземеш да го изтриеш, без да ги разгледаш. Чу ли? Евър? Ало? Евър?! *Скапан-смотан-телефо...*

Преглъщам мъчително и натискам копчето за край на разговора. Ръката на Деймън ляга на рамото ми.

— Какво каза Майлс?

— Изпратил ми е снимки — отвърщам тихо, без да откъсвам очи от неговите. — Неща, които наистина иска да видим.

Деймън кимва леко, а на лицето му се изписват решителност и примирение, сякаш най-сетне е настъпил очакваният момент за нещо. Сякаш изчаква само последното преброяване — реакцията ми — за да прецени какви щети са нанесени.

Отварям имейл адреса, а после изчаквам с нарастващо нетърпение да се зареди съобщението на Майлс. В секундата, в която изскача, чуквам върху него и задържам дъха си... чакам... чудя се... Усещам колко са нестабилни краката ми, а когато я виждам, имам чувството, че ще се подкосят.

Снимката.

По-точно снимката на картината. Тогава, преди неколкостотин години, фотографията все още не е била измислена. Въпреки това няма грешка, няма две мнения по въпроса: това е той. По-точно, това са те. Позират заедно.

— Колко е зле? — пита ме, застинал абсолютно неподвижно. — Толкова, колкото очаквах?

Поглеждам го само за секунда, после отново връщам поглед върху екрана. Не мога да откъсна очи от изображението.

— Зависи какво си очаквал — измърморвам.

Спомням си как се чувствах през онзи ден, когато тайно проучих миналото му. Колко ми бе зле и как буквално позеленях от завист и ревност, когато стигнах до момента, в който се събира с Дрина. Само че това... този път не е така. Всъщност няма нищо общо. Да, Дрина със сигурност е великолепна — тя винаги е била такава дори когато бе най-грозна, дори с разкрито от злоба лице красотата ѝ пак спираше дъха... поне на външен вид. Сигурна съм, че в която и епоха да е попадала, независимо дали е била облечена с рокля с обръчи, или с хипи одежди, пак е била разкошна. В действителност обаче... Дрина вече я няма, така че нито мисълта за нея, нито видът ѝ ме притесняват особено. Всъщност изобщо не ме засягат.

Онова, което ме притеснява, е Деймън. Начинът, по който е застанал, погледът, който е отправил към художника с една дума, колко... ами, колко арогантен, суетен и да, колко самовлюбен изглежда. И макар да забелязвам никакъв намек за онзи сладък разбойник, когото харесвам, той не е толкова игрив, не и в добрия смисъл на думата. Не ти внушава „Хайде да се чупим от училище и да отидем да купонясваме“, а по-скоро „Това е моят свят и трябва да си щастлив(а), че те допускам в него!“

Дрина е седнала с изпънат гръб на стола и склучила с престорено благоприличие ръце в скута си. Същевременно косата и роклята ѝ са покрити с толкова лъскави бижута и панделки, че всяка друга жена би изглеждала смехотворно, като плашило — но в нейния случай те само подчертават красотата ѝ. Деймън пък стои прав до нея. Едната му ръка е поставена върху облегалката на стола ѝ, а другата е отпусната до тялото му. Брадичката му е леко повдигната, а едната му вежда се извива по онзи страхотен, едновременно предизвикателен и надменен начин... уф, не мога да го обясня, просто е адски секси — но същевременно има нещо у него, нещо в погледа и в стойката му, което е... ами, не знам. Почти жестоко, може би дори безмилостно. Сякаш е готов да стори абсолютно всичко, да плати всяка цена, само и само да получи онова, което желае.

И макар неведнъж да е споменава за предишната си същност — за някогашното си нарцислично, жадно за сила и влияние „аз“ — едно е да слушаш разкази, а съвсем друго е да видиш със собствените си очи възплъщението им.

Към съобщението са прикачени още три портрета, но аз ги разглеждам съвсем повърхностно. Единственото, от което се е интересувал Майлс, е, че Деймън и Дрина са изобразени върху картини отпреди стотици години. При това на всяка от тях — независимо от вековете разлика, както ясно личи от табелките с годините, в които са рисувани — и двамата са все така млади, красиви и непроменени. На него изобщо не му е направило впечатление изражението или стойката на Деймън, още по-малко пък погледът му. Не, тази изненада си е изцяло моя.

Връчвам телефона на Деймън и забелязвам треперенето на пръстите му, макар да е съвсем леко. Той го поема, пробягва с поглед по снимките, а после ми го връща и заявява с тихо, сигурен глас:

— Това вече съм го преживявал веднъж. Нямам нужда да го виждам отново.

Кимам и прибирам телефона обратно в чантата си, което ми отнема ненужно дълго време. Очевидно е, че се старая да избегна погледа му.

— Е, сега го видя. Чудовището, което бях някога — заявява той след минута.

Думите се забиват право в сърцето ми.

Преглъщам мъчително и пускам чантата си на дебелия килим — безценна антика, която би трябвало да краси някой музей, а не да се използва за ежедневни нужди като тук. Странният му избор на думи ми напомня за разговора, който проведох с Ава — за това, че всеки си има чудовище, тъмна страна, *без никакви изключения*. И макар повечето хора да прекарват целия с живот в решителни опити да го погребат напълно, да го заключат някъде в дълбините на душата си... ами, предполагам, че когато си живял толкова дълго, колкото Деймън, от време на време ти се налага да се сблъскаш със собствената си „сянка“.

— Съжалявам — прошепвам, внезапно осъзнала, че е вярно.

Защото няма значение къде сме били, нито какви сме били.

Единствено настоящето е важно.

— Аз... ами, предполагам, че просто бе твърде неочаквано. Изненадах се. Никога не съм те виждала такъв.

— Дори в Съмърленд ли? — Поглежда ме той особено. — Даже във Великите храмове на познанието?

Поклащам глава:

— Не, тези части ги прескочих на бързи обороти. Не можах да понеса... Беше прекалено мъчително да те наблюдавам, докато си с Дрина.

— А сега?

— Сега... ами... — въздъхвам. — Дрина вече не ме притеснява... само ти.

Опитвам се да се разсмея, да разведря поне малко атмосферата, но не се справям особено добре.

— А-ха. Всъщност, ако не греша, именно това се нарича напредък! — Той се усмихва, придърпва ме в прегръдките си и ме притиска силно към гърдите си.

— Ами Майлс? — Погалвам с поглед лицето му, изсечените линии на скулите, извивките на веждите, прокаравам пръсти по наболата брада. — Какво ще правим с него? Как ще му обясним?!

Колебанието ми и мимолетната неприязън, които изпитах към старото му „аз“, изчезват напълно. Пред мен е сегашният Деймън. Миналото може и да ни оформя донякъде, но не определя кои сме в момента.

— Ще му кажем истината — отсича той твърдо, сякаш наистина възнамерява да го направи. — *Когато* настъпи подходящият момент, ще му кажем истината. А пък, както се развиват събитията, няма да мине много време и ще се наложи да го сторим.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Добре. Сега искам да се съсредоточиш върху подхранването на енергията си. Пречисти я, след това я увеличи и ускори... все по-бързо и по-бързо. Смяташ ли, че ще се справиш?

Стисвам очи и се концентрирам. Ускоряването винаги е било най-трудната част. Ясно помня онзи случай, когато Джуд пробва да ме научи, за да мога да виждам Райли отново. Само че колкото и да опитвах, енергията ми си оставаше твърде мудна, забавена и объркана. Скоростта ѝ стигаше единствено колкото да усетя мислите и образите на прикованите или поне свързаните със земята същества, не и на онези, които вече са прекосили моста. Макар именно тях да исках да зърна.

— С всяко вдишване искам да си представяш красива бяла светлина, лечебна и трептяща, която те изпълва от главата чак до петите. После, при всяко издишване, трябва да си представиш как цялата остатъчна негативна енергия, всички съмнения и мисли, започващи с „не мога“, те напускат завинаги. Ако желаш, можеш да ги изобразиш в ума си като гъста мътна струя от сива гнусотия, която изтича от теб. На мен този образ винаги ми е вършил работа.

Тя се размива, гласът ѝ е лек като перце.

Кимвам леко, а тъй като очите ми са затворени, не мога да видя кимването на близначките — само си представям, че го правят. Отношението им към Ава е, общо взето, същото както към Деймън — боготворят я и правят с невероятна охота всичко, което иска от тях. Впрочем те изобщо не бяха въодушевени при изключването на „Книгата на сенките“ от учебния им план, независимо от моите патила в света на магията, които би трябвало да им послужат като предупреждение за това как нещата могат да се объркат. Достатъчно е преценките ти да се замъглят, а добрите намерения — да бъдат надмогнати от изскочила от сенките мания. Въпреки това побързаха настойчиво да заявят, че никога *не биха* направили подобна глупост като мен. И *никога* не биха провели какъвто и да било ритуал по време

на тъмната луна. Биха опитали да контролират единствено материята — в никакъв случай действията на друго човешко същество. Само че Ава остана непреклонна. Затова в момента всички ние се занимаваме отново с пречистване на енергията и медитация.

А пък аз, макар да се съобразявам и да вървя по плана — представям си бялата светлина, която прониква и изпълва цялото ми тяло, като едновременно с това прогонвам цялата отрицателна смет, която се е събрала в него — мисля за друго.

Макар да са изминали само няколко седмици, откакто се занимавам с това, вече се забелязва невероятна разлика. В момента изглеждам и се чувствам много по-добре, но което е най-важното, проявявам всичко с лекота и освен това без проблем общувам с Деймън чрез телепатия. Но — въпреки че чудесно разбирам, че участието ми в тази група за медитации е единствено и само за мое добро и ще ми помогне да стигна до крайната си цел — не мога да спра да мисля за вчерашния ден. Взех си отпуск и го прекарах на плажа заедно с Деймън, а в момента умът ми не спира да се връща към тези мигове.

Разположихме хавлиите си една до друга — толкова близо, че се застъпваха. На моята стоварих цяла купчина непрочетени списания, а той сложи до своята току-що проявена дъска за сърф (тъй като предишната стана на трески при срутването в пещерата преди няколко седмици). Екипировката бе допълнена от няколко бутилки охладен еликсир, както и един айпод, който си прехвърляхме помежду си, но все пак аз го използвах повече. И двамата бяхме твърдо решили да се насладим на усещането за лято, което очаквахме с такова нетърпение, но което досега ни убягваше. И двамата имахме желание да преживеем един дълъг, спокоен ден на плажа — точно както прави всяка нормална двойка.

— Искаш ли да се позабавяваме със сърфа? — попита ме той, като едновременно с това се надигна от хавлията си и грабна дъската.

Аз обаче само поклатих глава. Що се отнася до сърфинга, за всички наоколо би било най-добре, ако кротко си седя на брега и гледам отдалеч.

Точно така и направих. Наблюдавах стъпките му към водата, даже се повдигнах на лакти, за да го виждам по-добре. Той се движеше по пясъка толкова бързо и плавно, че не можех да не се запитам дали и

околните не са така хипнотизирани от гледката, както бях аз. Наистина си заслужаваше да се види.

Погледът ми бе все така прикован в него, когато той пусна дъската си в океана и започна да гребе навътре, а почти незабележимите вълнички край него се превърнаха в поредица мощни, идеални за сърф вълни. Бях решила напълно да пренебрегна както списанията, така и айпода, и да наблюдавам само Деймън. Обаче в този миг Стейша изникна зад гърба ми, прибра дългата си коса с току-що направени кичури зад ухото, придърпа дизайнерската плажна чанта по-високо на рамото си, смъкна леко слънчевите си очила и изтърси:

— Леле, Евър, бяла си *като призрак!*

Преглътнах мъчително, поех си дълбоко въздух, изпуснах го, примигнах няколко пъти... но толкова. Не дадох никакъв друг признак да съм забелязала, че е тук, или да съм я чула. Смятах да се престоря, че е напълно невидима — сякаш не съществува — и да обръщам внимание единствено на Деймън.

Тя постоя известно време над главата ми, като не спираше да цъка с език от отвращение и да ме оглежда нагло и грубо, но не след дълго се умори от играта и продължи нататък. В крайна сметка се плъосна близо до водата, но на място, откъдето чудесно можеше да ме вижда.

И тогава си позволих да го направя. В този момент тръгнах срещу всичко, на което Ава ме бе научила за зареждането на собствената ми енергия. Вместо да изключа нея и всички други като нея от мислите и от главата си — и да ги заместя с нещо положително, по-смислено и животворно — аз позволих думите ѝ да се завъртят като на развалена плоча в ума ми. Очите ми пробягаха по тялото ми и се съгласих с нея. Макар само преди няколко минути да се чувствах чудесно и да смятах, че изглеждам много добре, особено предвид доскорошната ми слабост и нездрав вид... Не можех да отрека, че бях бяла — крещящо, ослепително бяла. Кожата ми бе толкова светла, че за да я погледне човек, определено трябваше да си сложи слънчеви очила. А като се добавят и много светлорусата ми коса, и белият бански... ами, картинката изобщо не бе красива. Със същия успех можех наистина да съм призрак.

В този миг бях стигнала толкова далеч, бях така убедена и потънала в отрицателния образ, който тя бе създала, че ми отне доста

време — цяла серия от дихателни упражнения за пречистване, по които Ава така си пада — за да се отърва от него. Всъщност дори тогава не изпитвах особено желание да го изоставя напълно, затова я наблюдавах. Гледах как тя и Онър непрекъснато си шепнат нещо; Стейша се смееше високо, престорено и театрално, отмяташе непрекъснато коса и въртеше глава наляво-надясно, за да провери кой я е забелязал и кой още не е. Всеки път обаче накрая спираше поглед върху мен, хилеше се подигравателно и вдигаше многозначително вежди, клатеше глава с отвращение и въобще използваше всеки известен ѝ номер да ми покаже, че ме смята за напълно и изцяло отвратителна. Обаче независимо че би било детска игра да се настроя на честотата на енергията им с помощта на дистанционното си управление и да чуя всички думи, които си казваха и които премълчаваха, точно тогава аз реших да спра.

Наистина се изкушавах да го направя, особено заради Онър и плановете ѝ да низвергне Стейша и да властва на нейно място през последната ни година в гимназията — да има собствена сцена и социална група. Да не споменавам „невероятния“ ѝ (или поне според Джуд) напредък в неговия курс, в който се ориентира толкова бързо и с такава лекота, овладяла е толкова нови техники, че той е превърнал курса в частно обучение и преподава само на нея. Въпреки всички тези неща и силното си желание, не го направих. Не подслушах разговора и мислите им. Прецених, че ще ми се налага достатъчно често, когато започнем училище. Вместо това съсредоточих вниманието си отново върху Деймън и загледах с наслаждение грациозните му движения. Придвижваше се с такава лекота и толкова елегантно. Тялото му блестеше на слънцето — великолепен образец на мъжката красота с бронзовата си кожа, мърдащите под нея силни мускули и прекрасна физика. Останах без дъх, когато излезе от водата с дъската под мишница и се насочи към мен.

Изобщо не обърна внимание на зловния бляскав поглед на Стейша, нито на пискливия ѝ, твърде сладникав поздрав — подмина я, без изобщо да трепне. Пусна дъската на пясъка и от тялото му върху корема ми покапаха едри капки солена вода, когато се наведе да ме целуне. Продължи да я игнорира, независимо че тя го изпиваше с поглед, толкова настойчив и трескав, че някой друг би се смутил.

Просто седна до мен и ме целуна отново. Воалът от енергия трептеше между нас и ни предпазваше, невидим за техните очи.

Или поне така си мислех, преди да вдигна глава и да видя погледа на Онър. Гледаше предимно *него*. Изражението ѝ ми напомни за Стейша — в него също се четяха глад и копнеж, но имаше още нещо. В нейния случай личеше и истинско *разбиране* за случващото се... сякаш в действителност *виждаше*.

Срещнах погледа ѝ. По устните ѝ плъзна усмивка, която изчезна толкова бързо, че се зачудих дали наистина съм я видяла. След нея обаче остана едно почти неосезаемо чувство за тревога. Чувствах много повече от уплаха, когато се обърнах отново към Деймън...

— Евър? Ехо-о-о! — вика ме Ава, Роми се разсмява, а Райни измърморва нещо (без съмнение обидно) под носа си. — Тук ли си още? Все още ли се наслаждаваш с нас на пречистващото дишане?

И *просто така*, в миг споменът ми за прекарания на плажа ден се разпада и се озовавам отново в къщата на Ава.

Поклащам глава и срещам очите ѝ:

— Ъ-ъ-ъ, не, май... струва ми се, че се разсеях за кратко.

Ава само свива рамене. Тя е от онези симпатични учители, които гледат спокойно на нещата, не си служат с наказания и не търсят непрекъснато грешки в учениците си.

— Случва се — казва. — Можем ли да ти помогнем с нещо?

Стрелвам с поглед Роми и Райни и поклащам глава:

— Не. Добре съм.

После гледам безмълвно как повдига ръце високо над главата си, протяга се мързеливо и спокойно, а накрая вперва поглед в мен и пита:

— Какво мислиш? Искаш ли да опиташ?

Стисвам устни и повдигам рамене. Не съм много сигурна дали ще успея, но съм готова да опитам.

— Добре — усмихва се тя. — Мисля, че времето настъпи. Искаш ли компания, или предпочиташ да отидеш сама?

Хвърлям поглед към близначките и забелязвам, че заинтригувано разглеждат обувките си и картините по стената — въобще всичко друго, освен мен. Последните няколко опита да стигнат до Съмърленд се провалиха, а аз не искам да се почувстват още по-зле, затова измърморвам:

— Ъ-ъ, мисля, че ще отида сама, ако нямате нищо против.

Ава ме поглежда внимателно, след което мълчаливо събира длани, скланя глава и казва:

— Успешно пътуване, Евър. На добър час и се върни при нас без произшествия.

Думите ѝ все още отекват в ума ми, когато подминавам обширните ароматни поля и се приземявам точно пред Великите храмове на познанието. Изправям се на крака и се изструпвам. Чувствам се готова, пречистена, абсолютно цяла, обновена. Надявам се, че онзи — който и да е той — който отговаря за допускането на посетители, ще се съгласи с мен.

Надявам се, че ще успея да видя вечно променящата се фасада.

Бързам да се покатеря по стъпалата. Не искам да губя дори и секунда в разтакаване, не искам да дам време на съмнението да се прокрадне в мен. Вдигам очи към огромната сграда пред себе си, величествените колони, грандиозния наклонен покрив, и ахвам от облекчение, когато тя започва да проблясва и да се променя. Превръща се последователно в най-красивите и свещени места на света, а вратите рязко се отварят и сякаш ме приветстват.

Влязох!

Върнах се.

Вървя по бляскавия мраморен под. Подминавам редиците маси и пейки, на които седят хиляди хора, вгълбени в собствените си духовни търсения. Всички те са надвесени над собствените си кристални плочи, всички търсят своите отговори. И изведнъж осъзнавам, че не съм по-различна от тях, че всички сме тук по една и съща причина — търсим нещо.

Затова затварям очи и си мисля:

Най-напред бих искала да благодаря най-покорно, че ми дадохте втори шанс и ми позволихте да се върна. Знам, че сбърках и оплесках нещата, отклоних се от правилния път и за малко да се загубя, но сега научих някои неща. Обещавам, че няма да греша повече... или поне няма да направя същата грешка втори път. Истината обаче е, че все още търся същото нещо. Трябва да взема противотровата от Роман, така че Деймън и аз да можем... ами... да бъдем заедно. И тъй като Роман е ключът към това — тя е у него и само той знае как да я приготвя — наистина трябва да знам как да се справя с него. Или по-скоро как да подхожда към него, така че да ми даде онова, което искам,

но без... ами, без да го манипулирам или да... да правя заклинания и... Не искам да попадам в същата ситуация отново, нито да затъвам така. Затова... опитвам се да кажа, че искам да знам как да се приближа към него. Не знам как да постъпя, наистина. Ако можете да ми помогнете, да ми подскажете малко — да ми разкриете онова, което по ваша преценка ще ми е нужно, за да се справя с него по правилния начин... Ами... ще ви бъда искрено и дълбоко благодарна.

Сдържам дъха си и застивам напълно неподвижна. Дочувам меко жужене — тих, нежен звук, който ме обгръща и гали. Когато отварям очи, установявам, че съм се озовала в някакъв коридор. Не е същият като преди — няма го безкрайният персийски килим и по стените не се забелязват йероглифи, които човек може да разчете като Брайлово писмо. Този е по-широк и по-къс, прилича по-скоро на пътека, която води към редиците със седалки в покрит стадион или голяма концертна зала. А когато стигам до края на коридора, пред мен наистина се разкрива стадион. Намирам се в нещо като умалено копие на Колизеума, само че покрито. Освен това в него има само една седалка и по някаква случайност мястото е запазено за мен.

Настанявам се в него, разгъвам оставеното встрани одеяло и го поставям върху краката си. Оглеждам стените и колоните — много древни и ронливи — сякаш мястото е строено преди столетия, някъде в много далечното минало. Започвам да се питам дали не се предполага аз да предприема нещо, да направя първата крачка. В този миг пред мен се появява ярка, цветна и леко потрепваща холограма.

Привеждам се напред и с напрегнато присвити очи наблюдавам почти неразличимото изображение на семейство. Майката, бледа и трескава, лежи по гръб и се разтърсва от пристъпите на нетърпима болка, крещи в агония при всяка контракция и умолява Господ да я прибере — просто да я вземе и да я освободи от мъките ѝ. И той изпълнява желанието ѝ. Тя не успява дори за миг да прегърне сина, на когото току-що е дарила живот. Изпуска последния си дъх на тази земя и продължава отвъд. Душата ѝ се движи все по-нависоко и по-надалеч, докато бебето ѝ — мъничкото, ритащо и пиццящо новородено — бива почистено, повито и предадено в ръцете на баща, който е прекалено потънал в скръбта по изгубената си съпруга, за да му обърне внимание.

Същият баща, който така и не спира да тъгува за жена си и който обвинява сина си за смъртта ѝ.

Баща, който се обръща към алкохола за утеха, а после — към насилието, когато той не помага.

Баща, който започва да пребива нещастното си момче от мига, в който е достатъчно голямо, за да пълзи, и го прави чак до деня, когато, изпаднал в пиянски унес, се сбива с мъж, много по-едър и силен. Битка, в която няма шанс за победа. Потрошеното му тяло лежи в малка и тъмна уличка, покрито с кръв, но когато изпуска последния си дъх, на устните му трепти усмивка. Мечтаното освобождение най-после е реалност. А след смъртта му умиращото му от глад сираче е прибрано от църквата.

Детето има гладка мургава кожа, огромни сини очи и покрита с рошави златни къдрици глава. Невъзможно е да сбъркам Роман.

Това със сигурност е моят архивраг, моето наказание, моят вечен противник. Само че аз вече не съм в състояние да го мразя. Мога единствено да го съжалявам, след като видях какво се случва с него. По-млад и по-слаб от останалите, прекалено дребен за възрастта си, той се бори да се впише сред тях, да им се хареса, да го забележат и да спечели обичта им. Накрая се превръща от пренебрегван, мразен и пребиван син — в слуга, в момче за всичко, включително и за бой, любимата боксова круша на останалите сираци, за чиято привързаност така копнее.

Дори когато Деймън приготвя еликсира и принуждава всички да пият, за да ги спаси от Черната чума, Роман е последен. Изобщо не му обръща внимание и му дава едва когато Дрина го избутва напред и настоява да запази последните няколко капки за него.

Насилвам се да остана до края и да проследя стотиците години, през които той все повече намразва Деймън и все повече обиква Дрина, която го отхвърля отново и отново. Стотици години, през които той става все по-силен, все по-умел, достига ниво на знание и способности, с които би могъл да получи абсолютно всичко — освен онова, което желае най-много. Онова, което аз му отнех. Завинаги.

Макар да виждам всичко това и макар да разбирам смисъла на показаното, в действителност няма нужда да гледам повече.

Чудовището е родено именно тогава, преди шестстотин години, когато баща му го пребива, когато Деймън го пренебрегва, а Дрина проявява доброта към него. Със сигурност би могъл да живее различно, да вземе по-добри решения, ако някой му бе показал

правилния път. Само че не можеш да дариш нещо, което не притежаваш.

А когато холограмното представление свършва, изображенията изчезват, а светлините отслабват, разбирам какво трябва да направя.

Няма нужда да ми се казва нищо. Вече знам как да постъпя.

Надигам се от мястото си, кимвам мълчаливо в израз на благодарността си — и се прибирам вкъщи, на земята.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато паркирам на алеята, за миг допускам да ме обземе тревожното безпокойство, което от известно време се опитва да се промъкне в мислите ми. В ума ми започват да се въртят множество въпроси от рода на: Дали наистина трябва да правя това? Ще имам ли възможност да го направя? Или направо ще ме изхвърли, както стори със стила на отчаяно емо-момиче, който така харесваше миналата година?

Осъзнавам, разбира се, че няма да разбера, преди да опитам. Спирам се за миг, колкото да се успокоя, да се концентрирам и да призова вътрешната си сила. Грижливо изпълвам цялото си същество с ярката лъчиста бяла светлина, точно както ме научи Ава. В допълнение накрая потупвам амулета под роклята си, изскачам от колата и се насочвам към входната врата. Всъщност нямам представа дали все още живее тук — сега, когато е толкова заредена с енергия, така могъща и способна. Целият свят е в краката ѝ.

Въпреки това поради липса на други насоки тази къща е добро начало.

— Здравей! — Усмивам се и надничам над рамото на икономката. Усещам облекчение при вида на разкрилата се пред мен гледка. Сякаш нищо не се е променило — навсякъде цари обичайният хаос.

— Хевън тук ли е? — добавям с ясно различима надежда в гласа си, сякаш така ще я принудя да отвърне „да“.

Тя кимва, отваря вратата по-широко и махва с ръка към стаята ѝ. Аз се стрелвам нагоре по стълбите в указаната посока, без да си давам време за размисъл или отказ. За секунди съм на вратата. Едва тогава спирам и похлопвам два пъти.

— Кой е? — подвиква тя отвътре.

В гласа ѝ се усеща раздражението на човек, който изобщо няма желание да посреща посетители. А пък когато ѝ съобщавам, че съм аз, ами... мога само да си представя как го приема.

— Виж ти, виж ти... — измърква и откrehва съвсем леко вратата, колкото да провери дали е вярно.

Очите ѝ ме измерват от главата до петите. В погледа ѝ не съзирам позволение да вляза.

— Последния път, когато те видях, ти... хм-м, ти се опитваше да...

— Да те нападна — кимвам аз, преценила, че е най-добре да я изненадам и да си призная открито и без да спестявам абсолютно нищо. — Колкото до това, аз...

Тя не ме оставя да продължа:

— Всъщност смятах да кажа „да прельстиш гаджето ми“. Като се замисля обаче, си права — единствената, с която постигна някаква физическа близост тогава, бях аз. — Усмивва се, но това съвсем не е доволна и щастлива усмивка... точно обратното. — И така, Евър, кажи какво те води насам? Искаш да довършиш започнатото ли?

Поглеждам я с възможно най-прямия си и честен поглед:

— Не, нищо подобно. Всъщност дойдох тук с надеждата да приключим това, да ти обясня всичко и да сключим примирие.

Трепвам при произнасянето на думата: все още си спомням прекалено ясно последния път, когато я използвах пред Роман, както и какво се случи след това. Тогава нещата изобщо не се развиха добре.

— Примирие? — Тя повдига вежди и наклонява главата си настрана. — С теб? Евър Блум? Момичето, което се преструваше на най-добрата ми приятелка, но открадна момчето, в което бях влюбена? Ако имаш проблеми с паметта, говоря за Деймън.

Когато вижда кимването ми, започва да клати глава невярващо.

— Май наистина не помниш! Заплюх си го дълго преди ти да се появиш, което изобщо не ти попречи да се гмурнеш с главата надолу и да ми го откънеш изпод носа. Както и да е... нещата се наредиха в крайна сметка... но въпреки това! А пък после, след това изпълнение — независимо че очевидно имаш всичко, за което човек би могъл да мечтае — реши, че не ти стига и можеш да сложиш лапи и на Роман. Да, явно един суперсекси безсмъртен не ти е достатъчен! А, да — забравих да спомена дребната подробност, че отказваш да делиш, който и да било от двамата, затова сметна за необходимо да ме убиеш! Готова си на всичко, за да се добереш до него. Сега обаче си преживяла

някаква драматична промяна и цъфваш пред вратата ми, за да молиш за примирие. Така ли е? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Кимвам отново:

— В общи линии, да. Само че това не е цялата истина, има още много неща, които не знаеш. Първо, трябва да ти обясня за Роман. Истината е, че се опитах да му направя заклинание — да го обвържа със себе си чрез магия, която щеше да го принуди да ми се подчинява и да ми даде онова, което исках. Само дето заклинанието се обърка ужасно и в крайна сметка привърза мен към него, вследствие на което... ами, не съм напълно сигурна, че разбирам какво точно и защо се случи.

Сбръчквам носа си и поклащам глава, ужасена и отвратена от спомена.

— Но това е единствената причина за нещата, които направих тогава. Кълна се в това! Магията ме обсеби, просто не бях на себе си. Не се контролирах. Нямах власт над действията си... всъщност може би съвсем малка. — Тръсвам глава. — Наясно съм, че звучи откачено, а и въобще не ми е лесно да го обясня, защото, както ти казах, не го разбирам напълно. Все едно някаква сила извън мен ме бе завладяла и действаше против волята ми.

Поглеждам я настойчиво. Толкова силно ми се иска да ми повярва, да разбере. Накрая добавям безпомощно:

— Нямах власт над действията си.

Тя отвърща на погледа ми. Главата ѝ е все така наклонена встрани, веждите ѝ са все така подигравателно и недоверчиво повдигнати. Накрая се изхилва презрително:

— *Заклинание?* Наистина ли смяташ, че ще повярвам на подобна идиотщина?!

Кимвам, като продължавам да я наблюдавам съсредоточено. Искане ми се да ѝ разкажа цялата горчива история, без да спестявам никакви неприятни подробности. Бих направила всичко, само и само да ми повярва отново. Но не тук. Не в коридора.

— Виж какво, дали може да... — и махвам с ръка към вътрешността на стаята ѝ.

Тя се намръщва и присвива очи, обмисляйки молбата ми. После отваря вратата още съвсем малко, точно колкото да мога да се промъкна вътре, след което отсича:

— Имай предвид, че ако направиш дори едно-единствено движение, което не ми допада... Господ да ми е на помощ — така ще те фрасна, че няма дори да разбереш какво те е ударило!

— Успокой се — казвам и сядам на леглото ѝ, точно както правех някога, само дето сега, разбира се, нищо не е същото. — Уверявам те, че днес нямам никакво настроение да употребявам или понасям насилие. Всъщност напоследък съм станала пълен противник на насилието — и така ще бъде и занапред. Освен това няма нито да те нападам, нито да те преследвам. Искам единствено мир и да си върна приятелството ти, но ако не успея, ще се задоволя и с примирие.

Тя се обляга на гардероба си и склучва ръце върху черния кожен корсет, пристегнат над старовремската черна дантелена рокля, която е облякла.

— Съжалявам, Евър, но след преживяното не мисля, че ще стане толкова лесно. Нямам нито една причина да ти вярвам, така че определено ще ми трябват още доказателства за добрите ти намерения.

Поемам си дълбоко въздух и прокаравам ръка по кувертюрата на цветя, която покрива леглото ѝ. Помня я отпреди и се учудвам, че още не я е сменила.

— Разбирам — заявявам, без да откъсвам поглед от нея. — Вярвай ми наистина разбирам. Само че, Хевън... — Млъквам, тръсвам глава и след кратка пауза опитам отново: — Истината е, че не мога да понеса случилото се. И не искам. Липсваш ми. Липсва ми приятелството ни. И се чувствам ужасно, защото вината е отчасти моя.

— Отчасти?! — хлъцва тя, след което изкривява лице многозначително и започва да клати главата си. — Извинявай, че ти го казвам, но не смяташ ли, че би било доста по-точно, ако кажеш „цялата“? На мен поне така ми звучи доста по-смислено!

Поглеждам я право в очите и твърдо казвам:

— Добре, де. Ще се съглася, че по-голямата част се случи по моя вина — но със сигурност не всичко. Всъщност, Хевън, не това е важното. Имах предвид, че... макар изобщо да не харесвам Роман, а определено имам достатъчно причини за това, но... мисълта ми бе, че разбирам — той ти е гадже. Каквото и да кажа за него, няма да променя мнението ти, нито отношенията ви, така че няма и да опитвам. Знам, че ти е трудно да приемеш, особено след видяното

онази вечер у тях, но... истината е, че — както вече споменах — това в действителност не бях аз.

— Да, бе, да! Беше досадното, ъ-ъ, зло заклинание! За малко да забравя!

Тя продължава да клати глава и да криви физиономия, но аз не смятам да се отказвам.

— Слушай, знам, че не ми вярваш въобще и разбирам, че в момента звуча като пълна откачалка. Обаче предвид обстоятелствата поне ти би трябвало да схващаш! Именно нещата, които звучат най-странно, често са истина!

Тя ме поглежда с извити на една страна устни — сигурен знак, че не отхвърля напълно мисълта, а в действителност обмисля думите ми.

— Двете с теб сме от една и съща страна на барикадата. И се надявам, че някой ден... ами ще го разбереш. Вярвай ми — не се опитвам да преча на щастието ти. Нито пък бих се опитала да ти отнема момчето, което искаш за себе си... независимо че така изглеждаше отстрани. Аз само... казах ти. Надявам се все още да има начин да бъдем приятелки, да поправим счупеното, независимо от всичко, което се случи. Знам, че няма да е същото, наистина го разбирам. След всичко преживяно, не бих могла да го очаквам. Освен това зная, че си твърде заета с работата си и с излизането с... ъ-ъ... онези, другите безсмъртни... — млъквам за миг, забравила имената им.

— Рейф, Миса и Марко — измърморва тя, очевидно подразнена.

— А-ха, същите. Обаче все пак училището почва само след няколко седмици, а и Майлс ще се върне съвсем скоро, затова си помислих, че... Ами, може би... не всеки ден, разбира се, но ако искаш, от време на време бихме могли да сядаме заедно на обяд. Нали се сещаш... както преди.

— Тоест, говорим за примирие по време на обяд? — пита ме тя, вперила в мен твърд поглед. Очите ѝ блестят с калейдоскоп от кафяви, златисти и кехлибарени петънца.

— Не — поклащам глава стреснато. — Имах предвид постоянно примирие. Просто се надявах понякога да се виждаме и на обяд.

Тя се намръщва и започва да чопли кожичките около ноктите си — които впрочем изобщо не са разранени или забелени, защото на безсмъртните такива работи не им се случват. Разбира се, наясно съм, че това е просто извинение да избягва погледа ми и да отложи

отговора. Кара ме да се поизпотя, докато обмисля думите ми и последствията от евентуалното си решение.

— Никога няма да е както преди — казва тя накрая и вдига поглед към мен. — И не само заради онова, което се случи с Роман — което беше голяма грешка впрочем. Наистина оплеска нещата. Истинската причина обаче е друга. Сега аз съм различна и ми харесва да съм такава. Не искам да се връщам към предишната си същност. Не искам никога повече да бъда тъжната жалка загубенячка, която бях!

— Никога не си била жалка, нито загубенячка, само понякога беш тъжна — казвам, но тя ме прекъсва с махване на ръка.

— Освен това толкова много неща се промениха, може би прекалено много. Не съм сигурна, че мога да ги превъзмогна и загърбя.

Кимам. Осъзнавам, че е права. Въпреки това се надявам да успее.

— А пък, хм... Миса, Рейф и Марко безспорно са готини, наистина. Но като изключим безсмъртието и работата си в магазина, нямаме почти нищо общо, разбираш ли? Имам предвид, че средата ни е напълно различна, израснали сме при различни условия, асоциациите и вкусовете ни изобщо не съвпадат. Те никога не са чували за никоя от любимите ми групи, което определено ми лази по нервите.

Аз едновременно свивам рамене и кимам, сякаш напълно разбирам какво иска да каже, *наистина*.

— Впрочем аз и с теб не мисля, че имам кой знае колко общи интереси, но въпреки това винаги съм имала чувството, че по някакъв начин ме разбираш. Схващаш ли какво искам да кажа? Сякаш, макар да не харесваме едни и същи неща, ти въпреки това ме приемаш. Не ме съдеше, не коментираше начина ми на живот, а това тогава бе от голямо значение за мен. Или поне имаше *някакво* значение. Тогава.

Стисвам устни и мълчаливо очаквам продължението, защото ми е ясно, че изобщо не е свършила.

— Така че, да — и ти ми липсваше. — Тя ме стрелва с поглед, свива рамене и продължава: — Би било хубаво да си запазя поне един от приятелите за цялата вечност. Въпреки това сигурна ли си, че не можем да превърнем и Майлс?

— Не! — изтърсвам, преди да осъзная, че се шегува.

— Бо-ожичко-о! Абе, ти изобщо отпусках ли се някога?!

Разсмива се, сваля ръце от гърдите си и сред вихър от кожа и коприна се тръсва върху леопардовия си пуф стол, разстила полата на

роклята си край себе си и подпира брадичка на дланта си.

— Би могло да му помогне за актьорската кариера. Определено би спечелил всички хубави роли!

— А-ха... и колко време ще продължи това? — Поглеждам я внимателно. — Вярвай ми, дори и в Холивуд биха забелязали, че не е мръднал и изглежда все на осемнайсет.

— Не съм забелязала да е навредило особено на Дик Кларк.

Хвърлям ѝ кос поглед, сепната. Нямам представа за кого говори.

— Е-хо-о?! „най-възрастният тийнейджър на Америка“? „Жестоката новогодишна вечер на Дик Кларк“? Не може да не си чувала за него!

Свивам рамене. Името все така не ми говори нищо.

— Карай да върви — размива се тя и тръсва глава. — Както и да е, имам си една теория. Според мен съществуват много други като нас — актьори, супермодел и така нататък. Сериозно! Как иначе би обяснила външния вид на някои от тях?

Повдигам рамене, пуфтейки:

— Късмет, добри гени, пластична хирургия и много работа с Фотошоп — размивам се и аз. — Така си го обяснявам.

— Е, между нас да си остане, обаче Роман е доста сдържан по отношение на детайлите. Повечето пази за себе си.

Без майтап — вярно ли?

— Един път го попитах колко други като нас има и колко от тях е превърнал той самият, просто се обърна настрани и измърмори някаква детинска глупост в смисъл, че той си знае, пък останалият свят да разбере, ако може. После, колкото и да го притисках и разпитвах, нищо друго не ми каза. Продължи да повтаря едно и също, докато накрая се нервирах толкова, че изоставих темата.

— Това ли каза? — Опитвам се да прикрия тревогата в гласа си, но не успявам напълно. — Какви точно бяха думите му? Казал е, че си е негова работа, *той знае, а пък останалият свят да разбере, ако може?* Така ли?

Поемам си рязко въздух. Не ми допадат тези думи, има нещо зловещо в тях. Изобщо не ми харесват.

Хевън ми хвърля нервен поглед, сякаш иска да върне думите си назад. Нормално — видяла е изражението ми, чува как се извисява гласът ми и осъзнава, че може би е прекалила малко. Че вече не ми

дължи лоялност и определено Роман е по-напред от мен сред любимците ѝ.

— А може и да е казал аз да разбера, помня ли? Това звучи доста по-логично, не си ли съгласна? — Повдига рамене, а пръстите ѝ се заиграват с дантелата по ръкава ѝ. — Както и да е. Мисля си, че ще е най-добре да не говорим за Роман, като се има предвид, че аз го обичам, а ти го мразиш. Ако искаме да бъдем приятелки, трябва да установим някаква безроманова зона, какво ще кажеш? Налага се да приемем, че не сме на едно мнение по отношение на него.

Безроманова зона — просто чудесно! Разбира се, това си остава само в мислите ми. На глас казвам нещо съвсем различно:

— Наистина ли го обичаш?

Тя ме поглежда — и задържа погледа си върху мен дълго, дълго време. После свежда глава и въздъхва:

— Да. Да, наистина.

— *А споделено ли е чувството?*

Питам я, защото в действителност силно се съмнявам, че Роман е в състояние да обича, когато и да било. Особено сега, след като видях, че никой никога не го е обичал истински, всъщност никога не е получавал не само обич, но и каквато и да било реална привързаност. А пък е много трудно да даваш нещо, което не си получавал и не си изпитвал. Дори чувствата му към Дрина не са били любов или поне не истинска. По-скоро е вид фиксидея, стремеж към някакъв недостижим мираж, нещо блестящо и желано, което винаги остава извън обсега ти, колкото и да мечтаеш и да се стремиш към него. Всъщност това е същото чувство, което според него съществува между Деймън и мен. Затова и действа по този начин. Само дето няма как да се получи. И със, и без противоотровата, никога няма да спечели. Връзката ни с Деймън е много, много по-дълбока.

— Честно ли? — Поглежда ме тя сериозно. — Наистина не знам. Ако трябва да предположа обаче, бих казала — не, не ме обича. Изобщо. Имам предвид това, че... ами, дори да крие всичките си чувства зад дебели стени и прегради — обикновено се преструва, че изобщо не изпитва нищо — въпреки това понякога... Ами, понякога го обхваща едно такова... аз ги наричам „черни дупки“, тези му настроения... В такива моменти се затваря в спалнята си и не иска да говори с когото и да било. Отказва да излезе от стаята в продължение

на часове, а пък аз... ами, аз нямам никаква представа какво прави вътре. И макар да се опитвам да уважавам нуждите му, да му предоставя време и пространство, все пак съм любопитна. Наистина бих искала да знам. Предполагам, че ако остана край него достатъчно дълго, в крайна сметка ще се научи да ми вярва и ще ме допусне до себе си, а после... — свива рамене. — Може би всичко това ще се промени.

Поглеждам я, удивена от спокойствието ѝ. Държи се толкова уверено и твърдо — изобщо не е предишната Хевън.

— Знаеш ли, Евър, при всяка връзка единият обича повече. Не си ли съгласна? Например предишния път — определено Джош ме обичаше по-силно, много по-силно, отколкото аз него. Даже написа песен за мен, след като скъсахме, знаеше ли това? Искаше да се съберем отново. — Тя повдига вежди и поклаща глава. — При това беше доста добра. Почувствах се поласкана, само че беше прекалено късно за нас. Освен това вече бях хлътнала по Роман, но в този случай определено чувствата са по-силни от моя страна. Той просто се съгласява да излиза с мен. Забавляваме се, наистина, а и впрочем няма друго момиче на хоризонта... е, освен теб, де...

Тя ме поглежда и очите ѝ се присвиват така рязко и злобно, че потръпвам. Също толкова бързо обаче стряскащият поглед изчезва. Хевън се разсмива и махва с ръка.

— Както и да е, друго имах предвид. Истината е, че независимо как изглежда на повърхността или отстрани, любовта никога не е по равно. Нещата просто не стоят така. Винаги единият *преследва*, а другият е *преследван*. Игра на котка и мишка — така е било и винаги ще е така. Е, Евър, кажи — във вашата връзка кой обича повече? Деймън или ти?

Въпросът ме хваща неподготвена, макар че всъщност би трябвало да го очаквам. Забелязвам обаче начина, по който се умълчава с наклонена на една страна глава, а пръстите ѝ разсеяно си играят с кичур коса, докато търпеливо чака отговора ми. И в крайна сметка, изнервена и обърквана, измърморвам под нос следната глупост:

— Ами, не знам. Никога не съм мислила по въпроса. Тоест... май никога дори не съм забелязвала, че... и затова не съм...

— Наистина ли?

Тя ляга по гръб и се зазяпва в обсипания със звезди (зная от опит, че блестят в тъмното) таван на стаята си.

— Е, аз пък съм се замисляла — заявява бавно, спокойно, все така вгледана в съзвездията, изобразени над главите ни. — И просто за твое сведение, Деймън. Не ти. Във вашия случай Деймън обича повече. Той би направил всичко за теб. Ти просто се носиш по течението и правиш онова, което очаква от теб.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Иска ми се да можех да кажа, че думите на Хевън не са ме обезпокоили. И че в онзи миг съм успяла не просто да ги оборя, но и да ѝ отговоря толкова подробно и убедително, че тя да го приеме веднага. В действителност обаче нищо не казах, нито направих кой знае какво. Само свих рамене и се престорих, че въпросът е толкова маловажен, че дори не заслужава да го обсъждаме. Тя пък надъни айпода си и изслушахме няколко песни, които никога не бях чувала, на групи, за чието съществуване дори и не подозирах, и разгледахме купчина списания. Точно както някога — забавлявахме се заедно. Или поне така изглеждаше на повърхността. Дълбоко в себе си и двете бяхме наясно, че нещата са съвсем различни.

После, след като си тръгнах и докато бях у Деймън, думите на Хевън не спряха да се въртят в главата ми. Кой от нас обича повече? Ако трябва да съм честна, днес отново си ги повтарям. По време на закуската ми със Сабина и докато зареждах стока и записвах обажданията на клиентите в магазина — през цялото време се питах... аз или той? Кой от двамата ни обича другия повече? Това продължи и докато провеждах ясновидските си сеанси. „Авалон“ си задава този въпрос и в момента, независимо че е заета с клиентка.

— Леле, това... — Тя поглежда с разширени от удивление очи. — Това беше направо... невероятно!

Поклаща глава и се пресяга за чантичката си, а от лицето ѝ не слиза изразът на въодушевление, съмнение и, разбира се, желание да повярва — обичайното изражение на хората, на които току-що съм гледала.

Кимвам и се усмихвам учтиво, докато събирам картите Таро, които разстелих пред себе си за прикритие, но не използвах в действителност. По-лесно е да използваш някакъв вид *оръдие на труда* — по този начин се запазва известна дистанция. Повечето хора наистина се стряскат от идеята за човек, който е способен да проникне в главите и сърцата им и да чуе и най-скритите им мисли, да усети най-

стаените им емоции. Да не споменаваме как биха се почувствали, ако знаеха, че едно докосване е достатъчно да ми разкрие всички заплетени интимни подробности от миналото им.

— Просто... не знам, толкова си млада, много по-млада, отколкото очаквах. От колко време се занимаваш с това? — пита ме тя и премята чантата си през рамо, без да откъсва очи от лицето ми.

— Ясновидството е дарба — заявявам.

Джуд изрично ме помоли да не използвам точно този израз — под претекст, че така бих обезкуражила потенциалните участници в курса му. В момента обаче въпросният курс се състои, грубо казано, само от него и Онър, така че не виждам истински проблем.

— А дарбата не признава възрастови ограничения — продължавам, като наум я подканям да спре да ме зяпа и да продължава по пътя си.

Имам си планове, трябва да отида на едно място. Вечерта ми е планирана и времето ми е разпределено до последната минута. Ако се забави още малко тук, определено ще обърка графика ми. Забелязвам обаче, че в погледа ѝ се промъква скептицизъм — още едно от обичайните явления след гадаене — така че добавям:

— Това е причината при децата тези способности да са по-силно изявени. За тях е естествено, те са отворени за всички възможности, по-възприемчиви са. Много по-късно, когато установят как обществото гледа на подобни неща и ги обземе желанието да бъдат приемани и да се харесват на околните, едва тогава се затварят и пренебрегват уменията си. А вие? Нима не сте имали въображаем приятел като дете?

Погледът ми я измерва спокойно. Разбира се, знам отговора — научих го в секундата, в която я докоснах.

— Томи! — ахва тя и притиска ръка към устата си, сепната не само от факта, че знам, а и от собствената си реакция.

Усмиввам се. Аз самата не съм изненадана от признанието, така че няма нужда да ми дава обяснения.

— За вас е бил истински, нали? Помогнал ви е в някои наистина трудни моменти.

Тя ме поглежда с още по-разширени очи, започва да клати глава и изрича зададено:

— Д-да... да, аз... ами, някога аз... сънувах кошмари. — Свива рамене и се оглежда притеснено, сякаш се срамува от казаното. — Тогава родителите ми бяха в процес на развод и всичко беше... ами, някак несигурно — във финансов, в емоционален аспект и... Ами, точно тогава се появи Томи. Обеща ми, че ще ми помогне да го преодоля, че няма да позволи на чудовищата да припарят до мен. И удържа на обещанието си. Мисля, че спрях да го виждам, когато станах на...

— На десет. — Изправям се, за да подчертая с действия, че сеансът е свършил. — Което, ако трябва да съм искрена, е малко по-късно от нормалното, но едва тогава сте спрели да се нуждаете от него. Така че той си е тръгнал.

Кимам, отварям вратата и с жест я насочвам по коридора към касата, с надеждата да се съобрази с желанието ми, да плати и да си тръгне.

Само че тя не го прави. Вместо към касата се обръща към мен:

— Трябва да те представя на приятелката си. Сериозно. Направо ще откачи! Тя изобщо не вярва в тези неща и — ами, да си призная, присмиваше ми се, че се занимавам с тях. Ще се видя на вечеря с нея малко по-късно, организирали сме си двойна среща. И мисля, че... — Млъква за миг и хвърля поглед към часовника си. — Всъщност вече би трябвало да е пристигнала или ще дойде всеки момент.

— С удоволствие — усмихвам се, сякаш наистина го мисля. — Само че си имам работа и...

— А, ето я! Идеално!

Въздъхвам и впервам нещастно поглед в краката си. Иска ми се да можех да използвам материализацията, за да накарам хората да си плащат и да изчезват... или поне веднъж, в този случай.

Усещам, че плановете ми ще бъдат нарушени още по-сериозно, макар да не си давам сметка колко точно. В този миг тя свива ръце на фуния пред устата си и се провиква:

— Саби-на! Хей, Сабина, ела тук! Просто *трябва* да се запознаеш с нея!

Изтръпвам. Цялото ми тяло мигновено изстива и замръзвам на място. Обхваща ме студ, който сякаш приканва: *Здравей, айсберг! Ела да се запознаеш с „Титаник“!*

И преди да успея да предприема каквото и да било, за да я спра, Сабина тръгва към мен. В първия момент не ме разпознава — и то не защото нося черната перука (тъй като не съм с нея, отказах се отдавна да я ползвам, защото е черна коса Авалон изглеждаше като някакъв изрод) — а просто защото съм последният човек, когото би очаквала да види тук и сега. Всъщност продължава да примигва и да присвива очи, даже след като застава точно пред мен. Миноз, който върви заедно с нея, изглежда точно толкова паникьосан, колкото се чувствам аз самата.

— *Евър!* — Сабина се втренчва в мен ококорено, сякаш току-що се е пробудила от много дълбок сън. — Ка...

Тръсва глава няколко пъти, за да се съвземе от шока и да прочисти ума си, след което пробва отново:

— Какво, за Бога, става тук? Не разбирам.

— *Евър?* — Приятелката ѝ започва да мести поглед между двете ни с присвити, подозрителни очи. — *Аз...* ти, мисля, каза, че името ти е „Авалон“?

Поемам си дълбоко въздух и кимам. Наясно съм, че всичко свърши. Животът ми, който толкова старателно се постарях да изградя от лъжи, тайни и игра на криеница, в момента се срива и се превръща в това.

— *Аз съм Авалон* — кимам, като внимателно отбягвам погледа на Сабина. — *А също така съм и Евър...* зависи.

— От какво *точно* зависи? — изграчва клиентката ми, сякаш се чувства дълбоко и най-вече лично обидена от думите ми.

Изведнъж аурата ѝ се разгаря и започва да потрепва. Като че ли се съмнява не само в мен, но и във всичко, което ѝ казах — а аз отделих цял час от времето си и всичките ми предсказания бяха точни и на място.

— Коя, по дяволите, си ти?! — Продължава да се пени тя.

Погледът ѝ ме пронизва вбесено и обвинително, като че се кани да ме предаде на... всъщност не е решила на кого точно, но за всеки случай на някого, който да ме накаже за престъплението ми. Това са намеренията ѝ.

Сабина обаче се е съвзела напълно. Гласът ѝ е спокоен и сдържан, а тонът ѝ — делови, точно както подхожда на високоуважаван адвокат, какъвто е в действителност:

— Евър е моя племенница. Също така е някой, който има доста да обяснява.

Обаче точно когато се каня да го направя — е, може би не точно да обясня, но поне да скалъпя някаква задоволителна история, която да укроти всички и да се разделим по живо, по здраво — от нищото се появява Джуд и жизнерадостно пита:

— Всичко наред ли е тук? Това не е ли клиентката, на която трябваше да гледаш?

Хвърлям поглед към приятелката на Сабина. Енергията ми е толкова усилена и презаредена след всичките пречистващи и лечебни медитационни упражнения, на които ме подложи Ава, че съм абсолютно уверена — преди малко проведох един от най-добрите си сеанси. Обаче не успях да предвидя това. Разбирам, че изпитва нежелание да плати сега, след като научи, че съм подрастващата племенница на приятелката ѝ (това е нещо като диагноза явно), която съвместява престъпните си тийнейджърски деяния с почасова работа като „Авалон, лудата ясновидка“. Аз обаче не ѝ давам възможност да реагира, а направо вземам инициативата:

— Ъ-ъ, не се безпокой, това гледане е за моя сметка!

Джуд присвива очи и започва да мести погледа си между двете ни, обаче аз кимвам твърдо и добавям:

— Наистина. Не се притеснявай. Пиши го на моя сметка, можеш да ми го удържиш от заплатата.

Само че това разрешение, макар да успява да успокои клиентката (за Джуд не смея да твърдя същото), като че ли няма особено голям ефект върху Сабина. В аурата ѝ цари пълен хаос, а очите ѝ, сурово присвити, ме приковават на мястото ми:

— Евър? Не смяташ ли, че ми дължиш обяснение?

Поемам си дълбоко въздух и срещам погледа ѝ.

Да, определено имам много да ти разказвам, но не тук и определено не сега. Трябва да отида на едно място — и то веднага!

Точно когато се каня да кажа нещо в този дух, само че по мило и внимателно — така че да не я вбеся допълнително, не че и сега ѝ е особено весело — Миноз ми се притича на помощ:

— Сигурен съм, че можете спокойно да обсъдите нещата и утре сутринта. Сега обаче наистина трябва да тръгваме. Няма смисъл да си изпускате резервацията, толкова трудно я направихме!

Сабина въздиша тежко и се предава пред логиката в думите му. Обаче няма да ме остави да се отърва толкова леко. Преди да потеглят, ме предупреждава през зъби:

— Утре сутринта, Евър. Държа това да е първото нещо, което да направиш след събуждането си! — После забелязва изражението ми и добавя още по-забързано и отсечено: — Никакво „но“!

Кимам, макар да не смятам да спазя тази уговорка. Всъщност, ако нещата минат по план, утре сутринта ще се намирам толкова далеч от кухнята ни, че въобще няма и да се сетя за провеждането на обещания разговор. Вместо това смятам да се събудя на спалнята в запазения в „Монтаж“ апартамент, а Деймън да лежи до мен, след като сме изпълнили отдавнашните си планове.

Само че няма как да ѝ кажа *това*. Така че само кимвам леко и отвърщам:

— Ъ-ъ, добре.

Правя го, разбира се, само защото знам адвокатския ѝ навик да очаква устен отговор, който не може да бъде изтълкуван погрешно или пък неразбран. Вече си мисля, че най-лошото е минало — или поне засега — когато тя се прехвърля на следващия въпрос. Настоява да се извиня на приятелката ѝ, сякаш съм извършила някакво престъпление срещу нея.

Обаче — макар да съм наясно, че по-късно ще си платя — отказвам да го сторя. Вместо това поглеждам твърдо жената и заявявам:

— Това, което разбрахте преди малко, не променя нищо от казаното вътре — махвам с ръка към задната стаичка, където проведохме сеанса. — Миналото ви, *Томи*, бъдещето ви — знаете, че думите ми са верни. Ах, впрочем... скоро ще се изправите пред *избор*, нали? — Многозначително посочвам с брадичка кавалера ѝ. — Е, каквито и съмнения да имате спрямо мен в момента, ще проявите достатъчно мъдрост и ще се вслушате в съвета ми.

Стрелвам с поглед Сабина и виждам как аурата ѝ избухва в гневни пламъци. Успява да сдържи яда си само заради ръката на Миноз, която обгръща кръста ѝ и я възпира. Той ми намига съучастнически и я повежда със себе си, а двамата им приятели вървят плътно зад тях.

В мига, в който се скриват от полезрението ни, Джуд ме поглежда особено и измърморва:

— Леле, това бе проява на дяволски лош късмет! Имам чувството, че трябва да обиколя цялото място с тамян от салвия, за да го пречистя. — Поклаща глава невярващо. — Впрочем какво става? Смятах, че вече си й казала!

Стрелвам го с поглед:

— Ти сериозно ли говориш? Не видя ли какво стана току-що? Точно такава сцена се опитвах да избегна през цялото време!

Той свива рамене и започва да брой банкнотите в съответното отделение на касата. След малко подмята:

— Е, можеше да мине и по-добре, ако я беше предупредила. Нямахме да изживее такъв шок — да влезе тук и да открие, че работиш на подобно място... при това като гадателка!

Намръщвам се и започвам да ровя в портмонето си за парите за сеанса, който казах, че ще е за моя сметка.

— Сигурна ли си, че искаш да го платиш ти? — пита той и, естествено, отказва да ги вземе.

— Моля те! — Бутвам му ги в ръцете и защото знам, че пак ще откаже, добавям: — Задръж и остатъка, повече са. Приеми ги като малка компенсация за... *лошия* късмет, който донесох на магазина. Моля те, наистина!

После махвам с ръка, сякаш не искам прекалено много, и с надеждата все пак да приеме, продължавам:

— Ако това не се бе случило, кой знае — може би щеше да стане постоянна клиентка, нали разбираш? Вземи ги в замяна на евентуалната бъдеща печалба, която изгуби заради мен.

— Не съм убеден, че сме я изгубили — нито печалбата, нито клиентката — казва той бавно и прибира парите в отделението, след което затваря касата. — Ако си й гледала толкова добре, колкото си мисля, със сигурност ще се върне. Или поне ще спомене на своите приятелки, които пък ще дойдат от любопитство, ако не от друго. Хората не могат да устоят на подобно нещо. Нали се сецаш — праволинейна и консервативна адвокатка, чиято племенница се оказва ясновидка, при това с изключително точни предсказания — това би могло да бъде сюжет за книга или най-малкото — сценарий за филма на седмицата!

Свивам рамене и разсеяно оправям малкото грим, който съм сложила. С помощта на миниатюрното огледалце печеля няколко секунди за размисъл.

— Колкото до това...

Той ме поглежда въпросително.

— Мисля, че дните ми като Авалон приключиха.

Джуд въздъхва с явно разочарование.

— Не ме разбирай погрешно — наистина ми харесваше да го правя... или поне до днешното фиаско. Освен това си мислех, че ставам наистина добра, че успявам да докосна хората, да им помогна. Но сега... е, като че ли е време да върнеш Ава на борда. Освен това съвсем скоро започвам училище и...

— Напускаш ли? — Намръщва се той, очевидно идеята не му допада.

— Не, не! — поклащам забързано глава. — Не, просто, ами, смятам, че трябва да се отдръпна. Не искам да ти създавам повече неприятности. И тези досега не бяха никак малко.

— Няма проблеми — казва той. — Вече съм вписал Ава в графика — предположих, че ще искаш да намалиш часовете си заради училището. Обаче, Евър, имай предвид, моля те — можеш да се върнеш винаги, когато решиш. Клиентите те обожават, а пък аз... аз, ъ-ъ-ъ... ами... — Млъква смутено и по лицето му избива руменина. — И аз съм много впечатлен от уменията ти. В ролята ти на моя *служителка*, разбира се. — Той стисва носа си с два пръста, поклаща глава и добавя с въздишка. — Божичко, звуча като пълен идиот!

Аз обаче само свивам рамене. Чудя се кой от двамата ни се чувства по-неловко в момента — той или аз.

— Е, имаш ли някаква идея какво да й кажеш утре? — пита ме той, отчаяно търсещ начин да смени темата на разговора.

— Никаква. — Пускам червилото в чантата си и я затварям. — Ни най-малка.

— Ами... не смяташ ли, че трябва да го обмислиш? Да разработиш някаква стратегия? Предполагам, че не искаш да те сгащи, преди още да си изпила първата си чаша кафе за деня, нали?

— Не пия кафе.

— Добре, де — кафе, еликсир, каквото е там! — Усмива се Джуд. — Знаеш какво имам предвид.

Премиятам чантичката си на рамо и го поглеждам спокойно:

— Виж, не ме разбирай погрешно. Обичам Сабина. Тя ме прибра, когато изгубих всичко, а в замяна аз ѝ създавам единствено проблеми. Превърнах живота ѝ в ад. Само че, макар наистина да искам да ѝ се изповядам — и то далеч не само защото след всичко това заслужава да чуе истината, или поне някаква част от нея — това със сигурност няма да се случи утре сутрин. Изобщо нямам такива намерения.

Опитвам се да възпра усмивката си при последните думи, но не успявам. Достатъчно е само да се сетя за безотказния си и непогрешим план — и цялото ми лице грейва.

Сега трябва да събера цялата си енергия, цялата си светлина и всичкия си добър късмет, да ги фокусирам и отправя изцяло към Роман. Трябва да насоча към него любовта, покоя и добрите си намерения, защото мога да победя единствено ако подходя по този начин. Само така мога да получа онова, което искам най-много на света.

Поне едно нещо научих след всичко преживяно: съпротивата и отрицателната настройка никога не вършат работа. Когато се бориш срещу онова, което не желает, само предизвикваш материализацията на нежеланото. Затова и властта на Роман над мен отслабна, когато се обърнах към Хеката — защото спрях да мисля за него, макар и само за пет минути. Тази е и причината нещата да се влошат впоследствие. Ако взема предвид всичко това, смятам, че няма да сбъркам, ако влея цялата си енергия и всичко добро, което имам, в онова, което *искам* — мир между нас и злите безсмъртни, както и противоотрова за противоотровата. Мисля, че резултатът може да бъде само един: победа.

Затова, когато довечера отида при него, няма да го направя като враг. Не възнамерявам да се карам с него, нито да го нападам — въобще няма да прилагам никакви престъпни техники, за да получа желаното. Ще отида при него под формата на най-чистото и добро свое „аз“, една по-висша същност от онази, която познава.

И ще му предложи възможността да се издигне от дъното, на което се намира — и да се срещнем, когато сме на едно и също ниво. На повърхността.

Толкова съм потънала в мислите си, така обхваната от въодушевление заради плана си, че в първия момент не чувам думите на Джуд.

— Накъде си тръгнала?

Присвил очи, той ме гледа тревожно. Явно ясновидският му усет се е задействал и му подсказва, че се случва нещо сериозно.

Аз го поглеждам усмихнато (не мога да се сдържам) и само казвам:

— Отивам да свърша нещо, което трябваше да направя много, много отдавна.

Млъквам за миг, когато виждам как накланя глава и сбърчва чело, а аурата му започва да проблясва. Искане ми се да имах време да обясня какво става и да го уверя, че всичко ще е наред и няма нужда да се тревожи. Само че нямам, вече изгубих достатъчно ценни минути.

— Не се притеснявай — успокоявам го. — Този път знам какво правя. *Този път* всичко ще е различно. *Ще видиш.*

— Евър... — Той се протяга към мен и ръката му сграбчва за миг въздуха отпреде ми, преди да се отпусне безсилно встрани от тялото му.

— Няма проблеми — казвам. — Наистина знам какво трябва да направя. Сега съм наясно как трябва да подхожда към Роман.

Кимвам уверено и се вглеждам за миг в косата му, сплетена на множество плитчици. След всичките седмици, прекарани на плажа и във водата, ѝ е изсветляла до тъмнорусо.

— Знам как да оправа всичко, всяка стъпка, която трябва да предприема — добавям, защото разчитам съмнението в позата му.

Наклонил глава, той замислено потрива брадичката си. Облегнал се е на щанда. Малахитовият му пръстен проблясва на светлината — цветът му е почти същото тропическо тъмнозелено като очите на Джуд. Същите очи, които в момента ме гледат настойчиво, замъглени от тревога. Обмисля думите ми — наистина се *притеснява*. Аз обаче не обръщам внимание. Махвам с ръка и отхвърлям тревогите му. За първи път от много време насам се чувствам наистина силна, сигурна в себе си — и няма да позволя на никого да посее дори най-малкото зрънце на съмнение у мен.

— Бях във Великите храмове на познанието... — Спирам за миг, защото ми е ясно, че ще му трябва нещо по-убедително от кимване и

уверени приказки. — И... нека кажем просто, че там ми бе подсказан правилният път.

Стисвам устни и намествам чантичката по-високо на рамото си. Най-добре ще е да не казвам нищо повече.

Той ме поглежда, а ръката му несъзнателно започва да глади щампата на ин и ян върху предницата на тениската му.

— Евър... не мисля, че това е правилният начин. Ако случайно си забравила, последният път, когато се видя лице в лице с Роман, нещата изобщо не се развиха добре. Смятам, че още не е минало достатъчно време. Рано е да пробваш отново. Може би по-късно... но не и сега.

Изправям рамене. Думите му се плъзгат над и около мен, без да се задържат и без да оставят следа. Ефектът е нулев. А това, ако мога да съдя по изражението му, само го обезпокоява още повече.

— Предупреждението е отчетено — отсичам и отмятам коса.

— Само че знаеш ли какво? Така или иначе, ще го направя. Отивам там и ще опитам отново. За последно.

— Кога? Сега ли? Сериозно ли говориш? — Той ме стрелва с очи, вече сериозно притеснен, и задържа погледа ми — сякаш иска да ми даде време да размисля.

Изпъвам гръб и скръствам ръце пред гърдите си, после решително срещам погледа му:

— Защо? Да не би да смяташ да ме последваш и да се опиташ да ме спреш?

— Може би. — Свива рамене Джуд и веднага добавя: — Готов съм на *всичко* за целта.

— На *всичко*... за какво точно? — Накланям глава и го измервам предизвикателно с поглед.

— За да те предпазя. Да те предпазя от *него*.

Поемам си дълбоко въздух и го поглеждам, като този път наистина си правя труда да го *видя*. Оглеждам го от главата, увенчана с короната от светлокестеняви кичури, чак до кръста (останалото е закрито от щанда).

— И защо би направил нещо подобно? — питам накрая и отново впивам поглед в неговия. — Как би могъл дори да си помислиш да попречиш на плана ми? Смятах, че искаш да съм щастлива — дори

това да означава, че съм щастлива с Деймън. Или поне такива бяха думите ти.

Той стисва устни и започва да се върти неспокойно на стола си. Като гледам колко неловко се чувства, ме обхващат угризения на съвестта. Не биваше да казвам това, наистина прекалих. Нямам право да му задавам подобни въпроси само защото сме разкрили сърцата си един пред друг, или защото в миналото сме били по-близки, отколкото е трябвало. Нямам право да го използвам. Не бива да настоявам за отговор, при условие че виждам болката, която му причинявам с въпроса си. Въпреки това има нещо в нервните му движения, някаква промяна — раздвижи се не само физически, но и на енергийно ниво. Започвам да се чудя какво точно се случва в него. Чувствам една особена несигурност.

Обръщам се и тръгвам към вратата. Той ме следва по петите, заобикаляме заедно сградата и отиваме до паркинга зад магазина, където са паркирани колите ни.

— Имам среща с Онър по-късно днес. Искаш ли да дойдеш? Можеш да доведеш и Деймън, нямам нищо против.

Спирам и го поглеждам право в очите.

— Е, може и да имам, но... Обещавам да се преструвам добре, честна дума! — Вдига ръка като за клетва.

— А-а, значи сега излизаш с Онър, така ли? — питам нехайно.

Той отваря вратата и се покатерва в стария си черен джип.

— А-ха, нали се сещаш — приятелката ти от училище, онази, с която дойдох на рождения ти ден?

Каня се да му обясня, че изобщо не ми е приятелка, а ако мога да съдя от енергията ѝ и онова, което излъчваше онзи ден на плажа, всъщност е точно обратното. После обаче виждам леко развеселеното му изражение и начина, по който е вдигнал вежди — сякаш ме предизвиква — и решавам да си замълча.

— Знаеш ли, тя не е толкова лоша. — Той пъхва ключа в стартера и двигателят се запалва след серия от задавени кашлящи опити. — Струва ми се, че би могла да ѝ дадеш шанс да го покаже.

Стрелвам го с очи и си спомням думите си от онзи първи ден, когато още не го познавах и дълго преди да науча за нас и общото ни минало. Беше нещо от рода на това, че винаги си пада по неправилното момиче. Сега се чудя дали не се случва отново, този път с нея. После

обаче виждам погледа му и искрите, които пръска аурата му — и разбирам, че грешното момиче все още съм аз. Онър не просто няма шансове, тя изобщо не е в играта. Всъщност не знам кое ме притеснява повече — осъзнаването на истинските му чувства или внезапната вълна от облекчение, която ме залива.

— Евър...

Поглежда ме така, че дъхът ми спира. По лицето му се изписва вътрешната борба, която води — опитва се да реши какво да предприеме. Накрая обаче сякаш се предава. Само присвива очи, стисва устни и си поема дълбоко въздух:

— Ще се справиш ли? Сигурна ли си, че знаеш какво правиш и че всичко ще е наред?

Кимам и се качвам в колата си. В момента се чувствам по-уверена и по-можеща откогато и да било. Мракът изчезна напълно, победен от светлината — няма начин нещата да се объркат. Затварям очи и паля двигателя, а после поглеждам Джуд за последно:

— Не се безпокой. Този път наистина знам какво правя. Този път всичко ще е различно. *Ще видиш.*

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато стигам до дома на Роман, там цари тишина.

Точно както се надявах.

Точно както планирах.

Когато Хевън ми каза, че отива на концерт с Миса, Марко и Рейф, усетих, че това е идеалната възможност да се срещна с Роман насаме, когато не е притеснен от чуждо присъствие и няма вероятност да ни прекъсне някой. Така бих могла да говоря с него мирно, кротко и логично да му изложа онова, което искам да кажа.

Известно време стоя пред вратата му, напълно неподвижна и със затворени очи. Спускам се до глъбините на душата си, но не откривам дори следа от чудовището. Няма го никъде. Сякаш, когато се отърсих от гнева и омразата си към Роман, съм му отнела кислорода. Вече няма какво да подхранва онзи тъмен пламък. Останала съм единствено аз.

Едва след като съм почукала няколко пъти, без той да ми отвори, си позволявам да вляза. Сигурна съм, че е вътре — далеч не само защото виждам вишневочервения му Астън Мартин на алеята. Усещам присъствието му, усещам самия него. Странното е, че той явно не усеща мен — иначе със сигурност щеше да е вече тук.

Тръгвам по коридора. Надничам последователно във всекидневната, в кухнята, после през прозореца на пристроения към къщата гараж. Установявам, че навсякъде е тъмно, и не виждам никакви следи от Роман, така че се насочвам към спалнята, като няколко пъти извиквам името му. Освен това се движа доста по-шумно от необходимото — предпочитам да не го изненадвам, нито пък да рискувам да го прекъсна, докато прави нещо неприлично.

Откривам го проснат в средата на огромно легло с балдахин, което е покрито с толкова сложна дърворезба, драперии и пискюли, че веднага ми напомня за онова, което ползвахме с Деймън в създадената от него версия на Версай в Съмърленд. Бялата му ленена риза е разкопчана, а избелелите дънки плътно прилепват по хълбоците му. Очите му са затворени, на главата си има слушалки, а към гърдите си

притиска снимка на Дрина, поставена в красива рамка. Спирам и започвам да се чудя дали не трябва да се обърна и да си изляза — и да опитам друг път. В този миг чувам:

— Уф, Евър! Боже, не ми казвай, че пак си отнесла скапаната врата?

С тези думи Роман сяда, смъква слушалките от главата си и внимателно оставя снимката на Дрина върху нощното си шкафче. Не изглежда притеснен, че съм го хванала в такъв личен и изпълнен със сантименталност момент.

— Струва ми се, че май започваш да преиграваш, а? — Тръсва глава и прокарва ръце през златните си къдри. — Сериозно, момиче, човек не може да се усамоти и за пет минути! Ако не е Хевън, ще си ти.

Въздъхва дълбоко и мелодраматично, след което пуска босите си крака на пода, но без да става от леглото.

— В момента съм изпаднал в едно особено настроение. Разбираш ли какво имам предвид?

Стрелвам го с поглед. Знам, че е по-добре да премълча, но съм прекалено любопитна.

— Ти да не би... да не би да медитираше?!

Присвивам очи. Никога не съм си го представяла като човек, който би изследвал вътрешното си аз или въобще би се гмурнал под повърхността, за да се опита да се свърже с вселенската енергия.

— И какво ще направиш, ако е истина? А? Ако е вярно, тогава какво? — Разтрива с длани челото си, след което се обръща към мен: — Просто за сведение, опитвах се да откроя Дрина. Знаеш, че не си единствената, която може... която има определени *способности*.

Преглъщам мъчително. Този факт ми е добре известен, разбира се. Впрочем предугаждам и отговора на въпроса си, но въпреки това питам:

— Е, и? Какво стана? *Видя ли я?*

Бих могла да се обзаложа, че не е успял, като се има предвид, че знам за съществуването на Шадоуленд.

Той ме поглежда особено, а по лицето му за миг пробягва болка. После отвърща:

— Не. Не я видях. Е? Доволна ли си? Вече всичко наред ли е? Някой ден обаче ще успея! Не можеш да ни разделиш завинаги,

разбираш ли? Независимо от онова, което направи, аз ще я намеря! Със сигурност!

Поемам си дълбоко въздух, като си мисля: „О, надявам се да не стане така. Там няма да ти хареса.“ Освен това усещам колко съжалявам за онези случаи, когато го лъжех, че съм Дрина, макар че тогава не контролирах действията си.

Само че не му го казвам, разбира се. Всъщност не казвам абсолютно нищо. Стоя си на мястото и се опитвам да събера мислите си, да подредя думите си, докато изчаквам правилния момент да заговоря.

— Слушай, аз...

Тръсвам глава и си казвам, че наистина мога да го направя. Налага ми се да събера цялата си сила, цялата си смелост, но накрая го поглеждам и казвам:

— Не е, каквото си мислиш. Не съм дошла да те съблазнявам, нито да си играя игрички с теб, да ти се подигравам или да се опитвам да измъкна нещо от теб. Не и по начина, по който вероятно си мислиш. Дойдох, за да...

— Да вземеш противотровата.

Той вдига крака обратно на леглото и отпуска глава на покритата с коприна табла. Скръства ръце на гърдите си и присвива очи.

— Едно ще ти призная, Евър — изключително последователна си. И упорита. Колко пъти смяташ да правиш едно и също нещо? Всеки път, когато идваш тук, имаш нов план за атака, нова идея, която искаш да ми приложиш. Въпреки това нито веднъж не успя да изравниш резултата, макар да ти предоставих не една възможност за това. Замислям се... дали наистина я искаш. Може би *смяташ*, че я искаш, но подсъзнанието ти пречи, защото знае истината. Твоята мрачна и най-скрита тайна. — Очите му проблясват подигравателно и в мен не остава съмнение, че знае за чудовището — и иска да разбере, че знае, а също и колко се забавлява с това. — Ах, да! Извинявай, скъпа, че ще те питам, обаче ми се ще да знам как се чувства Деймън по повод тези твои посещения тук? Допускам, че не е особено доволен. Както впрочем и от това, че ще се наложи да посвети Майлс в още една от тайните си. Той има доста, нали знаеш? Тайни, които ти едва сега започваш да разкриваш. Има такива неща, каквито дори не би могла да си представиш.

Кимам — бавно, спокойно и искрено. Няма да му позволя да ме засегне. Просто вече не съм това момиче.

— Е, кажи — знае ли той, че си тук в момента?

— Не. Не знае.

После се сещам за съобщението, което му изпратих точно преди да слеза от колата и да вляза в къщата. Може и да не знае, но съм сигурна, че много скоро ще се сети. Защото в мига, в който свърши филмът (с Ава и близначките отидоха на кино), ще провери съобщенията си. Ще види времето и най-вече мястото — хотел „Монтаж“ — на срещата, която му определих. И ще схване веднага. Но засега — не, няма ни най-малка представа.

— Разбирам — кима той и очите му се впиват в мен. — Е, поне този път си си направила труда да се наконтиш. И да се измиеш. Всъщност изглеждаш по-добре от всякога, направо блестиш. От теб сякаш се излъчва сияние. Каква е тайната ти, Евър?

— Медитация — отвръщам с усмивка и без да се колебая. — Нали се сещаш — пречистваш се, концентрираш се и съсредоточаваш цялата си същност върху положителното... такива неща.

Продължавам да стоя неподвижна и спокойна дори когато той избухва в смях — толкова силен, че раменете му започват да се тресат, а очите му почти се насълзават. Когато истеричният пристъп отмира и най-сетне успява да се съвземе, ме пита:

— Деймън да не те е накарал да изкачваш с него Хималаите, а? И Пътя на просветлението... — Накланя глава встрани и се вглежда в мен. — Тоя стар негодник не се научи значи! Не че нещо му помага това, де.

— Хм, извинявай, ама не медитираше ли ти самият допреди малко?

— Не така, скъпа. Не, определено не по този начин — поклаща глава категорично. — Виж, моето е друго. Аз се опитвах да открия *един определен човек* — не съм се занимавал с измислени универсални простотии от типа „всичко е едно цяло“. Просто забрави! Нима не схващаш, Евър? Това е истината. Точно *тук* и точно *сега*.

Потупва намачканите чаршафи и се усмихва невесело.

— *Това* е нашият рай, небесата ни, Шангрила, нирваната, която можем да стигнем — все едно, както искаш го наречи. — Едната му вежда се стрелва нагоре, а езикът му леко навлажнява устните. — Това

е. Говоря в буквален и в преносен смисъл. Това е всичко, което имаме, а пък ти си губиш времето в търсене на нещо повече. Вярно, че имаш наистина много време за губене — няма две мнения по въпроса. Въпреки това е срамно да избираш такъв начин за запълването му. Тоя Деймън ти влияе лошо, определено!

Млъква за миг, сякаш току-що му е хрумнало нещо и иска да го обмисли.

— Е, какво ще кажеш? Ще опитаме ли отново? Имам предвид, че... хм. Идваш тук, облечена по този начин, а и изглеждаш добре безспорно. Като се вземе под внимание колко бързо оздравявам по принцип, като че ли съм склонен да ти простя за предния път. Да забравим за миналото, а? Само недей да ми прилагаш пак разни трикове и да ме караш да те мисля за Дрина — и всичко ще е наред. Доста груби бяха номерата ти, обаче колкото и странно да звучи, като че ли заради тях те харесвам още повече. Е? Какво мислиш?

Усмивва се и избутва възглавницата встрани, за да освободи място за мен. После накланя глава в очакване, татуировката му започва да проблясва, а очите му се впиват в моите в опит да ме хипнотизират.

Този път обаче нищо не ми действа. Макар да се приближавам към него — и към гладния, предвкусващ поглед, който ме подканя да скоча на леглото — причината е различна. Няма нищо общо с онова, което си мисли.

— Не съм дошла за това — заявявам.

Той свива рамене, сякаш му е все едно за какво съм дошла, стига да стане неговото. Изнася напред брадичка и разсеяно започва да изучава идеалния си маникюр.

— А защо тогава си тук? Хайде, де, давай по същество! Хейвън ще идва по-късно тази вечер, след концерта — а не мисля, че имаме нужда от сцена като предишната.

— Нямам никакви намерения да наранявам Хевън. Нито пък теб. Дойдох само по една причина: искам да се обърна към твоето по-добро „аз“. Това е всичко.

Той почти се задавя. Очите му се стрелват по лицето ми в търсене на доказателства, че се шегувам, в което е напълно убеден.

— Знам, че имаш такава. По-добра, по-висша същност. Аз знам всичко за теб. Научих за миналото ти, за смъртта на майка ти при

твоего раждане, за това, че баща ти те е биел и изоставил... всичко. Също така...

— Мътните да го вземат! — измърморва той с разширени очи, а гласът му е толкова тих и смаян, че почти не го чувам. — Никой не знае тези неща! Ти как, по дяволите...

Аз обаче само свивам рамене. Начинът в действителност няма значение.

— След като научих всичко това, разбрах, че повече не мога да те мразя. Просто не се получава. Не съм такава.

Той се вглежда в мен, този път скептично, с присвити очи. Почти веднага възвръща обичайната си показна храброст.

— Разбира се, че си, скъпа, умираш си да ме мразиш — това е истината. И толкова ти харесва да ме мразиш, че аз съм единственото, за което мислиш.

Усмивва се и кимва, сякаш вече ме е пипнал на местопрестъплението. Или пък сякаш е знаел през цялото време тази моя мръсна малка тайна.

Обаче аз просто се усмихвам и сядам на крайчеца на леглото му с думите:

— Това беше вярно, но вече не е. Единствената причина, поради която дойдох тук, е да ти кажа, че съжалявам за всичко, което ти се е случило. Наистина много съжалявам.

Той отклонява погледа си, стисва зъби и изритва одеялото.

— Виж какво, няма никакъв смисъл да ме съжаляваш! Има само едно нещо, за което да съжаляваш, скъпа, за онова, което причини на Дрина! Всичко останало можеш да ми го спестиш. Изобщо не ме интересуват криворазбраното ти съчувствие и желание да помогнеш на бедните, гладуващите, изоставените, унижените и прочее нещастни хорица. Аз не се нуждая от съжалението ти, скъпа. Ако не си забелязала, отдавна не съм онова хлапе. Сигурен съм, че ще го разбереш, Евър — достатъчно е да ме погледнеш. — Усмивва се и разперва широко ръце, сякаш ме подканва добре да огледам безспорно великолепната му персона. — Намирам се в разцвета на силите си. Всъщност аз съм на върха на пирамидата от няколко века.

— И точно в това е проблемът. — Привеждам се към него аз. — Разглеждаш всичко като една голяма игра — сякаш животът е шахматна дъска, а ти си фигурата, която винаги трябва да е с три хода

преди останалите. *Никога* не намаляваш бдителността си, *никога* не си позволяваш да се сближиш с хората. Нямах представа какво е да обичаш, нито пък какво е да бъдеш обичан, защото никога не си получавал любов. Тоест... знам, че ако бе обратното, щеше да вземеш други решения, не се и съмнявам в това. Но все пак трудно е да предложиш нещо, което никога не си имал и никога не си изпитвал лично. Затова ти прощавам.

— Какви ги дрънкаш?! — изрича вбесено. — Аматорска психоанализа ли? Може би трябва да очаквам и сметка за това, че слушам глупостите ти? Така ли?

— Не — отвърщам меко и спокойно. — Само се опитвам да ти кажа, че всичко свърши. Отказвам да се сражавам с теб повече. Вместо това избирам да те обичам и те приемам такъв, какъвто си. Няма значение дали на теб ти харесва.

— Докажи ми го — изръмжава той и отново потупва леглото до себе си. — Защо не си донесеш задника тук и не ми покажеш тази любов, Евър?

— Нямах предвид *такава* любов. Говорех за *истинската*. Онази, безусловната. Която не съди, не завивда, не се превъзнася, не безобразничи. *Не* физическата. Обичам те просто като сродна душа, която обитава същата земя като мен. Обичам те като човек от същия вид, защото и двамата сме безсмъртни. Обичам те, защото се уморих да те мразя — и отказвам да го правя повече. Обичам те, защото най-накрая разбрах защо си станал такъв, какъвто си. Ако можех да променя съдбата ти, щях да го сторя. Само че не мога, затова избирам да те обичам, вместо да те променям. Надявам се това, че те приемам, да те подтикне и ти да сториш нещо добро за мен. Ако не стане така обаче — тук свивам рамене, — поне ще знам, че съм опитала.

— Дяволите да го вземат! — измърморва той, а лицето му се разкривява, сякаш думите ми му причиняват физическа болка. — Някой май здраво се е напушил! Да не си се събудила като хипи тази сутрин?! — Поклаща глава и се размива, след което се отпуска на леглото и развеселено ме измерва с поглед. — Много добре, Евър, обичаш ме и ми прощаваш. Bravo! Чудесно. Обаче знаеш ли какво? Въпреки това няма да ти дам противоотровата. Е, какво? Още ли ме обичаш? Или сега отново ме мразиш? Точно *колко* е дълбока любовта

ти, Евър — да цитирам една песен от седемдесетте, за която със сигурност никога не си чувала, а?

Отпуска ръце в скута си, където те лягат уморени, с разперени пръсти. Спокойни.

— Жал ми е за твоето поколение. Слушате такава малоумна музика! Трябва да чуеш идиотската група, за чийто концерт отпраши Хевън. „Могъщите хулигани“, можеш ли да си представиш? Що за име е това, по дяволите?!

Аз само свивам рамене. Разпознавам без проблем тактиката, която предприема, за да избегне въпроса ми. Колкото и да се старее обаче, няма да промени нито намеренията, нито решението ми.

— Изборът е твой — казвам спокойно. — Не съм дошла, за да те моля за каквото и да било.

— Пак ще те питам — за какво тогава си тук? Какъв е поводът за посещението ти? Според собствените ти думи не целиш да изкопчиш от мен противоотровата, не търсиш бързо извъргалване, макар да имаш спешна нужда от такова по скромното ми мнение. Влезе тук с танцова стъпка и наруши усамотението ми, за да ми кажеш, че ме обичаш? *Наистина ли, Евър*. Защото — даже да звучи грубо — ми е малко трудно да го възприема.

— Естествено, че е — отвърщам, без да се смутя. Точно такава реакция очаквах — засега събитията се развиват изцяло според плана ми. — Нормално е, защото никога преди не си изпитвал нещо подобно. Шестстотин години, през които не си познал дори за миг истинската любов. Тъжно е. Трагично дори. Само че вината не е твоя. Така че, просто за информация, това е чувството, Роман. Така стоят нещата. Исках да знаеш, че независимо от всичко, сторено от теб, ти прощавам. И защото ти *прощавам* и те *освобождавам*, вече не можеш да се добереш до мен. Не можеш да ме нараниш. Дори и никога да не ми дадеш противоотровата... е, сигурна съм, че с Деймън ще измислим начин да се справим и без нея, защото това правят партньорите. Това е силата на истинската любов. Тя не може да бъде повредена, не може да бъде разрушена. Тя е вечна, никога не се изчерпва и устоява на всяка заплаха, на всяка буря. Така че, ако си решил да продължиш по този път, просто исках да ти кажа, че повече няма да се съпротивлявам. Приключих с това. Имам живот, който да живея вместо това, а ти?

Той ме стрелва с очи и — макар и само за миг — знам, че съм го спечелила. Виждам нещо да проблясва в погледа му и разбирам, че знае — играта приключи. Защото за всяка игра са необходими поне двама, а в този случай единият току-що се отказа. После обаче искрицата изчезва точно толкова бързо, колкото се и появи, а пред себе си виждам стария Роман.

— Хайде, де, сериозно ли говориш, скъпа? Смяташ, че ще се примириш само да се държите за ръце — през остатъка от безкрайния си живот на безсмъртни? А, по дяволите! Всъщност и за ръце не можете да се държите. Дори с този енергиен презерватив, който ползвате — това няма нищо общо с истинското усещане, нали, миличка? Нищо общо с *това*.

Преди да схвана намеренията му и да се отдръпна, той се стрелва към мен. Ръката му ляга на крака ми и Роман впива в мен чувствен, настойчив поглед:

— Може и никога да не съм познал любовта, за която говориш, но съм изпитал доста от другата... от тази. — Пръстите му се промъкват няколко сантиметра по-нагоре. — И ти гарантирам, скъпа, че е поне толкова добра, ако не и повече. Не мога да понеса идеята, че се лишаваш от това.

— В такъв случай ми дай противоотровата — и няма да ми се налага да се лишавам от нея! — отвърщам с мила усмивка.

Изобщо не правя опит да отместя пръстите му. Именно това иска да сторя: да откача и да започна да се съпротивлявам. Да го метна към стената. Да се превърна в заплаха. Обичайната програма. Този път обаче няма да стане. Не, забрави! Този път има прекалено много неща, които са заложили на карта. Прекалено много неща, които мога да изгубя. Освен това наистина трябва да му покажа колко отегчителна е играта, когато само единият я играе.

— Искат ли те, нали? Този път да спечелиш.

— Не смяташ ли, че в този случай каквото и да стане — печеля? Направиш ли нещо добро, ще ти се върне с добро — това е карма. Ефектът на хвърлено във водата камъче: вълничките се разпространяват и нарастват до последната граница. Няма шанс за неуспех.

— А, пак ли същото? — Повдига той подигравателно вежди. — Честно казано, тоя тъпак Деймън ти е извъртял страшен номер, като ти

е налял всички тия глупости в главата!

— Възможно е да си прав — усмихвам му се, без да се поддавам на провокацията. — А е възможно и да грешиш. Никога няма да разбереш, ако не опиташ, нали?

— Какво? Да не би да смяташ, че никога не съм правил нищо добро?

— Мисля, че е минало доста време, откакто ти се е случвало за последно. Вероятно си забравил как става.

Той се размива. Смее се с отметната назад глава, с пълно гърло — но не отмества ръка от бедрото ми. Тя изобщо не трепва.

— Добре, Евър. Нека приемем — само на теория, разбира се — че ти направя тази дребна услуга. Да кажем, че ти дам противоотровата, която ще позволи на двамата ви с Деймън да правите каквото си поискате. После какво? Колко време трябва да чакам, преди да получа доброто, което ми се полага в замяна? Можеш ли да отговориш на този въпрос?

Свивам рамене.

— От личен опит ще ти кажа, че не можеш да насилваш кармата, нито да я принуждаваш. Тя работи по собствените си правила. Знам само, че наистина действа.

— А-ха. Значи от мен се очаква да ти дам нещо, което ти отчаяно искаш, обаче да не очаквам награда, така ли? Това изобщо не звучи честно, скъпа. Май ще е най-добре да размислиш. Може би все пак има какво да ми дадеш в замяна?

Продължава да се усмихва, докато ръката му се плъзга все по-високо и по-високо, *прекалено* високо. Вдига поглед към лицето ми, опитва се да ме надвие, да ме подмами в ума си както преди, но този път не се получава. Аз оставам на мястото, което съм избрала сама. Непоклатима.

Има нещо различно обаче. Това негово простичко действие породи една идея у мен. Идея, която може да помогне на плановете ми, при това — по-бързо, отколкото се надявах. Ако тя сработи, пътят ми към „Монтаж“ и очакващия ме там Деймън ще бъде открит.

— Добре — започвам, опитвайки се да не обръщам внимание на пръстите върху бедрото си. — Щом не искаш да вярваш в кармата, дали не би повярвал на мен?

Той ме поглежда развеселено, с наклонена глава и проблясваща на врата татуировка.

— Защото, като се замисля, в действителност имам нещо, което да ти предложа. Нещо, което съм убедена, че искаш. И което само аз мога да ти дам.

— А така! — усмихва се той и зъбите му проблясват хищно. — Ето това вече е приказка! Знаех си, че ще се съгласиш накрая, ще видиш светлината, както се казва.

Повдига се още малко и застава по-близо. Дланта му ме притиска по-силно.

Аз все така оставам на място. Дишането ми е спокойно, равномерно. Усещам светлината в себе си, която е все така ярка и властва над всичко.

— Не това, говорех за нещо много, много по-добро.

Той присвива очи:

— О, скъпа, не бъди толкова сурова със себе си! Първия път винаги е неприятно, никога не се получава достатъчно добре. Обещавам ти, че ще последват още много, така че ще имаш възможност да усъвършенстваш уменията си, а и да се почувстваш по-добре.

При тези думи се размива с явното желание да се присъединя към него. Аз обаче не го правя. Все още обмислям какво му казах току-що. Идеята започва все по-ясно да се оформя. Разбирам, че изобщо не очаква това и може би дори ще ме намрази още повече. Но това е единственият начин, по който мога да го накарам да ми отговори, да се свържа с него, ако изобщо е възможно да докоснеш изгубена душа.

— Пусни крака ми.

Очите ми се впиват в неговите.

— Ах, мътните да го вземат! — започва да клати глава той. — Знаех си, че се преструваш, нали, Евър? Само ме дразнеше досега! Изобщо не...

— Пусни крака ми и хвани ръцете ми — продължавам все така спокойно и решително. — Вярвай ми, няма да изгубиш нищо. Точно обратното.

Той се поколебава, но само за миг — после изпълнява молбата ми. Дватама сядаме с кръстосани крака на леглото. Голите ми колене се притискат към неговите, ръцете му стисват моите. Цялата сцена доста

напомня на заклинанието за обвързване, с което започна цялата тази каша.

Само че всъщност няма нищо общо.

Въобще.

Каня се да предприема голяма крачка. Залагам много на вярата си. Ще споделя с Роман нещо, което със сигурност ще го накара да ми даде противоотровата. Поглеждам го право в очите и отсичам:

— Разсъжденията ти са погрешни.

Той ме стрелва сепнато с поглед.

— Цялата ти теза, че не съществува нищо друго, освен настоящето — тук и сега. Впрочем ти и сам не й вярваш. Ако беше убеден в истинността й, нима би се опитвал да се свържеш с Дрина? Ако наистина вярваш, че не съществува нищо, освен земята, освен това измерение, в което се намираме в момента, къде точно се опитваше да я търсиш?

Роман ми хвърля озадачен поглед.

— Присъствието й... нейното... — Млъква и тръсва глава, след което се опитва да се откопчи от хватката ми, но аз го стисвам още по-силно. — Какво става, по дяволите?!

Изобщо не изглежда доволен от действията ми.

— Не всичко свършва тук, Роман. Има още, при това — много повече. Повече, отколкото би могъл да си представиш. Това, което виждаш тук, е съвсем малка точица от една много по-голяма картина. Но си мисля, че независимо от думите ти вече си усетил истината. И защото я усещаш, си отворен за възприемането й. Чудя се, като вземем това предвид, дали не бихме могли да сключим сделка?

— *Знаех си!* — Той се размива и поклаща глава. — *Сигурен бях*, че не си се отказала. Бориш се до последен дъх, нали, Евър?

Не му обръщам внимание. Имам план и следвам само него:

— Ако те отведе при Дрина, ако ти покаже къде почива тя, ще ми дадеш ли противоотровата?

Той пуска ръцете ми. Цялата кръв се отдръпва от лицето му. Опитва се да се съвземе.

— Номер ли се опитваш да ми извъртиш?

— Не — уверявам го. — Нищо подобно. Наистина, кълна се.

— Защо тогава го правиш?

— Защото така е честно. Даваш ми онова, което искам най-много на света, а аз ти давам каквото ти искаш най-силно. Видяното може и да не ти хареса и в крайна сметка сигурно ще ме намразиш, но ще рискувам. Обещавам да ти разкрия абсолютно всичко, нищо няма да ти спестя.

— А какво ще стане, ако ти ми дадеш онова, което желая, но аз въпреки това не ти дам противоотровата? Какво ще направиш?

— Ще си кажа, че не съм те преценила правилно. Ще си тръгна с празни ръце. Но няма да те намразя, нито ще те безпокоя отново. Обаче съм сигурна, че след това ще повярваш в кармата — когато изпиташ последствията от подобно действие. И така, готов ли си?

Той се вглежда в мен — продължително, настойчиво, замислено. Преценява внимателно от всички страни. Накрая кимва, а погледът, който впира в моя, е твърд и решителен.

— Искаш ли да знаеш къде я държа?

Преглъщам с усилие. Дъхът ми се накъсва, пулсът ми се ускорява.

— Ето тук е.

Той се протяга към нощното си шкафче, отваря едно чекмедже и вади от него малка, инкрустирана със скъпоценни камъни кутийка. От покритата ѝ с кадифе вътрешност измъква тясно продълговато шишенце, пълно с искряща полупрозрачна течност, която ужасно прилича на еликсир. Различава се единствено по цвета — *зелена е*.

Той я разклаща пред лицето ми, а аз наблюдавам невярващо искрите и отблясъците, които хвърля. Трудно е да приема, че разрешението на всичките ми проблеми е толкова скромно на вид и толкова близо.

— Струва ми се каза, че я пазиш другаде? — прошепвам.

Устните ми са изпръхнали, усещам гърлото си сухо и парещо. *Отговорът* проблясва мътно пред мен, невъзмутим.

— Така беше. До онази вечер, когато ме посети, я държах в магазина. Само че да знаеш — това е всичката. Една доза. Няма рецепта, нито дори подсказване как да я приготвиш. Списъкът със съставките и начинът на приготвяне съществуват само тук — почуква с пръст по слепоочието си и внимателно ме измерва с поглед. — Е, имаме сделка, нали? Ти ми показваш обещаното, аз ти давам това.

Усмихва се и мушва противоотровата в джобчето на ризата си, после заявява:

— Само че ти ще си първа. Искам да видя, че ще удържиш на обещанието си. Отведи ме при нея и ще имаш своето „и заживели щастливо до края на дните си“.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Затвори очи — прошепвам.

Стиснала съм здраво ледените ръце на Роман, коленете ни се допират, лицата ни са толкова близо, че усещам мразовития му дъх върху бузата си.

— Сега отвори съзнанието си. Освободи се от всички разсейващи те странични мисли. Просто го изчисти напълно, нека да остане пусто, избутай всичко възможно най-далеч и се отпусни. Просто *съществувай*. Схвана ли?

Той кимва и стисва пръстите ми по-силно. Така се е съсредоточил, толкова силно е желанието му да види къде е Дрина в момента, че сърцето ми се къса за него.

— Сега искам да влезеш в ума ми. Ще премахна щита си и ще те пусна, обаче те предупреждавам... Онова, което ще видиш, може и да не ти допадне; възможно е да ми се ядосаш, и то много, но помни, че аз съм спазила своята част от сделката, става ли? Не съм казвала, че ще ти хареса, казах единствено, че ще те отведе там, където е тя. — Отварям едното си око и виждам, че кимва отново. — Добре, можеш да влезеш. Бавно, много бавно... промъкваш се бавно, после... ей, с мен ли си още?

— Да — прошепва той. — Да... тук е толкова... *тъмно*... толкова... Не виждам нищо! Имам чувството, че пропадам... става твърде бързо... толкова... къде...

— Потърпи още малко, много скоро ще свърши — опитвам се да го успокоя аз.

Дишането му се забързва и накъсва. В бузата ми се удрят облачета мразовита мъгла, образувани от дъха му.

— Сега... спря... спрях да падам... обаче е тъмно, все още е пълен мрак... и сякаш... съм затворен в клетка... и съм сам... съвсем сам... само че, не... не съм... усещам още някого... *тя* е някъде там... и... о, Боже!... Дрина! Дрина, къде си?

Той стисва ръцете ми още по-силно — толкова силно, че имам чувството, че е спрял притока на кръв в тях, толкова изтръпват. Дишането му става все по-плитко и накъсано, от тялото му се стичат капки пот. В следващия миг рухва върху мен, като се тресе целият от образите, които вижда в ума ми — преминават като на кинолента в неговия — стремглаво пътуване из дълбините на Шадоуленд, безкрайната пустош, мястото, където всички безсмъртни души намират последен покой. Това включва и нас, разбира се.

Той мърмори нещо — толкова тихо и забързано, че не успявам да различа думите. Добивам представа за смисъла им от тона му — напрегнат, тревожен и леко уплашен. Той се носи сам в мрака, драска в тъмното и се опитва да се хване за нещо... или да стигне някого. Търси, разбира се, нея. Челото му опира моето, носът му се притиска в бузата ми, устните му са толкова близо, докато всъщност цялата му енергия е съсредоточена върху задачата да я открие.

Точно така ни намира Джуд.

Или поне това е гледката, която вижда.

Роман и аз сме заедно, изпотени и задъхани, телата ни са впити едно в друго върху смачканите чаршафи. И двамата сме така погълнати от видението, от света, в който се намират умовете ни, че не го виждаме, нито го чуваме, а после става прекалено *късно*.

Твърде късно, за да бъде спрян.

Твърде късно, за да се поправи стореното от него.

Твърде късно, за да превъртим лентата назад и да се върнем към момента преди секунди, когато бях толкова близо... толкова близо до получаването на онова, което желая.

Преди да разбере какво се случва, Джуд ме изтръгва от хватката на Роман, след което сам се хвърля към него и насочва юмрук към средата на торса му, без да обръща внимание на крясъка ми.

Изпълненото ми с агония „Не-е-е-е!“.

Викът ми прокълтява и изпълва цялата стая, повтарян от ехото, отново и отново.

Залитаща се опитвам да се изправя на крака... да го издърпам назад... да го спра, преди да е... само че вече е прекалено късно. Колкото и да съм бърза, не мога да се състезавам с него. Закъснях, защото не предвидих това и не успях да се съвзема достатъчно бързо от падането. Сега е твърде късно, защото Джуд *вече* е там.

Върху Роман.

И вече забива юмрука си в пъпната му чакра.

Най-слабата.

Ахилесовата му пета.

Центърът на ревността, завистта и маниакалното собственическо чувство, желанието да притежаваш.

Това са нуждите, чието задоволяване е движило действията на Роман през последните шестстотин години.

И този единствен удар го превръща от прекрасното златно момче в купчина прах.

Мятам се върху Джуд, сграбчвам го за раменете и го хвърлям в другия край на стаята. Чува се глух звук като от счупване, когато той се приземява върху бюфета, но изобщо не си правя труда да се обърна. Концентрирала съм се единствено върху едно — лепената риза на Роман. Върху белия плат проблясват мънички късчета стъкло, а по предницата бавно се разлива голямо зелено петно.

Противоотровата.

Шишенцето, в което беше, е строшено безвъзвратно при удара, а с него е изгубена и последната ми надежда.

Защото сега, когато Роман вече го няма, душата му се е отправила към Шадоуленд — може би вече дори е там и няма начин да я върна.

— Как можа?! — обръщам се към Джуд, а очите ми мятат пламъци. — Как можа да направиш нещо такова?

Наблюдавам борбата му да се изправи. Лицето му е пребледняло и разтрива с ръка натъртения си гръб.

— Провали всичко! Унищожи го — буквално! Бях толкова близо... толкова близо до получаването на противоотровата. Разруши всичко... и то *завинаги!*

Джуд ме поглежда и безсилно отпуска ръце на коленете си. Веждите му са свити от болка и едва си поема дъх, но все пак казва:

— Евър, аз... ъ-ъ... аз не исках... — Тръсва глава. — Трябва да ми повярваш! Помислих си, че си в беда! Именно така изглеждаше! Няма как да видиш отстрани онова, което видях аз... той... той беше върху теб и...

Млъква и започва да клати отчаяно глава.

— Изглеждаше, сякаш се съпротивляваш, като че ли водеше някаква вътрешна борба. Сякаш не можеше да се справиш, не можеше да победиш привличането към него, но въпреки това се бориш. Затова съм тук, това е единствената причина! Знаех накъде бе тръгнала, а пък не смятах, че си готова за това. Последвах те и когато влязох тук преди малко... и те видях... и ви видях двамата... ами, не исках да стане като миналия път и затова... не знам, аз просто...

— И затова го *уби*! — Очите ми се разширяват, устата ми пресъхва. — Използва всичко, което споделих с теб, срещу мен? За да го убиеш?

Той клати трескаво глава. Изправя се пред мен с тениската си, скъсана на мястото, където я сграбчих и го метнах към срещуположната стена, аурата му проблясва нещастно, а треперещите му пръсти въртят нервно зеления малахитов пръстен на ръката, която използва, за да убие Роман.

— *Ти* непрекъснато говореше за това колко лош е той, колко е зъл, че командва цяло племе от зли безсмъртни... за заклинанието, което си направила, и че сега не можеш да му устоиш заради магията. *Ти* дойде при мен за помощ. Довери се на мен, не на Деймън. Ти ме избра, Евър, независимо дали ти харесва или не! Единственото, което исках, бе да те спася... от Роман... и от теб самата! Това бе намерението ми — да се погрижа за теб, за безопасността ти!

— Така ли? — Присвивам очи, когато новата идея започва да се оформя в ума ми. — Това *наистина* ли бе единственото ти намерение? Истината ли ми казваш?

— За какво говориш, за Бога?! — Той ме стрелва с поглед и стисва устни, като се опитва да проумее думите ми.

— Много добре знаеш за какво говоря! — отвърщам.

Цялото ми тяло трепери от гняв и възмущение. Докато стискам изцапаната от противоотровата риза на Роман, усещам да ме залива отчаяние от поражението.

— Направи го нарочно! — Впивам в него вбесения си поглед.

Нямам доказателства, но когато чувам думите, произнесени на глас, идеята придобива собствена сила и живот. Затова ги повтарям, дори отивам по-далеч:

— Направи го нарочно. Това *не е* грешка. Знаеше много добре какво правиш, когато дойде тук. Е, това ли е? Това ли е начинът да

спечелиш играта, продължила четиристотин години? Това ли е големият ти ход? Да ме ограбиш — *мен*, момичето, което се предполага, че *обичаш*, от нещото, което най-силно иска? Да вземеш мерки никога, ама наистина никога, да не бъда с Деймън? Това ли е играта ти, Джуд? Тези ли номера използваш? Наистина ли смяташ, че така ще ме накараш да се откажа от вечната си половинка и да избира *теб*?!

Поклащам глава и се вглеждам в ризата на Роман. Сърцето ми се свива, когато отново спирам поглед върху петното на предницата ѝ — и когато се сещам за жалкия, тъжен живот на Роман, и за това какво се е случило с душата му. Усещам почти физическа болка, като си помисля, че бях *толкова* близо до това най-сетне да го стигна, да променя всичко, да получа онова, което исках. И *какво* стана накрая.

Всичко бе изгубено само за миг.

— Евър... — умолява ме Джуд.

— Знам, че съм го наранила, болката звънти в тона му, вижда се в очите му. Идва към мен с протегнати ръце, но аз няма да го допусна близо до себе си. Няма да му позволя да ме докосне.

— Как можа да кажеш такова нещо? — пита ме накрая и спира, признал се за победен. — Наистина те обичам. Знаеш го със сигурност! Обичам те от векове и това е истината. Но не бях планирал нищо предварително, не съм искал това — да ви разделям. Не и по този начин! Прекалено много значиш за мен, за да сторя такова нещо! Щастие то ти е по-ценно за мен от моето собствено. Казах ти го и преди! А пък когато в крайна сметка избереш един от двамата ни, искам изборът да е *честен*!

— Само дето аз вече съм направила своя *избор* — отвърщам.

Нямам вече нито сили, нито желание да споря. Ставам от леглото, като все още стискам ризата в ръце...

Точно тази сцена заварва Хевън, когато влиза в стаята секунди по-късно.

Оглежда помещението и очите ѝ пламват. Един поглед върху дрехата ѝ е достатъчен, за да възстанови случилото се и да разбере всичко.

— Какво си сторила? — пита ме с толкова нисък и заплашителен глас, че по гърба ми полазват тръпки. — Какво, по дяволите, си направила?

Грабва ризата от ръцете ми, притиска я към покритите си с дантела гърди, а очите ѝ ме пронизват, сякаш иска да ме прикове на мястото ми. Приема, че аз съм виновна. Изобщо не обръща внимание на Джуд и опитите му да поеме пълната отговорност.

— Трябваше да се сетя — процежда тя и поклаща глава. — Би трябвало да разбера още когато дойде у нас и се опита да се направиш на добричка. Трябваше да знам, че не си искрена! Просто ме използваше, играеше си с мен. Изстиска информацията, която ти трябваше — кога ще излизам — за да го хванеш насаме и... и после да го убиеш!

— Изобщо не е вярно! Нещата въобще не стоят така! — изкрещявам. — Кълна се, че въобще не е така, както си мислиш!

Само че колкото и пъти да го повтарям, не успявам да стигна до нея. Тя е решила — и е уверена, че е права. По отношение на мен, на Джуд, на всичко, което се е случило тук тази вечер.

— О, не! Сигурна съм, че е точно както си мисля! — Взира се в мен побесняла, а пръстите ѝ се впиват в облечените ѝ в черна кожа бедра. — *Точно* както си мисля. И... можеш да ми вярваш, Евър, няма да ти се размине! Не и този път. Край с намесата ти в живота ми. Няма да ти позволя повече да ми отнемаш хората, които са важни за мен. Обявявам ти *война!* Абсолютна война, по всички фронтове! Ще скапя живота ти дотолкова, че ще ти се иска единственият ти проблем да си е останал това, че не можеш да докоснеш гаджето си. Изобщо не си прави илюзии — дори не си представяш какво те очаква!

Още не е приключила, когато рязко се завърта и за първи път, откакто е влязла, показва, че е забелязала и друго присъствие, освен моето.

— И... Джуд, знаеш ли? — Едната ѝ вежда хвърква нагоре и зъбите ѝ проблясват. — След тази нощ ще ти се иска да си безсмъртен, защото в сегашното си състояние няма начин да се противопоставиш на онова, което ще се стовари върху главата ти!

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— А-ха, получи се, така ли... — промълвява Деймън с мек, отнесен глас. — А тя наистина е съществувала.

Поемам си дълбоко въздух и свеждам поглед, към коленете си. Подгъвам крака върху меката кожена седалка и с нежелание си припомням как ме откри точно когато си тръгнах от къщата на Роман. Джуд вървеше след мен, а Хевън продължаваше да крещи заплахи, застанала на прага. Деймън пристигна на местопрестъплението секунди след края на филма, който бе гледал. Изобщо не си бе направил труда да се отбива в „Монтаж“, където му бях определила среща. Усетил опасността в мига, в който прочел съобщението ми.

Кимвам леко и поглеждам към дома си. Сега пък си припомням онзи момент, в който тържествувах — когато нещата се развиваха според плана ми и противоотровата бе почти в ръцете ми. Секунда по-късно всичко се разпадна.

Мечтаното освобождение ни бе отнето само за миг.

Тръсвам глава и въздъхвам. Зная, че утре сутринта ще трябва да се изправа пред Сабина и да ѝ разкажа за работата си в магазина и за допълнителната като Авалон, а съответно и за ясновидските си способности. Замислям се, че само преди няколко часа това ми се струваше най-големият ми проблем.

— Наистина се получи — отвръщам и срещам погледа на Деймън.

Не просто искам — *нужно* ми е да повярва в онова, което казвам.

— Противоотровата бе у него, той дори ми я показа. Беше толкова... *толкова малко*, само едно миниатюрно шишенце, пълно с проблясваща *зелена* течност. — Свивам рамене. — А после я прибра в джоба си и...

Преглъщам мъчително. Няма нужда да довършвам. Поне не и на глас. Сцената не спира да се повтаря, в ума ми.

Той се намръщва. Вече я е гледал почти толкова пъти, колкото и аз.

— А после нахлу Джуд.

Въздъхва и поклаща глава. Погледът му е мрачен, а челюстта му се е сковала толкова силно, че почти не прилича на себе си.

— Защо му се довери? Защо му разкри слабостта ни... чакрите ни? Защо го научи как може да ни убие? Защо би сторила нещо подобно?!

Поглежда ме — не просто въпросително, а почти отчаяно. Наистина не разбира.

Преглъщам с усилие. Мисля си: *Ето, това е. Обвинението, което чаках толкова време. Най-накрая започна да ме съди, макар и не заради нещо, сторено от мен, а от Джуд.*

После обаче го поглеждам и схващам, че съм сбъркала. Просто се опитва да разбере. Въпреки това аз само свивам рамене и отвърщам:

— Причината е петата ми чакра. Слабото звено при мен. Не умея да използвам добре информацията, бъркам често и освен това се доверявам на погрешните хора, а не на онези, които са ми били верни винаги.

За миг вдигам поглед към лицето му. Знам, че иска да чуе нещо друго, че заслужава повече, затова свеждам глава и добавям:

— Има още нещо... Истината е, че той ме свари в много лош момент, в миг на слабост.

Млъквам, когато се сецям какво точно се случи — колко близо бях до прекосяването на онзи мост, който води *отвъд*. Не съм споменавала на Деймън за него. Разказах му за магията и заклинанията, за това, че се обърнах към Джуд вместо към него, но прекалено много се срамувах, за да споделя за моста.

— Свари ме в момент на *неимоверна* слабост — въздъхвам сломено. — Какво друго да ти кажа?

Деймън се обръща към мен и ме поглежда внимателно, а кожената седалка под него проскърцва, сякаш се оплаква.

— Ех, аз пък толкова се надявах, че ми вярваш достатъчно, за да се обръщаш към *мен*, когато имаш проблеми, вместо към *Джуд*.

Гласът му е тих, сериозен и тъжен. Тези думи разбиват сърцето ми, когато ги произнася на глас.

Затварям очи и се облягам назад. Сълзите ми заплашват да рукнат всеки миг. Успявам само да прошепна задавено:

— Знам. Трябваше да ти кажа. Само че, независимо от уверенията ти, независимо от всичко, което ми каза, аз... не знам, просто не можех да повярвам, че е истина. Не смятах, че заслужавам. А и, Деймън, дори не знаеш всичко, има нещо още по-лошо, което все още не съм ти казала... много по-лошо.

Обръщам се и заставам лице в лице с него. Притискам длани към бузите му, а енергийният воал танцува между моята кожа и неговата. Осъзнавам с ужасна яснота, че този непълен, *полу-допир*, е най-доброто, което някога ще усетим. Изчерпах всичките си възможности. Повече шансове нямаме. Роман е мъртъв и отнесе противоотровата със себе си.

Приела това, най-сетне си поемам дълбоко въздух, затварям очи и му показвам абсолютно всичко, до последната ужасяваща и унижителна подробност. Образите преминават от моя ум в неговия и му разкриват пълната, нецензурирана версия за случилото се между мен и Роман през онази отвратителна нощ, когато почти изгубих девствеността си. Следва сцената при Моста на душите — преповторена отново секунда по секунда, с ярка и контрастна картина, в цялото си ужасяващо великолепие. Само за едно съм абсолютно сигурна: той заслужава да знае истината за мен — коя бях, *къде бях*. Коя съм сега и защо съм такава. Цялата мръсна история, цялото скръбно пътуване.

А когато приключвам...

Той просто свива рамене, покрива ръцете ми със своите и заявява уверено:

— Не видях абсолютно нищо, което да промени мнението ми за теб. Нито едно.

Кимам. Зная, че го казва откровено. Най-накрая разбирам какво означава истинска, безусловна любов.

— Евър — тонът му внезапно става напрегнат, а погледът му настойчиво се приковава в моя. — Трябва да промениш начина, по който възприемаш себе си, и решенията, които вземаш.

Присвивам очи, без да схващам напълно какво има предвид.

— Нещата, които ти виждаш като огромни, очевидни и несъмнени грешки, всъщност изобщо не са такива. Изобщо не са грешки. Реалността не е това, което ти си избрала да вярваш, че е. Смяташ, че си сбъркала, когато ми даде да пия от първата

противоотрова на Роман, а истината е, че така *ми спаси живота*. Спаси ме от Шадоуленд! Нямах да оцелея до завръщането на Роми, независимо от направения от Райни магически кръг. Вече бях започнал все по-често да губя съзнание. Ту се връщах, ту пропадах отново. И ако ти не бе направила онова, което направи, и то именно в онази минута, ако се бе забавила, ако не ми бе дала да пия... Ами, сигурен съм, че щях да изчезна, а душата ми — да бъде изгубена завинаги... окована... да потъне в дълбините на бездната и да се носи в мрак и самота до края на вечността.

Поглеждам го с разширени очи. Никога не ми е хрумвало подобно тълкуване. Толкова бях заета да се самобичувам, така се бях съсредоточила върху това, че вече не можем да се докосваме, както бихме искали, че не осъзнах нещо толкова очевидно. В действителност аз наистина спасих душата му от безкрайната пустош.

— И още нещо... — Той се протяга към брадичката ми и от усещането за полу докосването на пръстите му по тялото ми се разлива течен огън. — Ти на практика успя да проникнеш през черупката на Роман! Достигна го, убеди го — при това не чрез измама или пресметната хитрост, а като се обърна към естествената му, макар и дълбоко скрита, човечност. Качество, което всички останали, включително и аз самият, смятахме, че не притежава. Ти обаче го направи — рискува, хвърли се в дълбокото и откри нещо неподозирано. Видя нещо, което никой от нас не бе успял да види. Съзря потенциал в човека, когото всички бяхме отписали. Имаш ли представа колко удивително е това, колко горд се чувствам?

— Само че какво ще кажеш за Хевън? — прошепвам.

Припомням си заплахите ѝ.

Не се съмнявам, че ще се опита да ги изпълни.

— Нима не сторих същия избор, когато те спасих? — пита той с устни, притиснати към ухото ми.

— Само че ти не си и подозирал за съществуването на Шадоуленд. А аз знаех. Все едно съзнателно съм осъдила душата ѝ на вечно проклятие.

Отдръпвам се, за да виждам лицето му по-добре.

Той обаче само тръсва глава и отново ме привлича към себе си.

— Виж, наистина тогава ти казах да не го правиш. Обаче, ако бях на твоё място, без съмнение щях да постъпя по същия начин. Защото

— *докато сме живи, има надежда.* Нали така? Или поне такава е мотото ми през последните шестстотин години.

Облягам се на гърдите му и отпускам глава върху рамото му. Наблюдавам къщата и забелязвам, когато светлината в стаята на Сабина угасва. После стисвам ръката на Деймън и казвам:

— Роми и Райни бяха прави. Нали се сецаш, за магията. Когато се използва за егоистични и нечестиви цели, кармата ще върне стореното върху причинителя, при това — тройно.

Обръщаме се един към друг и се споглеждаме. Въздухът помежду ни натежава.

— Първото наказание бе, когато се оказах притисната от обстоятелствата и бях принудена да превърна Хевън... и по този начин всъщност я направих свой противник, човек, който иска да ме унищожи. Второто бе привличането ми към Роман — *тъмният пламък*, който ме изгаряше отвътре. А сега... сега и това... Роман... смъртта на душата му, а с него и загубата на противоотровата. — Впивам очи в неговите. — Мога да смятам, че е това, нали? Станаха три. Или сама съм си виновна за привличането, което изпитвах към него? Чудовището, което създадох сама, сянка на моето „аз“, която вече е съществувала в мен. Значи ли това, че ме очаква още едно наказание? Дебне ме, чака някъде навън да настъпи подходящият момент, в който да се стовари върху главата ми? Върху нас? Ще успеем ли изобщо да разберем, че нещо се случва?

Внезапно ме обхваща паника. Опитвам се да си поема въздух. Обзелото ме лошо предчувствие не само не намалява, а сякаш се усилива. Сигурна съм, че няма да се отърва само с това. Има още нещо... нещо, което идва право към нас.

Скоро обаче се успокоявам, обгърната от силните му ръце и със съзнанието, че в мен в момента гори ярка, чисто бяла светлина в добавка към огнения трепет, който винаги изпитвам в присъствието на Деймън. Заради тях — и заради всичко преживяно до момента — сега съм достатъчно силна, за да се изправя пред *нея*. Своята съдба... своята карма... в каквата и форма да реши да ме застигне.

Топлият дъх на Деймън гали ухото ми, докато той повтаря собствените ми мисли на глас:

— Каквото и да се случи, ще го посрещнем заедно. Така правят партньорите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.